

## CAPITOLUL 1

— Vampirii de rasă caucaziană nu ar trebui niciodată să poarte alb, rosti afectat prezentatorul de televiziune. Am filmat-o în secret pe Devon Dawn, care e vampir doar de un deceniu, cum se pregătește pentru o noapte în oraș. Uitați-vă la ținuta ei! Nu i se potrivește deloc!

— Ce-o fi fost în mintea ei? zise o voce acidă de femeie. A rămas înțepenită în anii nouăzeci! Uitați-vă la bluză, dacă i se poate spune așa. Pielea ei cere o culoare contrastantă, și ea ce alege? Nuanța fildeșului! Îi face pielea să arate ca o pungă Hefty<sup>1</sup>.

M-am oprit din legatul șiretului ca să văd ce se întâmpla atunci când cei doi specialiști în moda vampirilor se repezeau asupra victimei neajutorate – oh, scuzați-mă, a norocosului vampir – care era pe cale să treacă printr-o transformare pe care nu și-o dorise. Va avea în plus și plăcerea de a descoperi că prietenele ei o dăduseră pe mâna Poliției Modei.

— Nu cred că se va termina bine, zise Octavia Fant.

Deși colocatarea mea, Amelia Broadway, o strecurase oarecum pe Octavia în casa mea – profitând de o invitație aruncată la întâmplare într-un moment de slăbiciune –, aranjamentul funcționa.

— Devon Dawn, iat-o pe Bev Leveto de la Cel mai bine îmbrăcat vampir, iar eu sunt Todd Seabroock. Prietena ta, Tessa, ne-a sunat ca să ne spună că ai nevoie de ajutor în alegerea hainelor! Te-am filmat în secret în ultimele două nopți și... AAAAAUUU!

O mână albă se repezi la gâtul lui Todd și în secunda următoare în locul gâtului se afla o gaură roșiatică. Camera de luat vederi ezită, fascinată, în timp ce Todd se prăbuși la podea; apoi se hotărî să se ridice ca să urmărească lupta dintre Devon Dawn și Bev.

— La naiba, zise Amelia. Se pare că Bev are să câștige.

— Se pricepe mai bine la strategie, am zis. Ai văzut că l-a lăsat pe Todd să intre primul pe ușă?

— Am pus mâna pe ea, zise Bev, apărând triumfătoare pe ecran. Devon Dawn, în timp ce lui Todd îi revine vocea, vom arunca o privire prin dulapul tău. O față care va trăi veșnic nu-și poate permite să fie lipsită de gust. Vampirii nu pot rămâne blocați în trecutul lor. Trebuie să fim cu un pas înaintea modei!

Devon Dawn scânci:

— Dar îmi plac hainele mele! Ele mă reprezintă! Mi-ai rupt mâna.

— O să-ți treacă. Auzi, nu cred că vrei să fii cunoscută drept micul vampir care nu putea<sup>2</sup> nu-i așa? Nu vrei să-ți ții mintea blocată în trecut!

— Păi, cred că nu...

— Grozav! Îți dau drumul acum. Îmi dau seama după tuse că Todd se simte mai bine.

Am stins televizorul, mi-am legat șiretul și de la celălalt pantof, clătinând din cap în fața noii dependențe pe care o arăta America față de reality-show-urile cu vampiri. Mi-am scos din dulap haina roșie. Văzând-o, mi-am amintit că eu însămi aveam niște probleme reale cu un vampir; în cele două luni și jumătate care trecuseră de la preluarea regatului vampirilor din Louisiana de către vampirii din Nevada, Eric Norfman a fost foarte ocupat cu consolidarea poziției sale în cadrul noului regim și evaluarea a ceea ce rămăsese din cel vechi.

Trecuse multă vreme de când ar fi trebuit să discut cu el despre amintirile pe care și le recuperase de curând, legate de perioada intensă și ciudată pe care am petrecut-o împreună atunci când își pierduse memoria din cauza unei vrăji.

— Ce veți face în seara asta cât eu sunt la muncă? le-am întrebat pe Amelia și pe Octavia, căci nu mai aveam nevoie de încă o discuție imaginară.

Mi-am pus haina. Partea nordică a Louisianei nu are temperaturile îngrozitoare ale adevăratului Nord, dar acum erau cam patru grade, iar când ieșeam eu de la muncă avea să fie și mai frig.

---

1

Marcă producătoare de pungi pentru alimente sau pentru gunoi

2

Aluzie la The Little Engine That Could, poveste pentru copii, publicată în 1910

— Nepoata mea și copiii ei mă scot în oraș la cină, zise Octavia.

Amelia și cu mine ne aruncarăm priviri surprinse, în timp ce capul bătrânei se aplecă asupra bluzei pe care o cârpea. Era prima dată când Octavia se întâlnea cu nepoata ei după ce se mutase din casa acesteia și venise să locuiască la mine.

— Cred că Tray și cu mine venim la bar în seara asta, spuse Amelia în grabă, ca să acopere mica pauză din conversație.

— Deci ne vedem la Merlotte's. Eram chelneriță acolo de ani buni. Octavia zise:

— Oh, am luat așa de culoarea greșită, și porni pe hol spre camera ei.

— Să înțeleg că nu te mai vezi cu Pam? am întrebat-o pe Amelia. Tu și cu Tray începeți să vă întâlniți cam des.

Mi-am îndesat mai bine tricoul alb în pantalonii negri. Am aruncat o privire în oglinda veche de deasupra căminului. Părul meu era ridicat și prins în coadă, așa cum îl purtam de obicei la muncă. Am zărit pe roșul hainei un fir de păr lung și blond, și l-am dat la o parte.

— Pam a fost doar o aventură, și sunt sigură că și ea crede la fel despre mine. Tray chiar îmi place, spunea Amelia. Lui nu pare să-i pese de banii lui tati și nu-și face probleme că sunt vrăjitoare. Și e nemaipomenit în pat. Așa că ne înțelegem de minune.

Amelia îmi aruncă un zâmbet ca al unei pisici care tocmai a înghițit canarul. Poate că arăta ca o mamă conservatoare, în formă – păr scurt, strălucitor, un zâmbet care lăsa să i se vadă dinții albi minunați, ochi deschiși la culoare – dar era foarte interesată de sex și (după standardele mele) interesele sale erau variate.

— E un tip grozav, am zis. L-ai văzut și transformat în lup?

— Nu, dar abia aștept.

Am prins ceva care m-a uimit în mintea fără ascunzișuri a Ameliei.

— Are loc curând? Revelația?

— Vrei să nu faci asta? Amelia lua de obicei ca atare abilitatea mea de a citi gândurile, dar nu și azi. Trebuie să păstrez secretele celorlalți, să știi!

— Îmi pare rău, am zis.

Și-mi părea, dar în același timp eram oarecum mâhnită. Ai înclina să crezi că mă pot relaxa în propria mea casă și că pot lăsa frâiele cu care îmi controlez cititul gândurilor. În fond, trebuie să mă lupt cu asta destul în fiecare zi la muncă.

Amelia zise imediat:

— Și mie îmi pare rău. Auzi, trebuie să mă pregătesc. Ne vedem mai târziu.

A pornit în sus pe scări, spre primul etaj, care aproape că nu fusese folosit până când ea nu venise cu mine de la New Orleans, cu câteva luni în urmă. Spre deosebire de biata Octavia, pe ea nu o prinsese uraganul Katrina.

— La revedere, Octavia. Distracție plăcută! am strigat și am ieșit pe ușa din spate în curte, unde țineam mașina.

În timp ce conduceam pe drumul lung ce tăia pădurea către Hummingbird Road, m-am întrebat ce șanse aveau Amelia și Tray Dawson să rămână împreună. Tray, vârcolac, lucra ca mecanic de motociclete și uneori pe post de „gorilă”. Amelia era o vrăjitoare în devenire, cu un tată extrem de bogat, chiar și după Katrina. Uraganul cruțase majoritatea materialelor din depozitul său și-i dăduse de muncă să-i ajungă decenii întregi.

Conform creierului Ameliei, aceasta era seara cea mare – nu seara în care Tray o cerea în căsătorie, ci seara în care Tray ieșea la iveală. Dubla-natură a lui Tray reprezenta un mare atu în ochii colocatarei mele, care era atrasă de exotism.

M-am dus la ușa angajaților și am intrat direct în biroul lui Sam.

— Salut, șefu', am zis când l-am văzut în spatele biroului.

Sam detesta să se ocupe de registrele contabile, dar exact asta făcea. Poate că avea nevoie de ele ca să-i distragă atenția. Părea îngrijorat. Părul îi era și mai încălzit decât de obicei, buclele blond-roșcate formându-i o aură în jurul feței înguste.

— Pregătește-te. Asta e seara cea mare, zise.

Eram atât de mândră că-mi spusese, iar gândurile sale însemnau într-atât ecoul gândurilor mele,

încât nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Sunt gata. Voi fi chiar aici.

Am lăsat geanta în sertarul adânc al biroului său și mi-am legat șorțul. O schimbam pe Holly, dar, după ce am discutat cu ea despre clienții de la mesele noastre, i-am zis:

— Ar trebui să stai prin preajmă în seara asta. Se uită cu atenție la mine. Holly își lăsase de curând părul să crească, astfel încât vârfurile vopsite în negru păreau înmuiate în gudron. Culoarea ei naturală, care se vedea acum cam de vreo trei centimetri la rădăcină, se dovedea a fi un plăcut șaten-deschis. Îl vopsea de atâta vreme, încât chiar uitasem asta.

— Merită să-l las pe Hoyt să mă aștepte? mă întrebă. El și Cody se înțeleg de minune, dar eu sunt mama lui Cody.

Hoyt, cel mai bun prieten al fratelui meu, Jason, fusese preluat de Holly. Acum era acolitul ei.

— Ar trebui să stai puțin, am repetat, ridicând din sprâncene cu subînțeleș.

Holly întrebă:

— Vârcolacii? Am încuviințat, iar fața i-a fost luminată de un zâmbet larg. Oh, Doamne! Ariene o să se cace pe ea.

Ariene, colega noastră și fostă prietenă, devenise implicată politic cu câteva luni în urmă din cauza unuia dintre numeroșii ei iubiți. Acum se situa undeva de-a dreapta hunului Attila, mai ales când venea vorba de vampiri. Se alăturase Frăției Soarelui, o biserică în adevăratul sens al cuvântului. Acum stătea la una dintre mesele ei, având o discuție serioasă cu iubitul, Whit Spradlin, un oficial oarecare al FS, care lucra la unul dintre magazinele Home Depot din Shreveport. Avea o chelie destul de mare și un început de burtă, dar asta nu mă deranja deloc. Politica lui, da. Bineînțeleș, era însoțit de un tovarăș. Cei din FS păreau să circule doar în haită – exact ca o altă minoritate cu care aveau să facă cunoștință.

Fratele meu, Jason, se afla și el la o masă, cu Mei Hart. Mei lucra la Bon Temps Auto Parts și era cam de vârsta lui Jason, în jur de treizeci și unu de ani. Suplu, dar bine făcut, Mei avea părul castaniu-deschis, purta mustață și barbă, și avea un chip plăcut. Îl văzusem deseori în ultima vreme pe Jason împreună cu Mei. Jason simțise nevoia să umple golul lăsat de Hoyt, bănuiesc. Fratele meu nu era fericit fără un acolit. În această seară, amândoi aveau parteneră. Mei era divorțat, dar Jason era încă însurat, oficial, așa că nu avea ce căuta în public alături de o altă femeie. Nu că l-ar fi învinovățit cineva. Soția lui, Crystal, fusese prinsă înșelându-l cu un tip din zonă.

Auzisem că Crystal își mutase ființa gravidă înapoi în mica așezare Hotshot, ca să stea la rude. (În orice casă din Hotshot găsea cameră ar fi fost la rude. Era genul acela de loc.) Mei Hart se născuse și el în Hotshot, dar era unul dintre rarii membri ai tribului care alesese să trăiască în altă parte.

Spre surprinderea mea, Bill, fostul meu prieten, stătea alături de un alt vampir, numit Clancy.

Clancy nu era una dintre persoanele mele favorite, fără nici o legătură cu faptul că era neviu.

Amândoi aveau în fața lor pe masă sticle cu Sângeadevărat. Nu cred că acest Clancy trecuse vreodată pe la Merlotte's ca să bea ceva, și cu siguranță niciodată alături de Bill.

— Hei, băieți, mai vreți un rând? am întrebat, zâmbind cât puteam.

Sunt puțin cam agitată în preajma lui Bill.

— Te rog, zise Bill, politicos, iar Clancy îmi arătă sticla goală.

Am pășit în spatele barului ca să mai scot încă două sticle de Sângeadevărat, le-am desfăcut și le-am pus la microunde. (Cincisprezece secunde e cel mai bine.) Am agitat încet sticlele și am pus băuturile calde pe o tavă, cu niște șervețele curate. Mâna lui Bill o atinse pe a mea în timp ce așezam băutura în fața lui.

— Dacă ai nevoie de ajutor acasă, te rog, sună-mă.

Știam că intențiile lui erau dintre cele mai bune, dar scoteau oarecum în evidență statutul meu de femeie fără un bărbat alături. Casa lui Bill se afla chiar dincolo de cimitir, față de a mea, iar după felul în care dădea târcoale noaptea, îmi imaginam foarte bine că știa clar că nu am pe nimeni alături.

– Mulțumesc, Bill, am zis forțându-mă să-i zâmbesc.

Clancy doar mârâi.

Tray și Amelia intrară în bar, și, după ce o conduse pe Amelia la o masă, Tray se îndreptă spre bar, salutând în drumul său pe toată lumea din încăpere. Sam ieși din biroul său pentru a se alătura

bărbatului solid, care era cu cel puțin doisprezece centimetri mai înalt decât șeful meu și de vreo două ori mai solid. Își zâmbiră larg. Bill și Clancy deveniră atenți.

Televizoarele montate pe pereți la distanțe regulate în toată încăperea își întrerupseră transmisia sportivă. O serie de semnale acustice îi anunță pe clienții barului că ceva se întâmpla pe ecran. În bar se făcu liniște, cu excepția câtorva conversații șoptite. Pe ecran începu să clipească titlul „Ediție specială”, peste un crainic cu părul scurt și dat cu gel și cu o față foarte serioasă. Pe un ton solemn, acesta spuse:

— Sunt Matthew Harrow. În seara aceasta, vă prezint o ediție specială. Ca în toate studiourile de știri din țară, și aici în Shreveport avem un invitat.

Camera se deplasă ca să prindă un unghi mai larg, și o femeie frumoasă intră în cadru. Chipul ei îmi era vag cunoscut. Își flutură mâna în semn de salut către cameră. Purta un fel de muumuu<sup>3</sup>, o alegere ciudată pentru o apariție la televizor.

— Ea este Patricia Crimmins, care s-a mutat în Shreveport acum câteva săptămâni. Patty... pot să-ți spun Patty?

— În prezent, numele meu e Patricia, zise bruneta.

Era unul dintre membrii haitei care fusese absorbită de cea a lui Alcide, mi-am amintit. Era frumoasă ca o cadra, iar ceea ce nu era acoperit de muumuu părea în formă și bine întreținut. Îi zâmbi lui Matthew Harrow și continuă:

— Mă aflu aici ca reprezentant al celor care trăiesc printre voi de mulți ani. Din moment ce vampirii s-au descurcat atât de bine când au ieșit la lumină, ne-am decis că e momentul să vă anunțăm și existența noastră. În fond, vampirii sunt morți. Nici măcar nu sunt umani. Dar noi suntem oameni obișnuiți, ca toată lumea, cu o mică diferență.

Sam dădu sonorul mai tare. Oamenii din bar începură să se întoarcă spre televizor ca să vadă ce se întâmplă.

Zâmbetul crainicului deveni cât de rigid putea să fie un zâmbet, iar el era vizibil nervos.

— Ce interesant, Patricia! Ce... ce ești tu?

— Mulțumesc că m-ai întrebat, Matthew! Sunt vârcolac.

Patricia își ținea mâinile adunate pe genunchi. Stătea cu picioarele încrucișate. Arăta suficient de veselă încât să poată vinde și mașini uzate. Alcide făcuse o alegere bună. În plus, dacă cineva o omora pe loc, ei bine... era doar fata cea nouă.

În bar începea să se lase liniștea, pe măsură ce vestea trecea de la o masă la alta. Bill și Clancy se ridicaseră ca să se așeze lângă bar. Mi-am dat seama acum că se aflau aici ca să mențină ordinea dacă avea să fie nevoie; Sam probabil că-i rugase să vină. Tray începu să-și descheie cămașa. Sam purta un tricou cu mânecă lungă și și-l trase peste cap.

— Vrei să spui că te transformi în vârcolac atunci când e lună plină?

Matthew Harrow se cutremură, încercând din răspuțeri să-și păstreze zâmbetul și interesul reflectat pe chip. Nu-i ieși prea bine.

— Și în alte momente, explică Patricia. Când e lună plină, majoritatea dintre noi trebuie să se transforme, dar, dacă suntem vârcolaci pursânge, ne putem transforma și în alte momente. Vârcolacii se pot transforma în tot felul de animale, iar eu, de exemplu, devin lup. Noi suntem cei mai numeroși dintre cei cu dublă-natură. Acum am să vă arăt ce proces uimitor se petrece. Nu vă speriați. O să fiu bine.

Își scoase pantofii, dar nu și ciudatul muumuu. Am înțeles brusc că îl purta ca să nu fie nevoie să se dezbrace în fața camerei TV. Patricia îngenunche pe podea, zâmbi spre cameră pentru o ultimă oară și porni să se răsucescă. Aerul din jurul său începu să vibreze din cauza magiei și toată lumea din Merlotte's exclamă „Ooooooo”, la unison.

În momentul în care Patricia își începu procesul transformării pe ecranul televizorului, Sam și Tray o făcură și ei, chiar atunci, pe loc. Purtau lenjerie pe care nu-i deranja să o facă bucăți. Toată lumea din bar se uita când la frumoasa femeie care se transforma într-o creatură cu colți albi și lungi, când la spectacolul celor doi bărbați pe care-i cunoștea și care făceau același lucru. Izbucniră tot felul de

exclamații în întreg barul, cele mai multe dintre ele neputând fi reproduse într-un cadru civilizat. Partenera lui Jason, Michele Schubert, chiar se ridică în picioare ca să poată vedea mai bine ce se petrece.

Eram atât de mândră de Sam. Îi trebuia foarte mult curaj pentru a face asta, din moment ce avea o afacere care depindea în mare măsură de cât îl plăceau ceilalți.

Încă un minut și totul se termină. Sam, o specie rară de terianthrop pursânge, se transformă în cea mai familiară formă a sa – un minunat collie. Veni să se așeze în fața mea și scoase un scheunat vesel. M-am aplecat și l-am mângâiat pe cap. Scoase limba și chiar îmi rânji. Forma animalică a lui Tray era mult mai spectaculoasă. Lupi uriași nu sunt văzuți prea des în Louisiana de Nord; ca s-o spunem cinstit, sunt chiar înspăimântători. Oamenii se fofără agitați și poate că s-ar fi ridicat să o șteargă din încăperea dacă Amelia nu s-ar fi dus lângă Tray și nu și-ar fi pus brațele în jurul gâtului puternic al animalului.

— Înțelege tot ceea ce spuneiți, le zise ea încurajator celor de la cea mai apropiată masă.

Amelia avea un zâmbet grozav, larg și sincer.

— Hei, Tray, du-le acest suport pentru pahar, îi dădu unul dintre suporturile de la bar, iar Tray Dawson, unul dintre cei mai neîndurători luptători atât sub forma sa de lup, cât și în cea umană, merse către femeie și i-l puse în poală. Aceasta clipi, ezită o clipă și, în cele din urmă, se hotărî să râdă.

Sam îmi linse mâna.

— Oh, Dumnezeule, exclamă tare Ariene. Whit Spradlin și tovarășul său erau în picioare.

Dar, deși câțiva dintre ceilalți clienți păreau agitați, nici unul dintre ei nu avusese o reacție violentă.

Bill și Clancy urmăreau totul cu figuri inexpressive. Erau evident gata să facă față necazurilor, dar totul părea să meargă bine în cazul Marii Revelații. Noaptea Marii Revelații a vampirilor nu mersese la fel de bine pentru că fusese prima dintr-o serie de șocuri pe care societatea urma să le resimtă în anii ce aveau să urmeze. Treptat, vampirii ajunseseră să fie recunoscuți ca făcând parte din America, deși drepturile lor cetățenești aveau anumite restricții.

Sam și Tray se plimbară printre clienții obișnuiți, dându-le voie acestora să-i mângâie ca și cum ar fi fost animale domestice obișnuite. În timp ce făceau asta, crainicul de la televizor tremura vizibil în timp ce se uita la minunatul lup alb în care se transformase Patricia.

— Ia te uite, e atât de speriat, că tremură! zise D'Eriq, debarasator și ajutor de bucătar.

Râse în hohote. Băutorii din bar se relaxară suficient încât să se simtă cumva superiori. În fond, trataseră situația cu aplomb.

Noul prieten al lui Jason, Mei, zise:

— Nimeni nu poate fi speriat de o doamnă atât de drăguță nici dacă năpârlește, iar râsetele și relaxarea din bar deviniră generale.

Am respirat ușurată, deși m-am gândit că situația era oarecum ironică fiindcă oamenii din bar poate nu s-ar fi arătat la fel de amuzați dacă Jason și Mel s-ar fi transformat; aceștia erau vârcolaci-panteră, deși Jason nu se putea transforma complet.

Dar, după râsul tuturor, am simțit că totul avea să fie bine. Bill și Clancy se întoarseră la masa lor, după ce aruncară o privire atentă în jur.

Whit și Ariene, înconjurați de cetățeni care primeau cu foarte mult calm noutățile, păreau împietriți. Am putut-o auzi pe Ariene că se simțea extrem de confuză în privința felului în care ar fi trebuit să reacționeze. În fond, Sam fusese șeful nostru ani buni. Dacă nu voia să-și piardă slujba, nu putea să pună punct. Dar puteam citi și teama pe care o simțea și furia crescândă care o cuprinseseră. Whit avea aceeași reacție, întotdeauna, la ceva ce nu cunoștea. Ura acel lucru, iar ura este molipsitoare. Își privi tovarășii de pahar și schimbă priviri întunecate.

Gândurile se învârtteau prin creierul lui Ariene ca bilele de loto în urnă. Era greu de zis care dintre ele va ieși primul la suprafață.

— Iisuse, trăsnește-l pe loc! zise Ariene, fierbând.

Bila urii ieșise prima. Câțiva oameni ziseră:

— Oh, Ariene!... dar cu toții deviniră atenți la cuvintele ei.

— Asta este împotriva lui Dumnezeu și a naturii, explodă Ariene cu voce ridicată și furioasă. Părul vopsit roșu i se scutura din cauza vehemenței cu care vorbea. Vreți să vă vedeți copiii stând în

preajma acestor creaturi?

— Copiii noștri au fost întotdeauna în preajma acestora, zise Holly la fel de tare. Doar că nu am știut-o. Și nu li s-a întâmplat nimic rău.

Se ridică și ea în picioare.

— Dumnezeu ne va pedepsi dacă nu-i omoram, zise Ariene arătând spre Tray într-un mod dramatic.

Fața îi devenise aproape la fel de roșie ca și părul. Whit se uita la ea aprobator.

— Nu înțelegeți! continuă. Vom merge cu toții în iad dacă nu ne luăm lumea înapoi din mâinile lor! Ia uitați-vă pe cine au adus ca să ne țină la locurile noastre!

Degetul ei țâșni înainte ca să-i arate pe Bill și Clancy, dar, deoarece aceștia își ocupaseră din nou locurile, ea pierdu câteva puncte în bătălie.

Mi-am așezat tava pe bar și am făcut un pas, cu mâinile strânse pumn.

— Noi toți ne înțelegem aici în Bon Temps, am rostit cu voce calmă și egală. Tu pari a fi singura care ești supărată, Ariene.

Ea aruncă o privire în jurul barului, încercând să prindă privirea diferiților clienți. Îi cunoștea pe fiecare dintre ei. Ariene era sincer șocată să vadă că nu se arătau mai multe persoane care să-i împărtășească opinia. Sam veni și se așeză în fața ei. Se uită în sus către fața ei, cu ochii săi minunați, de câine.

Am mai făcut un pas spre Whit, ca să fiu sigură. Acesta se gândea cum să procedeze, lua în calcul ideea de a sări la Sam. Dar cine i s-ar fi alăturat să bată un collie? Chiar și Whit își putea da seama de absurditatea gestului, iar asta îl făcea să-l urască și mai mult pe Sam.

— Cum ai putut? strigă Ariene la Sam. M-ai mințit în toți acești ani! Am crezut că ești o ființă umană, nu un supra afurisit!

— Este o ființă umană, dar mai are și o altă latură, atâta tot, am spus eu.

— Și tu, zise, scuișând cuvintele. Tu ești cea mai ciudată, cea mai inumană dintre ei toți.

— Până aici, zise Jason.

Sări în picioare și, după un moment de ezitare, Mei i se alătură. Partenera sa păru alarmată, deși prietena lui Jason doar zâmbi.

— Să-mi lași sora în pace. A stat cu copiii tăi și ți-a curățat rulota și te-a ajutat cu toate rahaturile ani în șir. Ce fel de prietenă ești tu?

Jason nu se uită la mine. Rămăsesem înghețată de uimire. Asta era un gest foarte ne-Jason. Era posibil să se fi maturizat și el puțin?

— Genul care nu vrea să stea cu creaturi anormale, ca sora ta, zise Ariene.

Își smulse șorțul și zise:

— Demisionez! adresându-se unui Sam transformat în collie.

Țâșni apoi către biroul lui Sam ca să-și ia de acolo geanta. Poate un sfert dintre oamenii din bar părură alarmați și neliniștiți. Jumătate din ei erau fascinați de spectacol. Asta mai însemna că un sfert erau indeciși. Sam scânci ca un câine trist și-și puse botul între labe. După ce asta smulse un hohot de râs, momentul dificil trecu. Am văzut cum Whit și tovarășul său ieșiră pe ușă și m-am relaxat când i-am văzut plecați.

Pentru cazul în care Whit ar fi înhățat o pușcă din camioneta parcată afară, am aruncat o privire către Bill, care s-a strecurat pe ușă în urma lui. Într-o clipă era înapoi, făcându-mi semn că tipii de la FS plecaseră.

Odată ce ușa din spate se trânti în urma lui Ariene, restul serii decurse destul de bine. Sam și Tray se retraseră în biroul lui Sam să revină la forma lor umană și să se îmbrace. Sam se întoarse apoi la locul său din spatele barului, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar Tray se duse să se așeze la masă alături de Amelia, care-l sărută. Pentru un timp, oamenii se evită și unii își aruncară priviri suspicioase; dar, după o oră, atmosfera din Merlotte's păru să revină la normal. M-am oferit să iau și mesele la care servea Ariene, și am avut grijă să fiu foarte amabilă cu cei ce nu-și făcuseră încă o părere în legătură cu evenimentele serii.

Oamenii părură să bea zdravăn în acea seară. Poate că erau neîncredători în legătură cu cealaltă față a lui Sam, dar nu aveau nici o problemă în a-i spori profiturile. Bill îmi prinse privirea și-și ridică mâna ca să-mi facă semn că pleacă. El și Clancy ieșiră din bar.

Jason încercă o dată sau de două ori să-mi atragă atenția, iar amicul său, Mei, îmi adresează zâmbete largi. Mei era mai înalt și mai slab decât fratele meu, dar amândoi aveau aceeași privire strălucitoare și nerăbdătoare a bărbaților care nu gândesc, ci acționează împinși de instinct. Ca un punct în favoarea sa, Mei nu părea să fie de acord cu tot ceea ce spunea Jason, nu în felul în care o făcuse mereu Hoyt. Mei părea să fie un tip în regulă, cel puțin așa mi se păruse când făcusem cunoștință cu el; că era una dintre puținele pantere care nu stătea în Hotshot însemna un nou punct în favoarea lui, și probabil asta era motivul pentru care el și Jason erau atât de buni amici. Semănau cu alți vârcolaci-panteră, dar în același timp erau și diferiți.

Dacă urma vreodată să vorbesc din nou cu Jason, aveam o întrebare pentru el. În această seară importantă pentru vârcolaci și teriantropi, cum de nu profitase de ocazie să atragă puțin din lumina rampei și pentru el? Jason era foarte mândru de statutul său de vârcolac-panteră. Fusese mușcat, nu născut. Asta înseamnă că contractase virusul (sau ce-o fi fost) fiind mușcat de un alt vârcolac-panteră, deci nu se născuse cu abilitatea de a se transforma, așa cum era cazul lui Mei. Forma alterată a lui Jason era umană, cu păr peste tot și cu o față cu trăsături de panteră, și cu gheare: foarte înspăimântătoare, îmi spusese. Dar nu era un animal minunat și asta îl sâcăia pe fratele meu. Mei era de rasă pură, și probabil că era frumos și totodată înspăimântător atunci când se transforma.

Poate că vârcolacilor-panteră li se ceruse să nu iasă în evidență pentru că panterele erau pur și simplu prea înspăimântătoare. Dacă ceva atât de mare și de fioros ca o panteră ar fi apărut în bar, reacția clienților ar fi fost cu siguranță mult mai isterică. Deși creierul vârcolacilor era greu de citit, puteam simți dezamăgirea pe care cele două pantere o împărtășeau. Eram sigură că decizia îi aparținuse lui Calvin Norris, în calitate de lider al panterelor. Bună mișcare, Calvin, m-am gândit.

După ce l-am ajutat să închidă barul, l-am îmbrățișat pe Sam când m-am oprit în biroul lui să-mi iau geanta. Părea obosit, dar fericit.

— Te simți la fel de bine pe cât arăți?

— Da. Adevărata mea natură a ieșit la iveală. Mă simt eliberat. Mama a jurat că avea să-i spună tatălui meu vitreg în seara asta. Aștept vești de la ea.

Chiar în acea clipă sună telefonul. Sam ridică receptorul, încă zâmbind.

— Mamă? întrebă.

Apoi expresia i se schimbă, ca și cum o mână i-ar fi șters zâmbetul.

— Don? Ce ai făcut?

M-am așezat pe scaunul de lângă birou și am așteptat. Tray venise să-i mai spună ceva lui Sam, iar Amelia era cu el. Amândoi rămaseră nemișcați în prag, nerăbdători să audă ce se întâmplase.

— Oh, Doamne, zise Sam. O să vin imediat ce pot. Pornesc la drum în noaptea asta.

Puse telefonul în furcă cu mișcări lente.

— Don a împușcat-o pe mama, zise. Când s-a transformat, a împușcat-o.

Nu-l văzusem niciodată pe Sam atât de supărat.

— A murit? am întrebat, temându-mă de răspuns.

— Nu, zise. Nu, dar este în spital cu o claviculă sfărâmată și cu o rană de glonț în partea superioară a umărului stâng. Aproape că a ucis-o. Dacă nu ar fi sărit...

— Îmi pare atât de rău, zise Amelia.

— Cum te pot ajuta? am întrebat.

— Ține barul deschis cât lipsesc eu, zise, ieșind din starea de șoc. Sună-l pe Terry. Terry și Tray pot stabili împreună un program de stat la bar. Tray, după cum știi, te voi plăti când mă întorc. Sookie, programul chelnerițelor este afișat pe perete în spatele barului. Găsește, te rog, pe cineva să preia schimbul lui Ariene.

— Desigur, Sam, am zis. Ai nevoie de ajutor la strânsul bagajelor? Pot să fac plinul la camionetă sau altceva?

— Nu, mă descurc. Ai cheia de la rulota mea ca să-mi uzi florile? Nu cred că voi fi plecat mai mult de două zile, dar nu se știe niciodată.

— Bineînțeles, Sam. Nu-ți face griji. Ține-ne la curent.

Cu toții am plecat pentru ca Sam să poată merge la rulotă să-și facă bagajul. Era pe terenul din spatele barului, așa că măcar putea să se pregătească rapid.

În timp ce conduceam spre casă, am încercat să-mi imaginez cum de ajunsese tatăl vitreg al lui Sam să facă așa ceva. Fusesse atât de îngrozit de descoperirea celeilalte vieți a soției sale încât să-și piardă mințile? Se transformase în altă parte și nu în fața lui și-l luase prin surprindere? Pur și simplu nu-mi venea să cred că puteai împușca pe cineva pe care-l iubești, pe cineva cu care trăiești, doar pentru că este mai mult decât ai crezut. Poate că Don a văzut cealaltă față a ei ca pe o trădare. Sau poate îl deranjase faptul că o ascunsese. Puteam oarecum înțelege reacția bărbatului, dacă o priveam în felul acesta.

Toți oamenii au secrete, iar eu mă aflam în postura de a le ști pe majoritatea dintre ele. Să fii telepat nu e amuzant. Auzi lucruri josnice, triste, dezgustătoare, jalnice... lucrurile pe care noi toți vrem să le ținem ascunse de ceilalți oameni, astfel încât să-și păstreze intactă imaginea pe care o au despre noi.

Secretele despre care știu cel mai puțin sunt ale mele.

Cel la care mă gândeam în seara asta era moștenirea genetică neobișnuită pe care eu și fratele meu o aveam în comun și care venise pe linie paternă. Tatăl meu nu știuse niciodată că mama lui, Adele, ascunsese un secret teribil, unul pe care-l descoperisem doar în octombrie trecut. Cei doi copii ai bunicii mele – tatăl meu și sora lui, Linda – nu erau rezultatul lungii sale căsătorii cu bunicul meu.

Amândoi fuseseră concepuți ca urmare a relației ei cu o ființă pe jumătate zână, pe jumătate om, numită Fintan. Conform celor spuse de tatăl lui Fintan, Niall, partea de zână din moștenirea genetică a tatălui meu fusese responsabilă de pasiunea pe care mama mea o avusese pentru el, pasiune din cauza căreia copiii ei nu primiseră decât resturile atenției și afecțiunii ei. Această moștenire genetică nu păruse să schimbe nimic pentru sora tatălui meu, Linda; cu siguranță, nu o ajutase să oprească evoluția cancerului care-i pusese capăt zilelor sau să-i păstreze soțul alături de ea, mult mai puțin pasionat. Oricum, nepotul Lindei, Hunter, era telepat ca mine.

Încă mă mai luptam cu unele aspecte ale acestei povești. Credeam că istoria pe care Niall mi-o depanase era adevărată, dar nu puteam înțelege cât de puternică fusese dorința bunicii mele de a avea copii, astfel încât să o determine să-l înșele pe bunicul. Asta nu se potrivea pur și simplu cu caracterul ei și nu puteam înțelege de ce nu citisem asta în mintea ei în toți acești ani în care stătuserăm împreună. Trebuie să se fi gândit, din când în când, la circumstanțele conceperii copiilor ei. Nu avea cum să fi depozitat aceste evenimente într-un sertar al minții ei.

Dar bunica mea era moartă de mai bine de un an și nu aveam să mai pot niciodată să o întreb despre asta. Soțul ei murise cu ani în urmă. Niall îmi spusese că bunicul meu biologic, Fintan, era și el mort și-ngropat. Îmi trecuse prin minte să mă uit prin lucrurile bunicii mele, căutând vreun indiciu despre felul în care gândea, al reacției ei la această întâmplare extraordinară din viața ei, dar apoi m-am hotărât... de ce să-mi bat capul?

Trebuia să suport consecințele aici și acum.

Urma de sânge de zână pe care o aveam mă făcea mai atrăgătoare pentru supra, sau cel puțin pentru unii dintre vampiri. Nu toți puteau simți slaba urmă de zână din genele mele, dar aveau tendința de a fi măcar interesați de mine, deși uneori asta atrăgea rezultate neplăcute. Sau poate că toată chestia asta cu sângele de zână era o prostie, iar vampirii erau interesați de o tânără femeie atrăgătoare care-i trata cu respect și toleranță.

Cât despre relația dintre telepatie și sângele de zână, cine știe? Nu puteam întreba pe prea mulți oameni și nu prea aveam unde să citesc despre asta, și nici nu puteam să mă duc la un laborator pentru teste. Poate că micuțul Hunter și cu mine dezvoltaserăm amândoi această capacitate printr-o coincidență... da, sigur. Poate că trăsătura era genetică, dar separată de genele de zână.

Sau poate că doar avusesem pur și simplu noroc.



## CAPITOLUL 2

M-am dus la Merlotte's dimineața devreme – pentru mine asta însemnând la opt și jumătate – ca să verific cum stătea treaba la bar și ca să acopăr și tura lui Ariene. Trebuia să lucrez un schimb dublu. Slavă cerului că nu a fost mare aglomerație la prânz. Nu știu dacă s-a întâmplat așa din cauza dezvăluirilor făcute de Sam sau asta era mersul normal al lucrurilor. Cel puțin am reușit să dau niște telefoane cât timp Terry Bellefleur (care se descurca de la un salariu la celălalt cu ajutorul unor slujbe cu program redus) se ocupa de bar. Terry era binedispus sau se afla într-o stare care pentru el însemna asta; era un veteran al războiului din Vietnam, pentru care perioada petrecută acolo fusese cruntă. Avea suflet bun și întotdeauna ne-am înțeles. Se simțea cu adevărat fascinat de ieșirea la lumină a vârcolacilor; de când cu războiul, Terry se înțelesese mai bine cu animalele decât cu oamenii.

— Pun pariu că de asta mi-a plăcut întotdeauna să lucrez pentru Sam, zise Terry, iar eu i-am zâmbit.

— Și mie îmi place să lucrez pentru el, am răspuns.

În timp ce Terry tot umplea paharele de bere și stătea cu ochii pe Jane Bodehouse, clientă a localului, alcoolică, am început să dau telefoane ca să gădesc o chelneriță care să o înlocuiască pe Ariene. Amelia îmi promisese că mă va ajuta puțin, dar numai seara, pentru că acum avea o slujbă temporară, îi ținea locul unei funcționare de la agenția de asigurări, aflată în concediu de maternitate.

Mai întâi, am sunat-o pe Charlsie Tooten. Charlsie, deși ne compătimea, mi-a spus că avea grijă cu normă întreagă de nepot, cât fiica ei se afla la muncă, așa că era prea obosită să mai vină. Apoi, am sunat o altă fostă angajată a barului, dar începuse lucrul în altă parte. Holly îmi spusese că putea face o dată tură dublă, dar nu putea mai mult din cauza băiețelului ei. Danielle, cealaltă chelneriță cu normă întreagă, mi-a spus același lucru. (În cazul lui Danielle, scuza era dublă pentru că avea doi copii.)

Așa că, în cele din urmă, oftând adânc pentru ca biroul gol al lui Sam să știe cât de exploatată eram, am sunat-o pe una dintre cele mai puțin simpatice ființe – Tanya Grissom, vârcolac-vulpe și sabotoare. Mi-a luat ceva până să-i dau de urmă, dar sunând vreo două persoane din Hotshot, am fost în cele din urmă capabilă să dau de ea acasă la Calvin. Tanya se vedea cu el de ceva vreme. Îmi plăcuse și mie tipul, dar, când m-am gândit la cele câteva căsuțe de la bătrâna răscruce, m-am cutremurat.

— Tanya, ce faci? Sunt Sookie Stackhouse.

— Serios? Hmmm. Bună.

Nu o puteam învinovăți că era precaută.

— Una dintre chelnerițele lui Sam a demisionat – îți mai amintești de Ariene? S-a speriat de toată treaba cu vârcolacii și a plecat. Mă întrebam dacă ai putea să preiei câteva dintre schimburile ei, doar pentru o perioadă.

— Acum ești partenera lui Sam? Nu-mi făcea treaba mai ușoară.

— Nu, caut ajutoare în locul lui. A avut o problemă în familie.

— Probabil că sunt ultima pe lista ta. Tăcerea mea de câteva clipe i-a dat răspunsul.

— Bănuiesc că putem lucra împreună, am zis, fiindcă trebuia să spun ceva.

— Acum am o slujbă de zi, dar cred că pot ajuta în câteva seri, până găsiți pe cineva permanent, zise Tanya.

Era greu să citești ceva în vocea ei.

— Mulțumesc.

Asta îmi asigura temporar două persoane, Amelia și Tanya, iar eu puteam face restul orelor care rămâneau descoperite. Astfel nu avea să fie greu pentru nimeni.

— Poți veni mâine-seară pentru schimbul de noapte? Dacă ai fi aici pe la cinci, cinci și jumătate, una dintre noi o să-ți mai arate cum stau treburile pe aici, și ai putea lucra până ce barul se închide.

— Voi fi acolo, zise Tanya, după o tăcere scurtă. Am niște pantaloni negri. Ai tu vreun tricou care să-mi vină?

— Da. Mediu?

— E bun. Închise.

Nu mă așteptam să fie fericită că avea vești de la mine, sau încântată să-mi facă un serviciu, pentru

că niciodată nu ne plăcuserăm prea mult. De fapt, deși nu credeam că-și amintește, împreună cu Amelia și cu mentorul ei, Octavia, îndepărtaserăm o vrajă care fusese făcută asupra ei. Încă mă mai simțeam umilită când mă gândeam cum am schimbat viața Tanyei, dar nu cred că atunci aveam prea multe opțiuni. Uneori trebuie, pur și simplu, să ai păreri de rău și să mergi mai departe.

Sam sună în timp ce Terry și cu mine închideam barul. Aveam capul greu și mă dureau picioarele.

— Cum merg lucrurile pe acolo? întrebă Sam. Aproape își pierduse vocea de epuizare.

— Ne descurcăm, am spus, încercând să par veselă și lipsită de griji. Cum se simte mama ta?

— Încă e în viață, zise. Vorbește și respiră autonom. Medicii spun că probabil se va reface foarte bine. Tatăl meu vitreg este arestat.

— Ce tragedie, am spus, sincer îngrijorată pentru Sam.

— Mama zice că ar fi trebuit să-i mărturisească înainte totul, îmi explică el. Doar că i-a fost teamă.

— Păi... avea dreptate, nu-i așa? După cum s-a dovedit.

El inspiră adânc.

— Își imaginează că dacă ar fi avut o discuție lungă cu el, apoi l-ar fi lăsat să o vadă cum se transformă, după ce văzuse o transformare și la televizor, el n-ar fi avut nici o problemă.

Fusesem atât de ocupată la bar, încât nu avusesem ocazia să fiu atentă la reportajele de la televizor legate de reacțiile provocate pe glob de această a doua Mare Revelație. M-am întrebât cum mergeau lucrurile în Montana, Indiana, Florida? M-am întrebât dacă vreunul dintre actorii faimoși de la Hollywood recunoscuse că era vârcolac. Ce-ar fi fost dacă Ryan Seacrest<sup>4</sup> s-ar fi umplut de blană la fiecare lună plină? Sau Jennifer Love Hewitt sau Russel Crowe? (Ceea ce credeam că e destul de probabil.) Asta ar fi însemnat o uriașă diferență în acceptarea situației de către public.

— L-ai văzut pe tatăl tău vitreg sau ai vorbit cu el?

— Nu, nu încă. Nu mă pot hotărî să fac asta. Fratele meu l-a văzut. Mi-a spus că Don a început să plângă. A fost urât.

— E și sora ta acolo?

— E pe drum. A fost greu să găsească pe cineva să se ocupe de copii.

Păru că ezită ușor.

— Știa despre mama ta, nu-i așa?

Am încercat să-mi ascund neîncrederea care-mi răzbătea din voce.

— Nu, zise. Foarte des, părinții vârcolaci nu le dezvăluie asta copiilor care nu sunt afectați. Frații mei nu au știut nici despre mine, din moment ce nu știau despre mama.

— Îmi pare rău, am spus, ceea ce era valabil pentru multe lucruri.

— Aș fi vrut să fii aici, zise Sam, luându-mă prin surprindere.

— Aș fi vrut să te pot ajuta mai mult, am spus. Dacă ți se pare că aș mai putea face ceva, sună-mă, indiferent de oră.

— Ai grijă de bar în lipsa mea. Asta înseamnă foarte mult, zise. Mai bine m-aș duce la culcare.

— Bine, Sam. Vorbim mâine, da?

— Sigur, zise.

Părea atât de epuizat și trist, încât cu greu m-am abținut să nu plâng.

După conversația asta, m-am simțit ușurată, astfel că mi-am lăsat sentimentele deoparte și am sunat-o pe Tanya. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Faptul că mama lui Sam fusese împușcată pentru ceea ce era mă făcea să privesc faptul că nu o suportam pe Tanya dintr-o cu totul altă perspectivă.

Am căzut lată în seara aceea și cred că am dormit neînțoarsă.

Eram sigură că sentimentul plăcut pe care telefonul lui Sam mi-l dăduse mă va ajuta să trec peste ziua următoare, dar dimineața începui rău.

Sam comanda întotdeauna marfa și, bineînțeles, se ocupa de inventar. De asemenea, bineînțeles, uitase să-mi spună că trebuiau să-i fie livrate niște lăzi cu bere. Am primit un telefon de la șoferul camionului, Duff, și a trebuit să sar din pat și să mă grăbesc la Merlotte's. Îndreptându-mă spre ușă, am zărit o luminiță care clipea pe robotul telefonic, pe care uitasem de obosită ce eram să-l verific cu o seară înainte. Dar nu aveam timp acum să mă gândesc la mesaje ratate. Eram pur și simplu ușurată

că Duff se gândise să mă sune când nu primise nici un răspuns de la Sam.

Am deschis ușa din spate de la Merlotte's, iar Duff a băgat lăzile înăuntru și le-a pus acolo unde trebuiau să stea. Oarecum nervoasă, am semnat în locul lui Sam. Până când am terminat și camionul a plecat din parcare de la Merlotte's, Sarah Jen, poștărița, a venit cu scrisorile pentru bar și cu corespondența personală a lui Sam. Le-am luat pe toate. Sarah Jen avea chef de vorbă. Aflase (deja) că mama lui Sam era în spital, dar nu am simțit că trebuia să-i dau amănunte asupra circumstanțelor. Asta era treaba lui Sam. Sarah Jen voia de asemenea să-mi comunice că nu fusese deloc uimită să afle că Sam era terianthrop, pentru că ea crezuse întotdeauna că se petrecea ceva ciudat cu el.

— E un tip drăguț, recunosc Sarah Jen. Nu spun că n-ar fi. Doar... că era ceva ciudat aici. Nu am fost deloc surprinsă.

— Serios? El spune numai lucruri bune despre tine, am spus dulce, privind în jos ca și cum replica ar fi fost ceva zis la întâmplare.

Puteam simți plăcerea inundându-i mintea lui Sarah Jen la fel de clar ca și cum ea mi-ar fi făcut un desen.

— A fost întotdeauna foarte politicos, zise, brusc privindu-l pe Sam ca pe un bărbat foarte atent. Ei, mai bine plec. Trebuie să-mi termin traseul. Dacă vorbești cu Sam, spune-i că mă gândesc la mama lui.

După ce am pus corespondența pe biroul lui Sam, am primit un telefon de la Amelia, aflată la biroul companiei de asigurări, să-mi spună că a sunat-o Octavia ca să o întrebe dacă vreuna dintre noi o putea duce la Wal-Mart. Octavia, care-și pierduse majoritatea lucrurilor în timpul uraganului Katrina, era blocată acasă fără mașină.

— O să trebuiască să te duci cu ea în timpul pauzei tale de prânz, am spus, străduindu-mă din greu să nu țip la Amelia. Sunt ocupată până peste cap azi. Și se pare că necazurile nu s-au oprit aici, am zis în timp ce o mașină oprea în parcare angajaților lângă mașina mea. Uite-l și pe omul de zi al lui Eric, Bobby Burnham.

— Oh, chiar voiam să-ți spun. Octavia mi-a zis că Eric a încercat să dea de tine pe telefonul de acasă de două ori. Așa că, în cele din urmă, i-a spus lui Bobby în dimineața asta unde ești, explică Amelia. S-a gândit că o fi important. Bine, o să mă ocup de Octavia. Văd eu cum.

— Bun, am zis, încercând să nu arăt cât de nervoasă eram. Vorbim mai târziu.

Bobby Burnham coborî din Impala și se îndreptă către mine. Șeful său, Eric, era legat de mine printr-o relație complicată care se baza nu numai pe trecutul nostru comun, ci și pe faptul că făcusem de câteva ori schimb de sânge.

Asta nu fusese o decizie pe care să o iau în cunoștință de cauză.

Bobby Burnham era un ticălos. Poate că Eric îl găsisse la reduceri?

— Domnișoară Stackhouse, zise, exagerând cu politețea. Stăpânul îți cere să vii la Fangtasia în seara asta, pentru o întrevedere cu locotenentul noului rege.

Nu aceasta era convocarea pe care o așteptasem sau genul de conversație pe care-l prevăzusem cu vampirul șerif al Districtului 5. Dat fiind faptul că aveam niște probleme personale de discutat, mi-am imaginat că Eric avea să mă cheme când lucrurile s-ar fi liniștit cu noul regim, și am fi avut o întrevedere oarecare – sau o întâlnire – ca să discutăm despre niște lucruri care ne priveau pe amândoi. Nu eram încântată de această convocare impersonală, făcută prin intermediul unui lacheu.

— Ai auzit vreodată de telefon? am întrebat.

— Ți-a lăsat mesaje aseară. Mi-a cerut ca negreșit azi să stau de vorbă cu tine. Execut doar ordinele.

— Deci Eric ți-a cerut să-ți pierzi vremea conducând încoace, ca să-mi ceri să fii la barul lui în seara asta.

Chiar și pentru urechile mele păream neconvingătoare.

— Da. A zis: „Găsește-o, du-i personal mesajul și fii politicos." Iată-mă. Politicos.

Îmi spunea adevărul și asta îl tortura pur și simplu. Ceea ce era aproape suficient ca să mă facă să zâmbesc. Bobby chiar nu mă plăcea. Motivul cel mai apropiat de adevăr pe care-l descoperisem era că Bobby nu credea că sunt demnă de atenția lui Eric. Nu-i plăcea atitudinea mea nu-prea-politicoasă față de Eric, și nu putea înțelege de ce Pam, vampirul care reprezenta mâna dreaptă a lui Eric, era leșinată după mine, când nu dădea doi bani pe Eric.

Nu puteam face nimic ca să schimb asta, chiar dacă m-ar fi îngrijorat faptul că Bobby nu mă plăcea... iar asta nu se întâmpla. Dar Eric mă îngrijora din plin. Trebuia să vorbesc cu el, și aș fi putut la fel de bine să termin odată. Era spre sfârșitul lui octombrie, când îl văzusem ultima dată, iar acum era mijlocul lui ianuarie.

— Pot să vin doar când termin aici. Temporar sunt șefă, am spus nereușind să par nici încântată, nici politicoasă.

— La ce oră? Vrea să fii acolo la șapte. Victor va veni atunci acolo.

Victor Madden era reprezentantul noului rege, Felipe de Castro. Fusese o preluare sângeroasă, iar Eric era singurul șerif care rezistase din vechiului regim. Evident, pentru Eric era important să rămână în grațiile noului regim. Nu eram încă sigură în ce măsură era asta problema mea. Dar intrasem în grațiile lui Felipe de Castro datorită unui accident fericit și voiam să rămân așa.

— S-ar putea să reușesc să fiu acolo până la șapte, am spus după câteva deliberări interne.

Am încercat să nu mă gândesc cât de mult mi-ar fi plăcut să-l am pe Eric în fața ochilor. În ultimele câteva săptămâni, m-am oprit de cel puțin câteva ori înainte să urc în mașină să mă duc să-l văd. Dar rezistasem cu succes pornirilor, pentru că am fost în stare să-mi dau seama că se lupta să-și păstreze poziția în fața noului rege.

— Va trebui să o instruiesc și pe tipa cea nouă de la bar... Da, șapte e posibil.

— O să fie atât de fericit, zise Bobby, reușind să scoată un mârâit.

Abține-te, idiotule, mi-am zis în gând. Și probabil că felul în care mă uitam la el i-a transmis acest gând, pentru că Bobby a adăugat:

— Da, chiar o să fie, pe un ton cât putu el de sincer.

— Bine, mesaj livrat, am zis. Trebuie să mă întorc la muncă.

— Unde ți-e șeful?

— Are o problemă în familie, în Texas.

— Oh, m-am gândit că poate l-au prins hingherii.

Ce mai glumă.

— La revedere, Bobby, am spus și i-am întors spatele ca să mă duc la ușa din spate.

— Uite, l-am mai auzit spunând, iar eu m-am întors nervoasă. Eric a zis că o să ai nevoie de asta.

Îmi întinse un pachet învelit în catifea neagră. Vampirii nu-ți puteau trimite nimic într-o pungă de la Wal-Mart sau ambalat în hârtie pentru cadouri, oh, nu. Catifea neagră. Pachetul era strâns cu un șnur împletit, auriu, din acela folosit la legarea draperiilor.

Îmi dădea o senzație neplăcută doar pentru că-l țineam în mână.

— Și ce vrea să fie asta?

— Nu știu, nu am fost însărcinat să-l deschid. Detest cuvântul „însărcinat”, la fel de tare ca și pe „dotat”.

— Ce ar trebui să fac cu el? am întrebat.

— Eric a zis: „Spune-i să mi-l dea în seara asta, în fața lui Victor.”

Eric nu făcea nimic fără vreun motiv.

— Bine, am zis fără nici un chef. Consideră-mă înștiințată.

Am făcut față cu bine următoarei ture. Toată lumea se oferea să ajute, și asta era plăcut. Bucătarul muncise din greu toată ziua; el era probabil al cincisprezecelea bucătar pe care-l avusesem de când începusem eu să lucrez la Merlotte's. Se perindaseră toate felurile de ființe umane pe care vi le puteți imagina: negru, alb, bărbat, femeie, tânăr, bătrân, mort (da, un bucătar vampir), cu tendințe licantropice (un vârcolac) și probabil unul sau doi de care uitasem cu totul. Bucătarul actual, Antoine Lebrun, era foarte amabil. Venise la noi după Katrina. Stătuse mai mult decât majoritatea celorlalți refugiați, care se mutaseră înapoi în zona golfului sau plecaseră mai departe.

Antoine avea în jur de cincizeci de ani, părul său creț având unul sau două fire albe. Se ocupase de distribuirea locurilor la Superdome<sup>5</sup>, îmi povestise chiar în ziua în care a fost angajat, și ne-am cutremurat amândoi. Antoine se înțelegea de minune cu D'Eriq, spălătorul de vase, care avea și rolul

de ajutor de bucătar.

Când m-am dus în bucătărie ca să mă asigur că avea tot ce-i trebuie, Antoine mi-a spus că era foarte mândru să lucreze pentru un terianthrop, iar D'Eriq voia să ne povestească întruna reacția sa la transformările lui Sam și a lui Tray. După ce plecase de la muncă, D'Eriq primise un telefon de la vărul său din Monroe, iar acum D'Eriq voia să ne dea amănunte despre soția vărului său care era vârcolac.

Reacția lui D'Eriq speram să fie cea a majorității. Cu două seri înainte, mulți oameni au descoperit că unul dintre cei pe care-i cunoșteau personal era vârcolac. Să sperăm că, dacă vârcolacul nu dăduse niciodată semne de tulburări psihice sau violență, acești oameni vor vrea să accepte că schimbarea formei era un adaos lipsit de pericol la celelalte cunoștințe ale lor despre lume. Era chiar plăcut.

Nu avusesem timp să verific reacțiile de pe mapamond, dar cel puțin local lucrurile păreau să meargă bine. Nu aveam impresia că exista cineva care avea să pună bombe la Merlotte's pentru că Sam avea dublă-natură, și credeam că și afacerea cu motociclete a lui Tray era în siguranță.

Tanya a venit cu douăzeci de minute mai devreme, ceea ce a făcut-o să crească în ochii mei, și i-am zâmbit sincer. După ce am trecut în revistă câteva din elementele de bază, cum ar fi programul, salariul și regulile lui Sam, am întrebat-o:

— Ți place acolo, în Hotshot?

— Da, îmi place, răspunse părănd ușor surprinsă. Familiile din Hotshot chiar se înțeleg bine. Dacă ceva nu merge bine, se întâlnesc și discută problema. Cei cărora nu le place viața din Hotshot pleacă, așa cum a făcut Mei Hart.

Aproape toți cei din Hotshot făceau parte fie din familia Hart, fie din familia Norris.

— Văd că e prieten bun cu fratele meu, în ultima vreme, am spus, pentru că eram curioasă cu privire la noul prieten al lui Jason.

— Da, așa am auzit. Toată lumea e fericită că și-a găsit pe cineva cu care să-și piardă vremea după ce a fost singur atâta timp.

— De ce nu s-a adaptat acolo? am întrebat direct. Tanya răspunse:

— Am înțeles că lui Mei nu-i place să împartă, așa cum trebuie să faci atunci când trăiești într-o comunitate mică, așa cum e asta. E foarte... „ce-i al meu e-al meu”. Ridică din umeri. Sau asta zic ei.

— Și Jason e la fel, am spus.

Nu puteam citi mintea Tanyei prea limpede, din cauza naturii sale duble, dar îi puteam citi starea sufletească, iar când am încercat asta, am înțeles că restul panterelor erau îngrijorate pentru Mei Hart.

Bănuiesc că erau preocupate de felul în care se descurca Mei în lumea cea mare din Bon Temps. Hotshot era un mic univers închis.

Mă simțeam ceva mai ușurată până când am terminat instructajul Tanyei (care avea categoric experiență) și mi-am agățat șorțul în cui. Mi-am apucat geanta și pachetul primit de la Bobby Burnham și m-am grăbit spre ușa angajaților ca să pornesc spre Shreveport.

Am început să ascult știrile în timp ce conduceam, dar eram obosită de realitatea tristă. În locul lor, am ascultat un CD cu Mariah Carey și m-am simțit foarte bine. Nu pot cânta nici un cuvântel, dar îmi place să lălăi versurile unui cântec atunci când conduc. Tensiunile adunate peste zi încep să dispară, înlocuite de o dispoziție optimistă.

Sam avea să se întoarcă odată ce mama sa se recupera, iar soțul ei își va cere scuze și va declara că o iubește pentru totdeauna. Lumea avea să scoată exclamații de încântare cu privire la vârcolaci și alți terianthropi, apoi totul va fi din nou normal.

Nu e întotdeauna o idee proastă să gândești așa?

## CAPITOLUL 3

Cu cât mă apropiam mai mult de barul vampirilor, cu atât mai mult îmi creștea pulsul; asta era partea proastă a legăturii de sânge pe care o aveam cu Eric Northman. Știam că urma să-l văd, și eram pur și simplu fericită datorită acestui lucru. Ar fi trebuit să fiu îngrijorată, ar fi trebuit să fiu temătoare cu privire la ce voia, ar fi trebuit să pun un milion de întrebări cu privire la obiectul înfășurat în catifea, dar eu doar conduceam, cu un zâmbet larg pe față.

Deși nu puteam controla felul în care mă simțeam, îmi puteam controla acțiunile. Din pură răutate, din moment ce nimeni nu-mi spusese să intru pe ușa angajaților, am intrat pe ușa principală. La Fangtasia era o noapte aglomerată și o mulțime de oameni așteptau pe bănci, după primul rând de uși. Pam stătea pe podiumul recepționarului. Îmi zâmbi frumos, arătându-și puțin colții. (Publicul fu încântat.)

Deja o cunoșteam de ceva vreme pe Pam și se apropia cel mai mult de noțiunea de prieten, dintre toți vampirii pe care îi știam. În seara aceasta, femeia-vampir blondă purta rochia mulată neagră, obligatorie, și o asortase cu un vâl negru, diafan. Ungھیile îi erau colorate în sângeri.

— Draga mea, zise Pam, și ieși din spatele pupitrului ca să mă îmbrățișeze.

Eram surprinsă, dar încântată, și i-am întors cu bucurie îmbrățișarea. Se dăduse cu puțin parfum ca să mascheze mirosul slab, mai degrabă uscat și fad, de vampir.

— Îl ai? îmi șopti la ureche.

— Oh, pachetul? E în geanta mea.

Mi-am ridicat ținând-o de barete geanta maro, mare.

Pam îmi aruncă o privire pe care vâlul mă împiedică să o interpretez prea bine. Se pare că era o expresie care cuprindea exasperare și afecțiune.

— Nici măcar nu te-ai uitat înăuntru?

— Nici măcar nu am avut timp, am zis.

Nu că nu aș fi fost curioasă. Pur și simplu nu avusesem timpul să mă gândesc la asta.

— Sam a trebuit să plece pentru că mama lui a fost împușcată de către tatăl lui vitreg, iar eu m-am ocupat de bar.

Pam îmi aruncă o privire cercetătoare.

— Du-te în spate, în biroul lui Eric și oferă-i pachetul, zise. Nu-l desface. Indiferent cine se află acolo. Și nici nu i-l întinde ca și cum ar fi o unealtă de grădină uitată afară.

I-am aruncat înapoi aceeași privire.

— Ce fac, Pam? am întrebat, simțind prea târziu nevoia de a fi precaută.

— Îți aperi pielea, zise Pam. Să nu te îndoiești de asta. Acum, du-te.

Mă bătu ușor pe spate și se întoarse ca să răspundă întrebării unui turist despre cât de des trebuiau vampirii să-și curețe dinții.

— Vrei să te apropii foarte mult și să te uiți la ai mei? întrebă Pam cu o voce fierbinte, iar femeia tipă de teamă și încântare.

De asta veneau oamenii în barurile vampirilor, și în cluburile de stand-up comedy ale vampirilor și în curățatoriile chimice ale vampirilor, și în cazino-urile vampirilor... ca să flirteze cu pericolul.

Din când în când, flirtul se transforma în ceva adevărat.

Mi-am croit drum printre mese și prin ringul de dans, către spatele barului. Felicia, barmanița, nu păru fericită să mă vadă. Găsi de făcut ceva care implica ghemuirea în afara razei mele vizuale. Aveam o poveste nefericită cu barmanii de la Fangtasia.

Erau câțiva vampiri așezați în zona barului, risipiți printre turiștii care căseau gura, aspirații la vampirism, costumați și ființele umane care aveau afaceri cu vampirii. Dincolo, în magazinul de suveniruri, unul dintre vampirii din New Orleans, refugiați din calea Katrinei, vindea un tricou cu Fangtasia unor fete care chicoteau.

Micuța Thalia, mai albă decât bumbacul decolorat și cu un profil demn de o monedă veche, stătea singură la o masă mică. Thalia era de fapt urmărită de către fani, care-i dedicaseră un website, deși ei nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi izbucnit cu toții în flăcări. Un soldat beat de la Baza Aeriană din Barksdale îngenunche în fața ei, în timp ce priveam, iar când Thalia își întoarse ochii negri către el,

discursul pregătit i se opri în gât. Devenind și el foarte palid, tânărul solid se dădu înapoi din fața vampirului care era pe jumătate cât el, și, deși prietenii îl luară peste picior când se întoarse la masă, știam că nu se va mai apropia niciodată de ea.

După acest mic episod din viața barului, eram bucuroasă să bat la ușa lui Eric. I-am auzit vocea înăuntru, spunându-mi să intru. Am intrat și am închis ușa în urma mea.

— Bună, Eric, am zis, și aproape că am amuțit simțind valul de bucurie ce mă cuprindea de fiecare dată când îl zăream.

În această seară, părul său lung și blond era împletit, iar el purta combinația favorită de blugi și tricou. Tricoul era de un verde strălucitor, făcându-l să arate și mai palid decât de obicei.

Valul de plăcere nu era provocat neapărat de cât de frumos era Eric și nici de faptul că ne tăvăliserăm puțin. Legătura de sânge era cauza. Poate. Trebuia să-mi țin sentimentele în frâu. Sigur.

Victor Madden, reprezentantul noului rege, Felipe de Castro, se ridică și își înclină capul cu păr negru și cârlionțat. Victor, scund și îndesat, era întotdeauna politicos și întotdeauna bine îmbrăcat. În această seară era în mod special strălucitor într-un costum oliv și cu o cravată cu dungi maro. I-am zâmbit și aproape că eram pe cale să-i spun că mă bucuram să-l văd din nou, când am observat că Eric se uita la mine cu nerăbdare. Oh, desigur.

Mi-am dat jos haina și am scos din geantă obiectul învelit în catifea. Am lăsat geanta și haina pe un scaun și m-am îndreptat către biroul lui Eric, ținând pachetul cu ambele mâini întinse în față. Asta era tot ceea ce puteam oferi, în afară de a mă lăsa în genunchi și a mă târî spre el, ceea ce aveam de gând să fac atunci când avea să înghețe iadul.

Am depus pachetul în fața lui, mi-am înclinat capul în ceea ce speram a fi o manieră ceremonioasă, după care m-am așezat pe celălalt scaun pentru vizitatori.

— Eric, ce ți-a adus prietena noastră cu părul blond? întrebă Victor cu vocea sa veselă, pe care o etala în majoritatea timpului.

Poate că era într-adevăr atât de fericit, sau poate că mama lui îl învățase (cu câteva secole în urmă) că poți prinde mai multe muște cu miere decât cu oțet.

Cu un anume simț al dramaticului, Eric dezlegă șnurul auriu și despături catifeaua. Strălucind ca o bijuterie pe materialul închis la culoare, se afla cuțitul pentru ceremonii pe care-l văzusem ultima dată în Rhodes. Eric îl folosi atunci când oficiase căsătoria celor doi regi vampiri, și din nou mai târziu, când crestase pielea și luase din sângele meu și-mi dăduse în schimb dintr-al său: ultimul schimb, cel care (din punctul meu de vedere) provocase toate necazurile. Acum, Eric ridică lama strălucitoare către buze și o sărută.

După ce Victor recunoscuse cuțitul, pe chipul său nu mai rămase nici o urmă de zâmbet. El și Eric se priviră, gravi.

— Foarte interesant, zise Victor în cele din urmă.

Din nou aveam sentimentul că mă înec, când eu nici măcar nu știam că sunt în piscină. Am dat să vorbesc, dar puteam simți cum voința lui Eric mă domină, ordonându-mi să tac. În ceea ce privește treburile vampirilor, era mai inteligent să-i ascult sfatul lui Eric.

— Atunci voi scoate din discuție cererea tigrului, zise Victor. Oricum, stăpânul meu era nefericit pentru că tigrul vrea să plece. Și, bineînțeles, o să-l informez pe stăpânul meu despre prima cerere. Recunoaștem legătura ta oficială cu aceasta.

Din înclinarea capului lui Victor în direcția mea, mi-am dat seama că eu sunt „aceasta”. Și cunoașteam un singur vârcolac-tigru mascul.

— Despre ce vorbiți? am întrebat sec.

— Quinn a cerut o întrevedere privată cu tine, zise Victor. Dar nu se poate întoarce în zona lui Eric fără aprobarea lui Eric. Este una dintre condițiile pe care le-am negociat când noi... când Eric a devenit noul nostru asociat.

Asta era un mod drăguț de a spune: Când i-am omorât pe toți ceilalți vampiri din Louisiana, cu excepția lui Eric și a adepților lui. Când l-ai salvat pe regele nostru de la moarte.

Mi-am dorit să fi avut un moment de gândire, departe de această cameră în care doi vampiri se holbau la mine.

— Această nouă regulă i se aplică doar lui Quinn sau tuturor vârcolacilor care vor să vină în

Louisiana? Cum poți să faci pe șeful vârcolacilor? Și când a intrat în vigoare această lege? l-am întrebat pe Eric, încercând să câștig timp ca să mă adun.

Îmi doream și ca Victor să explice ultima parte a discursului său, cea cu legătura oficială, dar am decis să pun întrebările pe rând.

— Acum trei săptămâni, zise Eric, răspunzând mai întâi la ultima întrebare. Fața îi era calmă, vocea blândă. Și regula se aplică tuturor vârcolacilor care fac afaceri cu noi.

Quinn lucra pentru Evenimente Extreme (Elegante), EE (E), firmă care bănuiesc că era deținută parțial de vampiri, din moment ce slujba lui Quinn nu avea de-a face cu nunțile și petrecerile de Bar Mitzvah de care se ocupa latura dedicată oamenilor. Munca lui Quinn presupunea organizarea evenimentelor supranaturale.

— Te-ai despărțit de tigrul. Am auzit-o chiar din gura lui. De ce ar trebui să se întoarcă? ridică din umeri Eric.

Cel puțin nu încerca să îndulcească pilula spunând ceva de genul: „M-am gândit că s-ar putea să te deranjeze” sau „Am făcut-o pentru binele tău”. Indiferent cât eram de legați – și eu chiar mă luptam cu tentația de a-i zâmbi – am simțit cum mi se ridică părul de la ceafă la ideea că Eric îmi conducea viața astfel.

— Acum, că tu și Eric sunteți în mod oficial legați, zise Victor cu o voce mieroasă, cu siguranță că nu vei dori să-l vezi pe Quinn, și o să-i comunic asta.

— Ce suntem? m-am holbat la Eric, care se uita la mine cu o expresie pe care o pot descrie doar ca plăcută.

— Cuțitul, continuă Victor părând încă și mai fericit. Asta este semnificația lui. Este un cuțit ritual care a parcurs secolele și a fost folosit în ceremonii importante și în sacrificii. Nu este singurul de acest fel, bineînțeles, dar este rar. Acum este folosit doar în ceremoniile de căsătorie. Nu știu cum a ajuns Eric în posesia lui, dar faptul că i l-ai înmănat, iar el l-a acceptat, poate însemna doar că tu și Eric sunteți legați unul de celălalt.

— Hai să ne oprim și să tragem adânc aer în piept, am spus, deși eram singura persoană care respira din cameră.

Am ridicat o mână, ca și cum ei ar fi venit spre mine și semnul meu de „stop” i-ar fi oprit.

— Eric?

Am încercat ca vocea mea să spună totul, dar un singur cuvânt nu poate transmite atât de multe.

— Este pentru protecția ta, iubito, zise.

Încerca să fie relaxat, ca și cum ceva din relaxarea sa s-ar putea transmite prin legătura noastră către mine.

Dar nu m-ar fi calmat nici tone de relaxare.

— Câtă aroganță, am spus cu voce sugrumată. Totul este pur și simplu lipsit de considerație. Cum ai putut face așa ceva fără să vorbești cu mine? Cum ai putut crede că te voi lăsa să mă constrângi la ceva înainte să stăm mai întâi de vorbă? Nici măcar nu ne-am văzut de niște luni bune.

— Am fost cam ocupat pe aici. Am sperat că simțul tău de autoconservare va învinge, zise Eric, ceea ce era cinstit, dacă nu chiar plin de tact. Te îndoiești că vreau ce e mai bun pentru tine?

— Nu mă îndoiesc că dorești ceea ce crezi că e mai bine pentru mine, am zis. Și nu mă îndoiesc că asta se potrivește cu ceea ce crezi că e mai bine pentru tine.

Victor râse:

— Te cunoaște bine, Eric, spuse, și amândoi ne uitarăm la el. Aoleo, zise, și-și dădu câteva palme peste gură.

— Eric, plec acasă. O să vorbim curând despre asta, dar nu știu când. Mă ocup de bar câtă vreme e Sam plecat. Are necazuri în familie.

— Dar Clancy a zis că anunțul a mers bine în Bon Temps.

— Da, așa a fost, dar acasă la familia lui Sam, în Texas, nu a mers la fel de bine.

Eric păru dezgustat.

— Am făcut tot ce am putut să ajut. Am trimis cel puțin unul dintre oamenii mei la fiecare dintre transformările publice. Am mers chiar eu să urmăresc transformarea lui Alcide la Shamrock Casino.

— A mers bine? am întrebat, distrasă pentru un moment.



— Da, doar câțiva bețivi au încercat ceva. Au fost potoliți destul de ușor. Una dintre femei chiar i s-a oferit lui Alcide, când acesta era sub formă de lup.

— Căh, am spus, și m-am ridicat luându-mi geanta.

Îmi distrăsese destul atenția.

Eric se ridică și sări peste birou, cu o mișcare care era pe cât de uimitoare, pe atât de impresionantă. Brusc stătea în fața mea, iar brațele sale mă cuprindeau, și mă ținea strâns la piept. Am avut nevoie de toată puterea ca să rămân nemișcată, să nu mă topesc în brațele lui. E greu de explicat cum mă făcea să mă simt legătura noastră. Indiferent cât de furioasă eram pe Eric, mă simțeam mai fericită atunci când mă aflam cu el alături. Nu că aș fi murit de dorul lui dacă nu eram împreună; doar că eram conștientă de această atracție. Tot timpul. M-am întrebat dacă și pentru el era la fel.

— Măine-noapte? mă întrebă dându-mi drumul.

— Dacă reușesc să scap. Avem multe de discutat. I-am făcut lui Victor o plecăciune scurtă și am ieșit. Am aruncat o privire înapoi ca să văd cuțitul scânteind pe catifeaua neagră, așa cum stătea pe biroul lui Eric.

Știam cum pusese Eric mâna pe cuțit. Îl păstrase pur și simplu, în loc să i-l înapoieze lui Quinn, care se ocupase de nunta rituală dintre cei doi vampiri, o ceremonie la care asistasem în Rhodes. Eric, care era un fel de preot prin corespondență, oficiase slujba, și după aceea era evident că păstrase cuțitul, pentru că nu se știa când i-ar fi putut folosi.

Cum îl recuperase din dezastrul de la hotel, nu știu. Poate se întorsese în timpul nopții, după explozia care avusese loc ziua. Poate o trimisese pe Pam. Dar pusese mâna pe el și acum îl folosea ca să mă țină lângă el.

Și mulțumită pasiunii mele lipsite de rațiune... sau sentimentelor... sau obsesiei... pentru vikingul vampir, făcusem exact ce-mi ceruse, fără să-mi ascult bunul-simț.

Nu știam pe cine eram mai furioasă – pe mine sau pe Eric?

## CAPITOLUL 4

Am petrecut o noapte agitată. Mă gândeam la Eric și simțeam un val de bucurie caldă, și apoi mă gândeam iar la Eric și voiam să-i trag un pumn în față. M-am gândit și la Bill, primul bărbat cu care îmi dădusem mai mult de o întâlnire, primul bărbat cu care m-am culcat; când mi-am amintit de vocea și corpul său, ambele reci, de calmul lui imperturbabil, și am comparat totul cu Eric, nu mi-a venit să cred că mă îndrăgostisem de doi bărbați atât de diferiți, mai ales atunci când scurtul episod cu Quinn intra în ecuație. Quinn avusese sânge fierbinte în toate sensurile, și fusese impulsiv și bun cu mine, și atât de speriat de trecutul său, pe care nu mi l-a împărtășit – ceea ce, din punctul meu de vedere, a dus la distrugerea relației noastre. Am ieșit și cu Alcide Herveaux, lider de haită, dar nu am mers niciodată prea departe.

Acesta este Catalogul bărbaților lui Sookie Stackhouse.

Nu urâți nopțile ca asta, în care te gândești la fiecare greșală pe care ai făcut-o, la fiecare rană pe care ai primit-o, la fiecare fărâmbă de răutate cu care ai avut de-a face? Nu ai nimic de câștigat, nu are nici un rost, și ai nevoie de somn. Dar, în acea noapte, în mintea mea bântuiau câțiva bărbați și nu într-un context fericit.

Când am epuizat subiectul problemelor mele cu sexul masculin, am început să mă îngrijorez în legătură cu responsabilitatea pe care o aveam la bar. În cele din urmă, am prins trei ore de somn, după ce m-am convins singură că, în nici un caz, nu-i puteam distruge afacerea lui Sam în doar câteva zile.

Sam sună a doua zi dimineață pe când eram încă acasă, ca să-mi spună că mama lui se simțea mai bine și că avea să-și revină sigur. Fratele și sora lui făceau față revelațiilor din familie într-un mod mai calm. Don, bineînțeles, se afla încă în închisoare.

— Dacă starea ei continuă să se îmbunătățească, s-ar putea să mă întorc în vreo două zile, zise. Sau chiar mai devreme. Bineînțeles, doctorii ne tot spun că nu pot crede cât de repede își revine. Oftă. Cel puțin, acum, nu mai trebuie să ascundem asta.

— Cum se descurcă mama ta cu partea emoțională? am întrebat.

— Insistă că ar trebui să-l elibereze pe Don. Și, din moment ce a avut o discuție sinceră cu toți trei, a recunoscut că s-ar putea să fie cazul ca ea și Don să divorțeze. Nu e deloc fericită la gândul ăsta, dar nu știu dacă te poți împăca sincer cu cineva care te-a împușcat.

Deși am răspuns la telefonul de lângă pat și stăteam într-o poziție comodă, mi-a fost imposibil să mai adorm după ce am închis. Nu-mi plăcea să aud durerea din vocea lui Sam. Avea destule pe cap fără să-l mai supăr și eu cu problemele mele, așa că nici măcar nu m-am gândit să-i povestesc despre treaba cu cuțitul, deși mi-ar fi făcut bine să-i împărtășesc grijile mele.

Eram în picioare și îmbrăcată înainte de opt, devreme pentru mine. Deși mă mișcăm și gândeam, m-am simțit la fel de șifonată ca și cearșafurile mele. Mi-aș fi dorit ca cineva să mă întindă și să mă aranjeze, la fel cum făceam eu cu așternutul. Amelia era acasă (când făceam cafeaua, am verificat să văd dacă mașina ei era parcată în spate) și am zărit-o pe Octavia târându-și picioarele spre baia de pe hol, așa că se întrezărea o dimineață obișnuită, așa cum erau diminețile în casa mea.

Situația a fost schimbată de o bătaie la ușa din față. De obicei, sunt avertizată de zgomotul pietrișului de pe alee, dar, în oboseala matinală mai accentuată acum decât de obicei, îl ratasem.

Am privit pe vizor și am văzut un bărbat și o femeie, amândoi îmbrăcați în costume clasice. Nu arătau a Martori ai lui Iehova și nici a spărgători de case. I-am cercetat mental și nu am descoperit nici ostilitate și nici teamă, doar curiozitate.

Am deschis ușa. Am zâmbit:

— Cu ce vă pot ajuta? am întrebat.

Aerul rece îmi cuprinsese picioarele desculțe.

Femeia care avea în jur de patruzeci de ani îmi zâmbi și ea. Părul ei castaniu avea fire albe și era tăiat foarte simplu, la nivelul bărbiei. Îi făcuse o cărare perfectă. Costumul cu pantalon pe care-l purta era de culoarea cărbunelui. Puloverul negru de dedesubt era negru, la fel ca pantofii. Avea o geantă neagră, care nu aducea cu o poșetă, ci mai degrabă cu o geantă pentru laptop.

Mi-a întins mâna și când i-am atins-o am aflat mai multe. A fost greu să nu las să mi se citească șocul pe față.

— Sunt de la biroul FBI din New Orleans, zise, ceea ce era un fel de deschidere-bombă pentru o conversație. Sunt agent Sarah Weiss. El este agentul special Tom Lattesta, de la biroul nostru din Rhodes.

— Și sunteți aici pentru...? am întrebat, păstrându-mi expresia neutră.

— Am putea intra? Tom a bătut tot drumul de la Rhodes ca să stea de vorbă cu dumneavoastră, și vă lăsăm tot aerul cald să iasă din casă.

— Desigur, am zis, deși nu eram chiar atât de sigură.

Încercam din răspuțuri să-mi dau seama cu ce intenție veniseră, dar nu era ușor. Îmi puteam da seama că nu erau aici ca să mă aresteze, și nici altceva la fel de drastic.

— Este un moment potrivit? întrebă agentul Weiss.

Sugera că ar fi fost încântată să revină mai târziu, ceea ce eu știam că nu era adevărat.

— La fel de potrivit ca oricare altul, am zis.

Bunica mea mi-ar fi aruncat o privire aspră pentru impolitețe, dar buni nu a fost niciodată interogată de FBI. Asta nu era ceea ce s-ar fi putut numi o vizită de curtoazie.

— Va trebui să plec la muncă destul de curând, am adăugat, ca să-mi las o porțiță de scăpare.

— Ceea ce a pățit mama șefului tău e o veste proastă, zise Lattesta. Marele anunț a mers bine la barul vostru?

Din accentul lui îmi dădeam seama că se născuse la nord de linia Mason-Dixon<sup>6</sup>, și din cunoștințele pe care le avea despre ceea ce i se întâmplase lui Sam și despre identitatea lui, își făcuse temele, și mersese până la a investiga locul în care lucram.

Senzația de rău pe care o simțeam în stomac se intensifică. Am avut un moment în care mi l-am dorit pe Eric atât de puternic, că m-a luat cu amețală, apoi m-am uitat pe fereastră la soarele de afară și am simțit doar furie pentru dorința apărută fulgerător. Asta meriți, mi-am spus.

— Vârcolacii fac lumea mai interesantă, am zis, nu-i așa? Zâmbetul mi se ivi pe față, zâmbetul care spunea că sunt cu adevărat tensionată. Dați-mi voie să vă iau hainele. Vă rog, luați loc. Le-am arătat canapeaua și s-au așezat pe ea. Vă servesc cu o cafea sau cu un ceai cu gheață? am întrebat, mulțumindu-i bunicii pentru antrenamentul în menținerea unei conversații.

— Oh, zise Weiss. Niște ceai cu gheață ar fi minunat. Știu că e frig afară, dar eu beau tot anul așa ceva. Sunt născută și crescută în Sud.

Și te bazezi cam mult pe asta, după părerea mea. Nu cred că Weiss avea să devină cea mai bună prietenă a mea, și nu plănuiam să fac schimb de rețete.

— Dumneavoastră? am întrebat privind spre Lattesta.

— Desigur, super, zise.

— Îndulcit sau neîndulcit?

Lattesta se gândea că avea să fie amuzant să guste din faimosul ceai dulce al sudiştilor, iar Weiss acceptă ceaiul ca pe un numitor comun.

— Dați-mi voie să le spun colocatarele mele că avem musafiri, am zis și am strigat spre etaj: Amelia! A venit FBI-ul!

— Cobor într-un minut, veni răspunsul, Amelia nepărând deloc surprinsă.

Știam că stătuse în capul scărilor ascultând fiecare cuvântel.

Și iat-o și pe Octavia, îmbrăcată cu pantalonii ei favoriți, verzi, și cu o bluză în dungi, cu mânecă lungă, arătând demnă și simpatică, așa cum numai o negresă cu părul alb poate părea. Rubby Dee<sup>7</sup> nu arată mai bine decât Octavia.

— Bună, zise zâmbind frumos.

Deși arăta ca o bunicuță simpatică, Octavia era o vrăjitoare puternică, putând să facă vrăji cu o precizie aproape chirurgicală. Avea experiență de-o viață în a-și masca abilitatea.

— Sookie nu ne-a zis că așteaptă musafiri, că am fi făcut curat.

Octavia zâmbi și mai larg. Cu o mișcare a mâinii arată sufrageria. Nu avea să apară niciodată în Southern Living<sup>8</sup> dar, la naiba, era curată.

— Mie mi se pare că arată foarte bine, zise plină de respect Weiss. Aș vrea ca și casa mea să arate la fel de ordonată.

Spunea adevărul. Weiss avea doi băieți adolescenți, un soț și trei câini. Aveam un sentiment de simpatie – și poate de ușoară invidie – față de agentul Weiss.

— Sookie, aduc ceai pentru oaspeții noștri cât timp stați voi de vorbă, zise Octavia cu cea mai dulce voce a ei. Stai jos și continuați discuția.

Agenții erau așezați pe canapea și cercetau livingul modest cu interes când ea se întoarse cu șervețele și două pahare de ceai îndulcit. Gheața din pahare scotea un clinchet plăcut. M-am ridicat de pe scaunul din fața canapelei ca să așez șervețelele în fața lor, iar Octavia puse paharele pe șervețele. Lattesta sorbi o înghițitură. Colțul gurii Octaviei se ridică doar puțin când el făcu o față uimită și apoi se strădui cât putu ca să-și transforme expresia într-una de surpriză plăcută.

— Ce voiați să mă întrebați?

Era vremea să revenim la oile noastre. Le-am zâmbit, ținându-mi mâinile încrucișate în poală, picioarele lipite și cu genunchii strânși.

Lattesta venise cu o servietă, iar acum o puse pe măsută și o deschise. Scoase o fotografie și mi-o întinse. Fusese făcută în mijlocul după-amiezii în orașul Rhodes, cu câteva luni în urmă. Imaginea era suficient de clară, deși toată atmosfera din jurul oamenilor care se aflau în ea era plină cu nori de praf care se ridicau din hotelul Piramida din Gizeh, care se prăbușise.

Am privit imaginea, am continuat să zâmbesc, dar nu mi-am putut împiedica inima să-mi sară din piept.

În imagine, Barry Receptorul și cu mine stăteam alături în ruinele Piramidei, hotelul pentru vampiri pe care o facțiune a Frăției îl aruncase în aer în octombrie trecut. Eram oarecum mai ușor de

recunoscut decât tovarășul meu, pentru că Barry se vedea din profil. Eu stăteam cu fața la cameră, fără să știu că aceasta e acolo, cu privirea ațintită asupra feței lui Barry. Amândoi eram acoperiți de mizerie și sânge, cenușă și praf.

— Asta sunteți dumneavoastră, domnișoară Stackhouse, zise Lattesta.

— Da, așa este.

Era inutil să susțin că în imagine nu eram eu, dar, desigur mi-aș fi dorit să o fac. Să privesc fotografia îmi făcea rău, pentru că mă obliga să-mi amintesc cu prea multă precizie respectiva zi.

— Așadar, stăteți la Piramidă în momentul exploziei?

— Da, stăteam.

— Erați acolo în slujba lui Sophie-Anne Leclerq, o femeie de afaceri, vampir. Așa-numita regină a Louisianei.

Am vrut să-i explic faptul că nu există „așa-numită” când e vorba de Sophie-Anne, dar discreția m-a determinat să-mi înfrânez vorbele.

— M-am dus acolo cu ea, am spus în schimb.

— Și Sophie-Anne Leclerq a suferit răni grave în explozie?

— Așa am înțeles.

— Nu ați văzut-o după explozie?

— Nu.

— Cine este bărbatul de lângă dumneavoastră în poză?

Lattesta nu îl identificase pe Barry. Trebuia să-mi țin umerii dreپți, să nu se relaxeze de ușurare. Am ridicat doar din umeri.

— A venit la mine după explozie, am zis. Eram într-o formă mai bună decât majoritatea, așa că am ajutat la căutările supraviețuitorilor.

Era adevărat, dar nu era întregul adevăr. Îl cunoscusem pe Barry cu câteva luni înainte de a-l întâlni la reuniunea vampirilor care se ținea la Piramidă. El venise acolo în serviciul regelui din Texas. M-am întrebat cât de mult știa de fapt FBI-ul despre ierarhia vampirilor.

— Cum ați căutat voi doi supraviețuitorii? întrebă Lattesta.

Era o întrebare-capcană. La momentul respectiv, Barry era singurul telepat pe care-l mai întâlnisem. Am încercat să ne ținem de mâini ca să ne creștem „puterea” și am căutat amprente cerebrale în mormanul de dărâmături. Am tras adânc aer în piept.

— Sun bună la găsit lucruri, am zis. Mi s-a părut important să ajut. Atât de mulți oameni au fost grav răniți!

— Pompierul-șef care era la fața locului a zis că ai dat impresia că ai capacități paranormale, zise Lattesta.

Weiss privi în jos, în pahar, pentru a-și ascunde expresia feței.

— Nu sunt paranormală, am spus cu sinceritate, iar Weiss se simți imediat dezamăgită.

Se gândea că s-ar fi putut afla în prezența unui impostor sau a vreunui lunatic, dar sperase că voi recunoaște că aveam cu adevărat capacități paranormale.

— Șeriful Trochek a declarat că le-ai indicat unde să găsească supraviețuitori. A spus că ai condus echipele de salvare către cei aflați în viață.

Amelia coborî scările chiar atunci, arătând foarte respectabilă într-un pulovăr roșu și cu blugi de marcă. I-am prins privirea, sperând că a remarcat că îi ceream pe tăcute ajutorul. La momentul tragediei, nu putusem să întorc spatele unei situații în care chiar puteam salva vieți. Când mi-am dat seama că puteam găsi oameni – că asocierea cu Barry va duce la salvarea de vieți – nu m-am putut sustrage acestei îndatoriri, deși mi-era teamă că voi fi dată de gol și privită ca o ciudățenie.

E greu de explicat ce văd exact. Cred că e ca și cum te-ai uita prin ochelari cu infraroșu sau ceva de genul ăsta. Văd căldura creierului; pot număra oamenii vii dintr-o clădire, dacă am timp. Creierul vampirilor lasă o gaură, un minus; de obicei le pot număra și pe acestea. Oamenii morți pur și simplu nu-mi apar deloc. În acea zi, când Barry și cu mine ne-am ținut de mâini, asocierea ne-a sporit abilitățile. Am putut să-i găsim pe cei în viață și am putut să auzim ultimele gânduri ale muribunzilor. N-aș dori asta nimănui. Și nici eu nu vreau să mai trec vreodată prin așa ceva.

— Pur și simplu, am avut noroc, am zis.

Asta nu suna deloc convingător. Amelia înainta cu mâna întinsă.

— Eu sunt Amelia Broadway, zise, ca și cum s-ar fi așteptat ca ei să știe cine este ea.

Și chiar știau.

— Sunteți fiica lui Copley, nu-i așa? întrebă Weiss. L-am întâlnit acum vreo două săptămâni, ceva legat de un program comunitar.

— Este atât de implicat în problemele orașului, zise Amelia cu un zâmbet uimitor. E ocupat cu o mie de treburi, cred. Tata ține tare mult la Sook.

Nu prea subtil, dar speram că eficient. Lăsați-mi colocatara în pace. Tata e o persoană importantă. Weiss încuviință amabilă.

— Cum ați ajuns aici, în Bon Temps, domnișoară Broadway? întrebă. Probabil că aici vi se pare că este foarte multă liniște, spre deosebire de New Orleans. Ce face o ticăloasă bogată ca tine în fundătura asta? Apropo, tăticul tău nu e aici ca să-ți pună o pilă.

— Casa mi-a fost afectată în timpul uraganului Katrina, zise Amelia.

Nu mai adaugă nimic. Nu le spuse că ea se afla deja în Bon Temps când a lovit Katrina.

— Și dumneavoastră, domnișoară Fant? întrebă Lattesta. Ați fost și dumneavoastră evacuată?

Nu abandonase deloc subiectul abilităților mele, doar că acum se lăsa dus de conversație.

— Da, zise Octavia. Stăteam în niște condiții dificile la nepoata mea, iar Sookie mi-a oferit cu generozitate un dormitor liber.

— Cum v-ați cunoscut? întrebă Weiss, ca și cum s-ar fi așteptat să audă o poveste încântătoare.

— Prin Amelia, i-am zâmbit și eu la fel de plăcut.

— Iar dumneavoastră și Amelia v-ați întâlnit...?

— În New Orleans, zise Amelia ferm, punând capăt acestor întrebări.

— Mai doriți niște ceai? îl întrebă Octavia pe Lattesta.

— Nu, mulțumesc, zise el, aproape cutremurându-se.

Fusese rândul Octaviei să pregătească ceaiul, iar ea nu se zgârcea deloc la zahăr.

— Domnișoară Stackhouse, nu aveți nici o idee cum putem lua legătura cu acest bărbat? își continuă Lattesta tirul întrebărilor.

Îmi arată poza. Am ridicat din umeri:

— Amândoi am ajutat la căutarea cadavrelor, am zis. A fost o zi îngrozitoare. Nu-mi amintesc cum a spus că-l cheamă.

— Mi se pare ciudat, zise Lattesta, iar eu m-am gândit: Oh, rahat. Din moment ce o persoană a cărei descriere seamănă cu dumneavoastră și un tânăr a cărui descriere seamănă cu el s-au cazat în acea noapte la un motel la o oarecare distanță de locul exploziei și au împărțit o cameră.

— Păi, nu trebuie să știi cum se numește o persoană ca să-ți petreci noaptea cu ea, zise înțelept Amelia.

Am ridicat din umeri și am încercat să par jenată, ceea ce nu era prea greu. Preferam să creadă că aveam moravuri ușoare, decât că meritam mai multă atenție.

— Am trecut împreună printr-un eveniment oribil, stresant. După aceea, ne-am simțit foarte apropiați. Asta a fost reacția.

De fapt, Barry adormise numaidecât, iar eu, aproape imediat după el. Nici măcar nu ne trecuse prin minte să facem sex.

Cei doi agenți se uitară la mine cu neîncredere. Weiss se gândea că aproape sigur mințeam, iar Lattesta bănuia asta. El credea că îl cunosc foarte bine pe Barry.

Sună telefonul, iar Amelia se grăbi în bucătărie ca să răspundă. Când se întoarse, era verde la față.

— Sookie, era Antoine, care te suna de pe telefonul lui mobil. Au nevoie de tine la bar, zise.

Apoi se întoarse către agenții FBI.

— Cred că ar trebui să mergeți cu ea.

— De ce? întrebă Weiss. Ce s-a întâmplat? Era deja în picioare. Lattesta își punea fotografia la loc în servietă.

— Un cadavru, zise Amelia. O femeie a fost crucificată în spatele barului.

## CAPITOLUL 5

Agenții mă urmară la Merlotte's. Erau cinci sau șase mașini trase de-a curmezișul locului unde se termina parcare din față și începea cea din spate, blocând astfel eficient accesul către zona din spate. Dar eu am sărit din mașina mea, m-am strecurat printre ele, iar agenții FBI au venit în urma mea.

Nu-mi venea să cred, dar era adevărat. În parcare angajaților, în spate, lângă copaci, unde se termina pietrișul și începea noroiul, era ridicată o cruce. Un corp era bătut în cuie pe ea. Ochii mei l-au cercetat, au remarcat corpul contorsionat, șiroaiele de sânge uscat, și au ajuns la față.

— Oh, nu, am zis și mi s-au înmuiat genunchii.

Antoine, bucătarul, și D'Eriq, spălătorul de vase, au apărut imediat de o parte și de alta a mea și m-au sprijinit. Fața lui D'Eriq era brăzdată de lacrimi,

Antoine părea trist, dar bucătarul nu-și pierduse cumpătul. Fusesse în Irak și în New Orleans în timpul uraganului Katrina. Văzuse și lucruri mai rele.

— Îmi pare rău, Sookie, zise.

Andy Bellefleur era acolo, la fel și șeriful Dearborn. Veniră spre mine, părând mai mari și mai masivi în hainele lor impermeabile vătuite. Aveau chipurile împietrite din cauza șocului.

— Îmi pare rău pentru cumnata ta, zise Bud Dearborn, dar abia dacă am fost atentă la cuvintele sale.

— Era însărcinată, am zis. Era însărcinată. Asta era singurul lucru la care mă puteam gândi.

Nu eram uimită că cineva ar fi vrut să o omoare pe Crystal, dar eram cu adevărat îngrozită din cauza bebelușului.

Am tras adânc aer în piept și am reușit să mă uit din nou la ea. Măinile însângerate ale lui Crystal erau labe de panteră. Și partea inferioară a picioarelor se transformase. Efectul era cu atât mai șocant și mai grotesc decât crucificarea unei femei obișnuite, și, dacă așa ceva era posibil, și mai demn de milă.

Gânduri fără nici o logică îmi treceau rapid prin minte. M-am gândit la cine ar fi trebuit să afle de moartea lui Crystal. Calvin, nu numai în calitate de șef al clanului, ci și de unchi. Soțul lui Crystal, fratele meu. De ce fusesse Crystal lăsată tocmai aici dintre toate locurile posibile? Cine ar fi putut face asta?

— L-ai sunat deja pe Jason? am întrebat, deși aveam buzele înțepenite. Am încercat să dau vina pe frig, dar știu că era din cauza șocului. Trebuie să fie la muncă la ora asta. Bud Dearborn zise:

— L-am sunat.

— Te rog, nu-l lăsa să vadă asta, am zis. Sângele se scurgea pe lemnul crucii până la baza ei. Mi-a venit să vomit, m-am controlat.

— Am înțeles că l-a înșelat și că despărțirea lor era cunoscută.

Bud încerca să fie neutru, dar făcea un efort pentru asta. Furia i se citea în ochi.

— Poți să-l întrebi pe Dove Beck despre asta, am spus, devenind brusc defensivă.

Alcee Beck era detectiv în departamentul de poliție din Bon Temps, iar bărbatul cu care Crystal alesese să păcătuiască era vărul lui Alcee, Dove.

— Da, Crystal și Jason s-au despărțit. Dar el nu i-ar face niciodată rău copilului său.

Eu știam că Jason nu i-ar fi făcut niciodată un lucru atât de îngrozitor lui Crystal, indiferent de motiv, dar nu mă așteptam ca și alții să mă creadă.

Lattesta se îndreptă spre noi, cu agentul Weiss călcându-i pe urme. Avea buzele cam palide, dar vocea nu-i tremura.

— Din felul în care arată corpul, cred că această femeie e un... vârcolac-panteră.

Spuse asta ca și cum i-ar fi fost greu să pronunțe cuvintele.

Am încuviințat din cap.

— Da, doamnă, era.

Încă mă mai luptam să recâștig controlul asupra stomacului.

— Atunci, aceasta ar putea fi o crimă rasistă, zise Lattesta.

Chipul îi era imobil, iar gândurile i se derulau în ordine. Își făcea o listă mentală cu telefoanele pe care trebuia să le dea și încerca să găsească o metodă prin care putea prelua conducerea cazului. Dacă era o crimă rasistă, avea mari șanse să fie implicat în investigație.

— Și cine sunteți dumneavoastră? întrebă Bud Dearborn.

Ținea mâinile în șolduri și se uita la Weiss și la Lattesta ca și cum aceștia ar fi fost vânzători de locuri de veci.

În timp ce reprezentanții forțelor de ordine se prezentau unii altora și făceau comentarii pertinente despre locul crimei, Antoine zise:

— Îmi pare rău, Sookie. Trebuia să-i sunăm. Dar imediat după aia te-am anunțat pe tine.

— Bineînțeles că trebuia să-i suni, am zis. Mi-aș fi dorit ca Sam să fie aici.

Oh, Doamne! Mi-am scos telefonul din buzunar și am apăsat pe apelare rapidă unde aveam numărul lui.

— Sam, am zis când a răspuns. Poți vorbi?

— Da, zise, părând îngrijorat.

Își dăduse deja seama că ceva nu era în ordine.

— Unde ești?

— În mașina mea.

— Am vești proaste.

— Ce s-a întâmplat? A ars barul?

— Nu, dar Crystal a fost ucisă în parcare. În spate, lângă rulota ta.

— Oh, la naiba! Unde e Jason?

— A pornit încoace, din câte am aflat.

— Îmi pare rău, Sookie. Părea frânt. E de rău.

— FBI-ul e aici. Cred că e posibil să fie o crimă rasistă.

Am sărit peste explicația legată de motivele care-i aduseseră în Bon Temps.

— Păi, o mulțime de oameni nu o plăceau pe Crystal, zise Sam precaut, cu o voce surprinsă.

— A fost crucificată.

— La naiba.

O pauză lungă.

— Sook, dacă mama se menține stabilă și nu se întâmplă nimic din punct de vedere legal cu tatăl meu vitreg, plec spre casă azi mai târziu, sau mâine-dimineață devreme.

— Bine.

Nu reușisem să redau în cuvântul ăsta toată ușurarea pe care o simțeam. Și nu avea nici un rost să pretind că aveam totul sub control.

— Îmi pare rău, scumpo, zise din nou. Îmi pare rău că trebuie să treci prin așa ceva, îmi pare rău că Jason va fi suspectat, îmi pare rău pentru tot. Îmi pare rău și pentru Crystal.

— O să mă bucur să te văd, am spus, iar vocea îmi tremura din cauza lacrimilor care stăteau gata să apară.

— Ne vedem curând. Și închise.

Lattesta zise:

— Domnișoară Stackhouse, bărbații aceștia sunt angajați la bar?

I-am prezentat pe Antoine și pe D'Eriq lui Lattesta. Expresia lui Antoine nu se schimbă, dar D'Eriq era absolut impresionat de faptul că întâlnește un agent FBI.

— Amândoi o cunoșteți pe Crystal Norris, nu-i așa? întrebă calm Lattesta.

Antoine spuse:

— Doar din vedere. Venea uneori la bar. D'Eriq încuviință.

— Crystal Norris Stackhouse, am zis. Este cumnata mea. Șeriful l-a sunat pe fratele meu. Dar trebuie să-l sunați pe unchiul ei, Calvin Norris. Lucrează la Norcross.

— Este cea mai apropiată rudă în viață? În afara soțului?

— Are o soră. Dar Calvin este liderul... M-am oprit, pentru că nu eram sigură dacă Marea Revelație fusese acceptată de Calvin.

— El a crescut-o, am spus. Destul de apropiat de adevăr.

Lattesta, Weiss și Bud Dearborn formau un grup. Erau adânciți în conversație, probabil discutau despre Calvin și micuța comunitate aflată la deprimanta răscruce, formată dintr-un grup de căsuțe care ascundeau multe secrete. Crystal dorise să scape din Hotshot, dar, în același timp, se simțea mai în

siguranță acolo.

Privirea mi se întoarse către chipul torturat de pe cruce. Crystal era îmbrăcată, dar hainele i se sfâșiaseră atunci când brațele și picioarele începuseră să se transforme în membre de panteră, și era sânge peste tot. Măinile și picioarele, prinse în cuie, îi erau pline de sânge închegat. Frânghiile își făcuseră treaba ținând-o pe cruce și împiedicând carnea să se smulgă din cuie.

Văzusem o mulțime de lucruri îngrozitoare, dar probabil acesta era cel mai jalnic.

— Biata Crystal, am spus și am descoperit că nu-mi puteam opri lacrimile care îmi curgeau pe obraji.

— Nu-ți plăcea de ea, zise Andy Bellefleur. M-am întrebat de când stătea acolo, uitându-se la rămășițele a ceea ce fusese odată o femeie vie, sănătoasă, care respira. Andy era nebărbierit și avea nasul roșu. Era răcit. Strănută și apoi se scuză și se șterse cu batista.

D'Eriq și Antoine discutau cu Alcee Beck. Alcee era celălalt detectiv al poliției din Bon Temps și asta nu făcea ca investigația să arate prea promițător. Nu avea să regrete foarte tare moartea lui Crystal.

Andy se uită din nou la mine după ce-și îndesă batista în buzunar. M-am uitat la fața lui trasă. Știam că avea să facă tot ce putea ca să afle cine a comis crima. Aveam încredere în Andy. Andy cel solid, cu câțiva ani mai mare decât mine, care nu fusese niciodată un tip zâmbăreț. Era serios și suspicios. Nu știam dacă își alesese profesia pentru că i se potrivea sau profesia îi schimbase caracterul.

— Am auzit că ea și Jason s-au despărțit, zise.

— Da. L-a înșelat.

Era un lucru cunoscut. Nu aveam de gând să pretind altceva.

— Așa însărcinată cum era? spuse Andy și clătină din cap.

— Da, am făcut un gest larg cu mâinile. Așa era ea.

— E scârbos, zise Andy.

— Da, este. Să înșeli având copilul soțului tău în pântec între tine și... este foarte scârbos.

Era un gând mai vechi, dar nu-l rostisem niciodată cu voce tare.

— Așadar, cine a fost celălalt bărbat? întrebă ca din întâmplare Andy. Sau au fost mai mulți?

— Tu ești singurul tip din Bon Temps care nu știe că și-o trăgea cu Dove Beck, am spus.

De data asta, a reținut. Andy îi aruncă o privire lui Alcee Beck și apoi se uită înapoi la mine.

— Acum știu, zise. Cine o ura atât de mult, Sookie?

— Dacă îți trece prin cap numele lui Jason, mai gândește-te. Nu i-ar face niciodată așa ceva copilului său.

— Dacă ea era atât de libertină, poate că nici nu era copilul lui, zise Andy. Poate a aflat asta.

— Era al lui, am spus cu o hotărâre pe care nu eram sigură că o simțeam. Dar chiar dacă nu ar fi fost, dacă vreun test de sânge ar fi dovedit contrariul, nu ar fi omorât copilul nimănui. Oricum, nu stăteau împreună. Se mutase înapoi la sora ei. De ce să fi căutat el necazul cu tot dinadinsul?

— Ce căuta FBI-ul la tine acasă?

Bine, așadar treaba asta cu pusul întrebărilor ducea undeva.

— Niște întrebări legate de explozia din Rhodes, am zis. Am aflat despre Crystal în timp ce ei erau la mine. Au venit din curiozitate profesională, cred. Lattesta, tipul, crede că poate fi o crimă rasistă.

— O idee interesantă, spuse. Este fără îndoială o crimă rasistă, dar, dacă este sau nu de competența lor, asta nu știu încă.

Plecă să stea de vorbă cu Weiss. Lattesta se uită în sus la trupul răstignit, clătinând din cap, ca și cum ar fi remarcat ceva mult mai înspăimântător decât credea el că poate exista.

Eu nu știam ce să fac acum. Eram responsabilă cu barul, iar locul crimei se afla pe proprietatea barului, așa că se pare că trebuia să rămân acolo.

Alcee Beck strigă:

— Toți cei care nu sunt ofițeri de poliție să părăsească zona! Toți ofițerii de poliție care nu sunt indispensabili pentru investigație să meargă în parcarea din față!

Privirea îi căzu asupra mea și-mi arătă cu degetul către zona din fața barului. Așa că m-am sprijinit de mașina mea. Deși vremea era destul de rece, aveam noroc că ziua se arăta însorită și vântul nu sufla. Mi-am ridicat gulerul ca să-mi acopăr urechile și m-am aplecat în interiorul mașinii ca să-mi iau



mănușile negre. Mi le-am pus și am așteptat.

Timpul trecea. Am urmărit cum diferiți ofițeri de poliție vin și pleacă. Când Holly a apărut pentru schimbul ei, i-am explicat ce s-a întâmplat și am trimis-o acasă, spunându-i că o s-o sun după ce primesc permisiunea să redeschid barul. Nu îmi venea nimic altceva în cap ce să fac. Antoine și D'Eriq pleaseră cu mult timp în urmă, după ce le salvasem numerele de telefon în memoria mobilului meu.

Camioneta lui Jason opri cu scrâșnet de frâne lângă mașina mea, iar el sări din ea și se opri în fața mea. Nu mai vorbiserăm de săptămâni întregi, dar nu era momentul să discutăm despre problemele noastre.

— E adevărat? întrebă fratele meu.

— Îmi pare rău. E adevărat.

— Și copilul?

— Da.

— Alcee a venit la locul unde munceam, zise apatic. A venit să întrebe de când n-am mai văzut-o. Nu am mai vorbit cu ea de patru sau cinci săptămâni, în afară de momentele când i-am trimis niște bani pentru doctor și vitaminele. Am văzut-o o dată la Dairy Queen<sup>9</sup>.

— Cu cine era?

— Cu sora ei. A tras adânc aer în piept și s-a cutremurat. Crezi că... a fost rău?

Nu avea nici un rost să-l mint.

— Da, am răspuns.

— Atunci îmi pare rău că a trebuit să treacă prin asta, zise.

Nu era obișnuit să exprime emoții complexe și nu i se potrivea această combinație de durere și regret și pierdere. Părea cu cinci ani mai în vârstă.

— Am fost atât de rănit și atât de furios pe ea, dar nu am vrut să sufere și să fie speriată. Dumnezeu știe dacă am fi fost sau nu buni ca părinți, dar nici măcar nu am avut ocazia să încercăm.

Am fost de acord cu toate cele spuse de el.

— Ai fost cu cineva azi-noapte? am întrebat în cele din urmă.

— Da, am condus-o acasă pe Michele Schubert, de la Bayou, zise.

Bayou era un bar în Clarice, la doar câteva mile distanță.

— A rămas la tine peste noapte?

— I-am făcut ouă-jumări azi-dimineață.

— Bine.

De data asta se dovedea utilă și promiscuitatea fratelui meu... Michele era divorțată, nu avea copii și, pe lângă asta, era și disponibilă. Dacă era cineva dispus să povestească poliției unde fusese și ce făcuse, Michele era aceea. Și cu asta am spus tot.

— Poliția a vorbit deja cu ea, îmi spuse Jason.

— S-au mișcat repede.

— Bud a fost la Bayou noaptea trecută.

Așadar, șeriful îl văzuse pe Jason plecând și observase cine îl însoțea. Bud n-ar fi rămas atâta vreme în funcția de șerif, dacă nu ar fi fost așa isteț.

— Asta-i bine, am spus, și nu am găsit nimic altceva de adăugat.

— Crezi că e posibil să fi fost omorâtă pentru că era panteră? întrebă Jason ezitant.

— Poate, era parțial transformată când a fost omorâtă.

— Biata Crystal, zise. Nu ar fi suportat să o vadă toată lumea așa.

Și, spre uimirea mea, lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cum să reacționez. Tot ce puteam face era să scot un șervețel din cutia pe care o aveam în mașină și să i-l pun în mână. Nu-l mai văzusem de ani buni pe Jason plângând. Oare plânsese când a murit bunica? Poate că o iubea cu adevărat pe Crystal. Poate că nu era doar mândria lui rănită cea care-l îndemnase să regizeze demascarea ei atunci când l-a înșelat. Aranjase ca și eu și unchiul ei, Calvin, să o prindem asupra faptului. Mă simțisem atât de dezgustată

și furioasă că fusesem obligată să fiu martoră la scenă și apoi să suport toate consecințele, încât îl evitasem pe Jason săptămâni întregi. Moartea lui Crystal a potolit oarecum această furie, cel puțin pentru moment.

— Acum asta nu mai are importanță, am zis.

Camioneta rablagită a lui Calvin trase de cealaltă parte a mașinii mele. Mai rapid decât am putut eu să observ, el se afla deja în fața mea, în timp ce Tanya Grissom se dădu jos pe cealaltă parte. Parcă un străin mă privea prin ochii lui Calvin. De obicei de o culoare gălbuie ciudată, acești ochi erau acum aproape aurii, iar irisul devenise foarte mare. Pupilele i se alungiseră. Nu purta nici măcar o haină ușoară. Mă lua cu frig când mă uitam la el, și la propriu, și la figurat.

Mi-am ridicat mâinile:

— Calvin, îmi pare rău, am spus. Trebuie să știi că nu Jason a făcut asta.

Am ridicat privirea și i-am văzut ochii bizari. Calvin era ceva mai cărunt decât fusese când l-am întâlnit în urmă cu câțiva ani, și ceva mai gras. Încă arăta solid, și de încredere, și dur.

— Trebuie să o miros, zise, ignorându-mi cuvintele. Trebuie să mă lase lângă ea să o miros. Atunci o să aflu.

— Atunci hai să le cerem asta, am spus, nu numai pentru că era o idee bună, dar și pentru că voiam să-l țin la distanță de Jason.

Cel puțin Jason era suficient de deștept ca să stea cât mai departe, lângă mașina mea. L-am luat pe Calvin de braț și am pornit pe lângă clădire, până ce am fost opriți de banda ce înconjură locul crimei.

Bud Dearborn se puse în mișcare de cealaltă parte a benzii, atunci când ne văzu.

— Calvin, știu că ești afectat și îmi pare foarte rău pentru nepoata ta..., începu acesta.

Dintr-o singură mișcare, Calvin rupse cu ghearele banda ce înconjură locul și porni către cruce.

Înainte să apuce să facă trei pași, cei doi agenți FBI se apropiară de el ca să-l oprească. Brusc, amândoi erau la pământ. Se auziră strigăte și se produse multă agitație, după care Calvin a fost tras înapoi de Bud, Andy și Alcee, cu Lattesta și Weiss încercând să-i ajute din pozițiile lor lipsite de autoritate în acest context.

— Calvin, șuieră Bud Dearborn.

Bud nu mai era tânăr și era clar că efortul depus ca să-l țină pe Calvin îl costa orice urmă de putere pe care o mai avea.

— Stai departe, Calvin. Orice probă pe care o vom ridica va fi contaminată dacă nu stai departe de cadavru.

Am fost uimită de felul în care reușea Bud să se controleze. M-aș fi așteptat să-i crape capul lui Calvin cu bastonul sau cu lanterna. În loc de asta, părea înțelegător, pe cât putea fi un bărbat care era atât de tensionat. Pentru prima dată am înțeles că nu eram singura care știam despre secretul comunității din Hotshot. Mâna ridată a lui Bud îl bătu pe Calvin pe braț cu un gest consolator. Bud avu însă grijă să evite să atingă ghearele lui Calvin. Agentul special Lattesta le observă și trase cu zgomot aer în piept, scoțând un mormăit incoerent de atenționare.

— Bud, zise Calvin, iar vocea îi suna ca un mârâit, dacă nu mă poți lăsa acum acolo, trebuie să o miros când o dau jos. O să încerc să adulmec mirosul celui care a făcut asta.

— O să văd dacă pot să te ajut, zise neclintit Bud. Dar acum, amice, trebuie să ne îndepărtăm pentru că vor aduna toate probele de aici, probe care vor putea fi acceptate la tribunal. Stai departe de ea. Bine?

Lui Bud nu i-a păsat niciodată de mine și nici mie de el, dar de data asta am avut numai gânduri bune la adresa lui.

După un lung moment, Calvin acceptă. O parte din tensiune dispăru de pe umerii săi. Toți cei care îl țineau îi dădură drumul.

Bud zise:

— Stai acolo în față, te chemăm noi. Ai cuvântul meu.

— Bine, zise Calvin.

Oamenii legii îi dădură drumul. Calvin mă lăsă să-l cuprind cu un braț. Împreună ne-am întors spre parcare din față. Tanya îl aștepta, cu fiecare fibră a corpului încordată. Avea aceleași speranțe ca și mine: Calvin va reuși să rezolve cazul.

— Nu Jason a făcut asta, am spus din nou.

— Nu-mi pasă de fratele tău, zise, întorcându-și ciudații ochi către mine. Nu mă interesează. Nu cred că el a ucis-o.

Era clar că se gândea că temerile mele legate de Jason îmi blocau preocuparea față de adevărata problemă, moartea nepoatei sale. Era clar că nu aprecia asta. Trebuia să-i respect sentimentele, așa că mi-am ținut gura.

Tanya îi apucă mâinile, fără să-i pese de gheare.

— Te vor lăsa să te apropii de ea? îl întrebă. Nu scăpa din ochi chipul lui Calvin. Se comporta de parcă eu nici nu aș fi fost acolo.

— Când vor da corpul jos, răspunse.

Ar fi minunat dacă el ar fi putut identifica vinovatul. Slavă cerului că vârcolacii au ieșit la lumină. Dar... asta ar fi putut reprezenta motivul pentru care Crystal fusese omorâtă.

— Crezi că vei reuși să descoperi vreun miros? întrebă din nou Tanya.

Vocea îi era liniștită, hotărâtă. Era mai serioasă decât o văzusem eu vreodată în scurtele noastre întâlniri. Îl luă în brațe pe Calvin, și, deși acesta nu era un tip înalt, ea îi venea doar până la piept. Se uită în sus spre el.

— O să simt o grămadă de mirosuri după ce au atins-o toți acești oameni. Pot doar să încerc să aflui cui îi aparține fiecare. Mi-aș fi dorit să fi ajuns aici primul.

Se ținea de Tanya ca și cum ar fi avut nevoie să se sprijine de cineva.

Jason stătea la doi metri distanță, așteptând să-l observe Calvin. Spatele îi era încordat, chipul îi era împietrit. Când Calvin a privit peste umărul Tanyei și l-a observat pe Jason, a urmat un moment greu de tăcere.

Nu știu cum a reacționat Tanya, dar fiecare mușchi din corpul meu s-a încordat din cauza tensiunii, încet, Calvin i-a întins o mână lui Jason. Deși era din nou o mână umană, era evident că suferise un accident. Pielea era proaspăt zgâriată și unul dintre degete ușor îndoit.

Eu făcusem asta. Îl susținusem pe Jason la nunta lui și Calvin o susținuse pe Crystal. După ce Jason ne-a făcut martorii infidelității lui Crystal, a trebuit să răspundem pentru ei când s-a pronunțat pedeapsa: zdrobirea unei mâini sau a unei labe. A trebuit să izbesc cu o cărămidă mâna prietenului meu Calvin. De atunci, nu am mai avut aceleași sentimente pentru Jason.

Jason se aplecă și-i linse dosul mâinii, marcând prin acest gest că îi era supus. A făcut-o neîndemânatic, pentru că era un ritual nou pentru el. Mi-am ținut respirația. Ochii lui Jason priveau în sus, ca să vadă reacția lui Calvin. Când Calvin încuviință, ne-am relaxat cu toții. Calvin acceptase supunerea lui Jason.

— Vei participa la uciderea vinovatului, zise Calvin, ca și cum Jason l-ar fi întrebat ceva.

— Mulțumesc, spuse Jason, apoi se dădu înapoi. Se opri când ajunse cam la un metru distanță. Vreau să o îngrop, zise.

— O s-o îngropăm cu toții, răspunse Calvin. Când ne vor da voie să o luăm.

Nu era nici o urmă de compromis în vocea sa. Jason ezită un moment, apoi acceptă.

Calvin și Tanya se întoarseră la camioneta lui Calvin. Urcară în ea. Era clar că intenționau să aștepte acolo până ce corpul avea să fie coborât de pe cruce. Jason zise:

— Mă duc acasă. Nu pot să stau aici. Părea aproape copleșit.

— În regulă, i-am răspuns.

— Tu... tu intenționezi să rămâi aici?

— Da, mă ocup de bar cât timp e Sam plecat.

— Asta înseamnă că are mare încredere în tine, zise Jason.

Am încuviințat. Ar trebui să mă simt onorată. Chiar mă simțeam onorată.

— E adevărat că tatăl său vitreg i-a împușcat mama? Asta am auzit la Bayou seara trecută.

— Da, am spus. Nu știa că mama lui Sam e, știi tu... teriantrop.

Jason clătină din cap.

— Toată chestia asta cu ieșitul la lumină, zise. Nu știu dacă a fost o idee chiar atât de bună. Mama lui Sam a fost împușcată, Crystal a murit. Cineva care știa despre ea a pus-o sus acolo, Sookie. Poate, acum, vor veni după mine. Sau după Calvin. Sau după Tray Dawson. Sau Alcide. Poate vor încerca să

ne omoare pe toți.

Am vrut să spun că asta nu s-ar fi putut întâmpla, că oamenii pe care-i cunoșteam eu nu s-ar fi putut întoarce împotriva prietenilor și vecinilor lor pentru că aceștia avuseseră un accident la naștere. Dar, în cele din urmă, nu am zis asta, pentru că m-am întrebat care era de fapt adevărul.

— Poate că o vor face, am spus, simțind un fior rece pe șira spinării. Am tras adânc aer în piept. Dar, din moment ce nu au făcut-o cu vampirii – în majoritatea cazurilor – cred că sunt capabili să accepte vârcolaci de toate felurile. Cel puțin, așa sper.

Mei, care purta pantalonii și cămașa sport pe care le purta zilnic la magazinul de piese auto, coborî din mașină și se îndreptă spre noi. Am observat că avea grijă să nu se uite la Calvin, deși Jason stătea chiar lângă camioneta panterei.

— Deci e adevărat, zise Mei. Jason spuse:

— A murit, Mei.

Mei îl bătu pe Jason pe umăr, în stilul neîndemânatic pe care-l au bărbații atunci când trebuie să consoleze un alt bărbat.

— Haide, Jason. Nu e nevoie să stai pe aici. Hai să mergem la tine acasă. O să bem ceva, amice.

Jason acceptă, complet tulburat.

— Bine, hai să mergem.

După ce Jason a plecat spre casă, cu Mei în urma lui, m-am urcat în mașina mea și am luat ziarele din ultimele zile de pe bancheta din spate. Deseori le cumpăr de pe stradă când plec la muncă, le arunc în spate, și încerc să citesc măcar prima pagină într-un interval rezonabil de timp. Așa că, acum, cu plecarea lui Sam și cu treaba pe care o aveam la bar, nu apucasem să arunc nici măcar un ochi peste ele de când existența vârcolacilor devenise publică.

Am pus ziarele în ordine și am început să citesc.

Reacția publicului varia de la panică la calm. Mulți oameni pretindeau că avuseseră bănuieli că lumea însemna mai mult decât oameni și vampiri. Vampirii îi sprijineau sută la sută pe frații lor blănoși, cel puțin în public. Din experiența mea, cele două grupuri supranaturale majore aveau o relație cam tumultuoasă. Teriantropii și vârcolacii ridiculizau vampirii, iar vampirii îi insultau. Dar, se părea că ființele supranaturale se pusese de acord să apară ca unite în fața lumii, cel puțin pentru o vreme.

Reacțiile guvernelor variau destul de mult. Cred că politica din Statele Unite se datora vârcolacilor care lucrau în sistem, pentru că era categoric favorabilă. Există tendința ca vârcolacii să fie acceptați ca și cum ar fi complet umani, ca drepturile lor de americani să fie păstrate exact așa cum erau și atunci când nimeni nu știa că aveau dublă-natură. Vampirii nu aveau cum să fie prea încântați de asta, pentru că ei nu obținuseră încă drepturi depline în fața legii. Căsătoriile legale și moștenirile erau încă interzise în anumite state, iar vampirii nu aveau voie să dețină anumite afaceri. Oamenii au făcut lobby și au avut succes în a interzice vampirilor deținerea directă de cazinouri, ceea ce eu nu pot înțelege, și, deși vampirii pot fi ofițeri de poliție sau pompieri, medicii vampiri nu erau acceptați în nici un domeniu care presupunea tratarea pacienților cu răni deschise. Vampirii nu erau acceptați nici în competiții sportive. Asta puteam înțelege: erau prea puternici. Dar existau deja o mulțime de atleți al căror arbore genealogic includea vârcolaci pursânge sau metisați, pentru că în mod natural erau înclinați către sport. Și printre militari existau o mulțime de bărbați și femei ai căror bunici urlau la luna plină. Erau chiar și niște vârcolaci pursânge în armată, deși reprezenta o ocupație riscantă pentru niște persoane care au nevoie de intimitate trei nopți pe lună.

Paginile de sport erau pline de imagini ale unor vârcolaci metisați sau pursânge care deveniseră faimoși. Un fundaș de la New England Patriots, un mijlocaș de la Cardinals, un maratonist... toți recunoscuseră că sunt vârcolaci de un fel sau altul. Un înotător, campion olimpic, tocmai descoperise că tatăl său era un vârcolac-focă, iar numărul unu la tenis feminin în Marea Britanie aflase că mama ei era un vârcolac-leopard. Lumea sportului nu mai trecuse prin așa o agitație de la ultimul scandal cu droguri. Oare moștenirea acestor atleți le oferise un avantaj necinstit asupra celorlalți? Ar trebui ca trofee să le fie retrase? Oare recordurile lor ar trebui să mai fie valabile? Într-o altă zi, mi-ar fi plăcut să dezbat acest subiect cu cineva, dar acum pur și simplu nu-mi păsa.

Am început să văd imaginea generală. Ieșirea la lumină a celor cu dublă-natură era o revelație

diferită de anunțul făcut de vampiri. Vampirii fuseseră complet în afara lumii umane, cu excepția legendelor și tradițiilor. Trăiseră separat. Din moment ce puteau trăi cu sângele sintetic japonez, s-au prezentat ca fiind complet neamenințatori. Dar vâcolacii trăiseră printre noi tot timpul, integrați în societatea noastră, păstrându-și viețile și alianțele secrete. Uneori, nici chiar copiii lor (cei care nu erau primii născuți și din acest motiv nu erau vâcolaci) nu știau ce se întâmpla cu părinții lor, mai ales dacă nu erau lupi.

— M-am simțit trădată, era citată o femeie. Bunicul meu se transformă în râs în fiecare lună. Umblă și omoară diverse chestii. Cosmeticiana mea, la care merg de cincisprezece ani, e coiot. Nu știam! Simt că am fost trădată într-un fel urât.

Unii oameni credeau că ceea ce se întâmplă este fascinant.

— Directorul nostru este vâcolac, zicea un puști din Springfield, Missouri. Nu-i așa că e mișto? Simpla existență a vâcolacilor îi înspăimânta însă pe anumiți oameni.

— Mi-e teamă că-mi voi împușca vecinul dacă-l văd trecând pe drum, zicea un fermier din Kansas. Ce fac dacă se dă la găinile mele?

Diferite biserici condamnau în politica lor vâcolacii.

— Nu știm ce să credem, declara un oficial al Vaticanului. Sunt vii, trăiesc printre noi, probabil au suflete. Chiar și niște preoți sunt vâcolaci.

Chiar și fundamentalistii erau la fel de confuzi.

— Eram îngrijorați de Adam și Steve, declara un preot baptist. Ar fi trebuit mai degrabă să ne facem griji din cauza lui Grivei și Hector?

În timp ce eu stătusem ruptă de lume, izbucnise iadul.

Dintr-odată, parcă devenea mai ușor să-mi dau seama de ce cumnata mea, vâcolac-panteră, sfârșise pe o cruce lângă un bar al cărui proprietar era teriantrop.

## CAPITOLUL 6

În clipa în care cuiele i-au fost scoase din mâini și din picioare, corpul lui Crystal redeveni complet uman. Am urmărit totul de dincolo de banda care delimita locul crimei. Acest proces atrase atenția îngrozită a tuturor celor de față. Chiar și Alcee Beck dădu înapoi. Când s-a întâmplat asta așteptam deja de ore bune; citisem toate ziarele de două ori, am găsit un roman în torpedou și parcursesem cam o treime din el, și avusesem o conversație cam nereușită cu Tanya despre mama lui Sam. După ce am discutat puțin despre acest subiect, ea a vorbit mai mult despre Calvin. Am aflat că se mutase cu el. Avea o slujbă cu jumătate de normă în birourile de la Norcross, pe un post de funcționar. Îi plăcea programul fix.

— Și nu trebuie să stau în picioare toată ziua, îmi explică.

— Sună bine, am spus politicoasă, deși detestam genul acela de serviciu.

Să lucrezi în fiecare zi cu aceiași oameni? Aș fi ajuns să-i cunosc mult prea bine. Nu aș fi putut să nu intru în mințile lor și aș fi ajuns la un moment în care aș fi vrut să nu-i mai văd, pentru că aș fi știut prea mult despre fiecare. La bar intrau mereu diferiți oameni care să-mi distragă atenția.

— Cum a mers Marea Revelație pentru tine? am întrebat.

— Le-am mărturisit a doua zi la Norcross, răspunse ea. Când au aflat că sunt un vâcolac-vulpe li s-a părut amuzant. Păru însă necăjită. De ce animalele mari au parte de toată atenția? Calvin este privit cu respect de echipa sa. Eu ascult glume despre cozi stufoase.

— Nu-i cinstit, am fost de acord, încercând să nu zâmbesc.

— Calvin este complet distrus din cauza lui Crystal, spuse Tanya brusc. Era nepoata lui favorită. I-a părut rău pentru ea când s-a dovedit a fi un vâcolac atât de slab. Și pentru copii.

Pentru Crystal, produs al consangvinizării, dura o veșnicie să se transforme în panteră și avea dificultăți pentru a reveni la normal, în forma sa umană. Pierduse și mai multe sarcini. Singurul motiv pentru care i se permisesse să se căsătorească cu Jason era că devenise evident că nu va reuși probabil niciodată să ducă la sfârșit o sarcină cu un bebeluș de vâcolac pursânge.

— E posibil ca acest bebeluș să fi fost pierdut înainte de crimă, sau a avortat în timpul crimei, am

zis. Poate – oricine ar fi fost cel care a făcut asta – nu știa.

— Se vedea că este însărcinată, dar nu prea mult, zise Tanya, încuviințând. Era foarte mofturoasă la mâncare pentru că era hotărâtă să-și păstreze silueta. Clătină din cap cu o expresie amară pe chip. Dar, Sookie, chiar contează dacă ucigașul știa sau nu? Sfârșitul e același. Copilul e mort, la fel și Crystal, iar ea a murit singură și speriată.

Tanya avea perfectă dreptate.

— Crezi că va reuși Calvin să dea de urma criminalului după miros? am întrebat.

Tanya păru a avea unele rezerve.

— Sunt o mulțime de mirosuri, zise. Nu știi dacă-și poate da seama care este Mirosul. Și uite, toți o ating. Unii dintre ei poartă mănuși de cauciuc, dar și acestea au miros, știi și tu. Vezi, uite-l și pe Mitch Norris ajutându-i să o dea jos, și el e unul dintre noi. Cum să poată găsi Calvin?

— În afară de asta, poate fi unul dintre ei, am spus făcând un semn cu capul către grupul adunat în jurul femeii moarte.

Tanya se uită cu atenție la mine.

— Vrei să spui că forțele de ordine ar putea fi implicate? întreabă. Știi ceva?

— Nu, am spus regretând că nu-mi ținusem gura aia mare. Doar că... nu știm nimic sigur. Cred că mă gândeam la Dove Beck.

— El e cel cu care era în pat în ziua aceea? Am făcut cu capul un semn de aprobare.

— Tipul ăla mare de acolo... cel negru în costum. Este vărul său, Alcee.

— Crezi că ar fi putut avea vreo legătură cu asta?

— Nu chiar, am zis. Eu făceam doar... presupuneri.

— Pun pariu că și Calvin s-a gândit la asta, zise. Calvin e foarte inteligent.

Am fost de acord. Calvin nu avea o minte sclipitoare și nu reușise să meargă la colegiu (nici eu), dar creierul lui funcționa bine.

Bud îi făcu semn lui Calvin, iar acesta coborî din camionetă și se îndreptă spre cadavrul care fusese întins pe o targa, într-un sac special pentru cadavre, lăsat deschis. Calvin se apropie cu atenție de trupul lipsit de viață, ținându-și mâinile la spate, ca să n-o atingă pe Crystal.

Cu toții l-am urmărit, unii cu aversiune și dezgust, alții cu indiferență sau interes, până când a terminat.

S-a îndreptat de spate, s-a întors și a pornit înapoi spre camionul său. Tanya a ieșit din mașina mea ca să meargă spre el. L-a luat în brațe și a privit în sus către el. El a clătinat ușor din cap. Mi-am coborât fereastra ca să pot auzi ce spune.

— Nu am putut simți prea mult pe rămășițele ei. Prea multe alte mirosuri. Mirosea ca o panteră moartă.

— Să mergem acasă, Calvin, zise Tanya.

— Bine.

Mi-au făcut amândoi un semn cu mâna ca să-mi dea de știre că pleacă, după care m-am trezit singură în parcare din fața barului, încă așteptând. Bud îmi ceru să deschid ușa angajaților la bar. I-am întins cheile. După câteva minute, s-a întors să-mi spună că ușa fusese închisă bine și că nu existau semne că ar fi intrat cineva în bar de când încinsesem. Mi-a întins cheile.

— Așadar, putem deschide? am întrebat.

Unele dintre mașinile poliției plecaseră, cadavrul fusese luat și mi se părea că întregul proces se apropia de sfârșit. Eram dispusă să aștept, dacă puteam intra curând în clădire.

Dar, după ce Bud îmi spuse că era posibil să mai dureze încă două, trei ore, m-am decis să merg acasă. Vorbisem cu fiecare angajat de care putusem da, iar orice client putea vedea limpede, după banda care înconjură parcare, că barul era închis. Îmi pierdeam vremea. Agenții mei de la FBI, care petrecuseră ore întregi cu telefonul lipit de ureche, păreau acum să fie mai preocupați de crima aceasta decât de mine, ceea ce era grozav. Poate că uitaseră cu totul de persoana mea.

Din moment ce nimeni nu părea să mă urmărească sau să fie atent la ce fac, mi-am pornit mașina și am plecat. Nu aveam chef să fac cumpărături. Am mers direct acasă.

Amelia plecase de mult timp la muncă, la agenția de asigurări, dar Octavia era acasă. Pusese masa de călcat în camera ei. Călca tivul unor pantaloni pe care abia îi scurtase, și avea un teanc de cămăși

de-ale ei pregătite pentru a fi călcate. Cred că nu exista nici o vrajă care să netezească rufele. M-am oferit să o conduc în oraș, dar mi-a răspuns că drumul pe care-l făcuse cu o zi în urmă împreună cu Amelia îi rezolvase toate problemele. M-a invitat să iau loc pe scaunul de lemn de lângă pat, câtă vreme ea-și vedea de treabă.

— Călcatul merge mai ușor dacă ai pe cineva cu care să stai de vorbă, zise, și păru atât de înșingurată încât m-am simțit vinovată.

I-am povestit despre dimineața pe care o avusesem, despre circumstanțele morții lui Crystal. Octavia văzuse câteva lucruri rele la viața ei, așa că nu s-a îngrozit. A avut răspunsurile potrivite și a arătat șocul pe care oricine l-ar simți, dar nu o cunoscuse cu adevărat pe Crystal. Îmi dădeam seama însă că era preocupată de ceva.

Octavia lăsa fierul de călcat și se întoarse, astfel încât să mă privească în față.

— Sookie, zise, trebuie să-mi iau o slujbă. Știu că sunt o povară pentru tine și pentru Amelia. Obişnuiam să împrumut mașina nepoatei mele în timpul zilei, atunci când lucra în schimbul de noapte, dar, de când m-am mutat aici, trebuie să vă rog pe voi să mă duceți. Știu că e obositor. Făceam curat în casa nepoatei mele și găteam și o ajutam să aibă grijă de copii ca să-mi plătesc casa și masa, dar tu și cu Amelia faceți așa o curățenie, încât ajutorul meu nu are nici o valoare.

— Mă bucur că ești aici, Octavia, am zis, nu pe de-a-ntregul sinceră. M-ai ajutat în multe feluri. Îți amintești că mi-ai luat-o pe Tanya de pe cap? Și acum se pare că e îndrăgostită de Calvin. Așa că nu mă va mai sâcăi. Știi că te-ai simți mai bine dacă ai putea obține o slujbă, și poate se va ivi ceva. Între timp, ești bine aici. O să ne gândim la ceva.

— L-am sunat pe fratele meu în New Orleans, spuse, spre surprinderea mea.

Nici măcar nu știam că avea un frate în viață.

— Mi-a spus, a continuat ea, despre compania de asigurări că a decis să-mi acorde o despăgubire. Nu e prea mult, luând în calcul că am pierdut aproape totul, dar va fi suficient să-mi cumpăr o mașină la mâna a doua. Cu toate acestea, nu voi avea nimic acolo la care să mă întorc. Nu voi reconstrui nimic și nu sunt prea multe locuri pe care să mi le pot permite de una singură.

— Îmi pare rău, am zis. Mi-aș fi dorit să pot face ceva, Octavia. Să fac lucrurile mai bune pentru tine.

— Ai făcut deja lucrurile mai bune pentru mine, zise. Îți sunt recunoscătoare.

— Oh, te rog, am spus, simțindu-mă stânjenită. Nu face așa ceva. Mulțumește-i Ameliei.

— Tot ce știu să fac este legat de magie, zise Octavia. Am fost foarte bucuroasă că te-am putut ajuta cu Tanya. Își amintește ceva?

— Nu, am răspuns. Nu cred că-și amintește nimic despre faptul că a fost adusă aici de Calvin, și nici despre vrajă. Nu voi fi niciodată personajul ei favorit, dar cel puțin nu mai încercă să-mi faci viața mizerabilă.

Tanya fusese trimisă să mă saboteze de către o femeie numită Sandra Pelt, care era furioasă pe mine. Din moment ce Calvin făcuse o pasiune pentru Tanya, Amelia și Octavia au făcut puțină magie ca să o scoată de sub influența Sandrei. Tanya încă mai părea cam dură, dar cred că asta era felul ei de-a fi.

— Crezi că ar trebui să facem o reconstrucție ca să aflăm cine e ucigașul lui Crystal? se oferii Octavia.

M-am gândit la asta. Am încercat să-mi imaginez punerea în scenă a unei reconstrucții ectoplasmice în parcare de la Merlotte's. Ar fi trebuit să mai găsim cel puțin încă o vrăjitoare, căci era o zonă mare și nu eram sigură că Octavia și Amelia se puteau descurca singure. Deși, probabil că ele credeau că pot.

— Mi-e teamă că vom fi văzute, am spus în cele din urmă. Și asta nu ar fi bine pentru tine, și nici pentru Amelia. În plus, ar trebui să știm unde a avut loc moartea. Și de asta chiar aveți nevoie, nu-i așa? Locul crimei?

Octavia zise:

— Da. Dacă nu a murit în parcare, reconstrucția nu e de nici un folos.

Părea ușurată.

— Cred că nu vom ști până la autopsie dacă a murit aici sau înainte să o pună pe cruce.

Oricum, nu credeam că mai suportam să văd încă o reconstrucție ectoplasmică. Văzusem două. Să privești moartea – într-o formă învăluită parcă în ceață, dar recognoscibilă –, să readuci în scenă ultimele minute ale vieții victimelor însemna o experiență de o ciudățenie de nedescris și cumplit de deprimantă.

Octavia se întoarse la călcatul ei, iar eu m-am dus în bucătărie și mi-am încălzit niște supă. Trebuia să mănânc ceva, și singurul efort pe care-l puteam face era să deschid conserva.

Orele care se târau nu aduseră nimic nou. Nu am primit nici o veste de la Sam. Nici poliția nu mi-a dat vreun semn despre deschiderea barului. Agenții FBI nu se mai întoarseră să-mi pună întrebări. În cele din urmă, m-am decis să mă duc la Shreveport. Amelia se întorsese de la muncă și, împreună cu Octavia, pregătea cina când am plecat de-acasă. Era o scenă domestică; mă simțeam pur și simplu prea agitată ca să stau cu ele.

Pentru a doua oară în două zile, m-am trezit pe drum spre Fangtasia. Am încercat să nu mă gândesc la nimic. Am ascultat un post de radio care difuza muzică gospel tot drumul până acolo, iar predica m-a ajutat să mă simt mai bine după toate evenimentele îngrozitoare ale zilei.

Când am ajuns la Fangtasia era noapte, deși încă prea devreme ca barul să fie aglomerat. Eric stătea la una dintre mesele din sala principală, cu spatele la mine. Bea niște Sângeadevărat și stătea de vorbă cu Clancy, care se situa sub Pam pe scara ierarhică, credeam eu. Clancy era cu fața la mine și scoase un mârâit când văzu că mă îndreptam spre masă. Tipul nu era fan Sookie Stackhouse. Din moment ce era vampir nu puteam să aflui motivul, dar credeam că pur și simplu nu mă plăcea.

Eric se întoarse ca să mă privească în timp ce mă apropiam și ridică o sprânceană. Îi spuse ceva lui Clancy, care se ridică și se duse înapoi în birou. Eric așteptă să mă așez la masa lui.

— Bună, Sookie, zise. Ai venit să-mi spui cât de furioasă ești pe mine pentru legătura noastră? Ești gata să avem acea lungă discuție pe care trebuie să o purtăm mai devreme sau mai târziu?

— Nu, am zis.

Am tăcut amândoi o vreme. Mă simțeam epuizată, dar ciudat de liniștită. Ar fi trebuit să-i fac viața amară lui Eric pentru felul disprețuitor în care tratase cererea lui Quinn și prezentarea cuțitului. Ar fi trebuit să-i pun tot felul de întrebări... dar nu îmi puteam aduna energia necesară.

Voiam doar să stau lângă el.

Se auzea muzică; cineva pornise postul de radio favorit al vampirilor, KDED. The Animals cântau „The Night”. După ce-și termină băutura, iar în sticlă mai rămăseseră doar niște urme roșii, Eric își puse mâna albă și rece peste a mea.

— Ce s-a întâmplat azi? întrebă cu voce calmă. M-am apucat să-i povestesc, începând cu vizita celor de la FBI. Nu m-a întrerupt ca să scoată vreo exclamație sau să-mi pună întrebări. Chiar și când mi-am terminat povestea cu coborârea trupului lui Crystal de pe cruce, nu a spus nimic o vreme.

— Chiar și pentru tine, Sookie, asta a fost o zi încărcată, zise în cele din urmă. În ceea ce-o privește pe Crystal, nu cred că am întâlnit-o vreodată, dar mi se pare că nu făcea doi bani.

Eric nu se străduia niciodată să fie politicos. Deși chiar îmi plăcea asta, mă bucuram că nu era o trăsătură prea răspândită.

— Nu știu dacă e cineva care nu face doi bani, am zis. Deși, dacă ar trebui să aleg o persoană cu care să-mi petrec viața pe o insulă pustie, ea nu ar intra nici măcar pe lista lungă.

Colțurile gurii lui Eric se ridicară într-un zâmbet.

— Dar, am adăugat, era însărcinată, asta e chestia, iar copilul era al fratelui meu.

— Pe vremea mea, femeile însărcinate valorau dublu atunci când erau omorâte, zise Eric.

Nu-mi oferise niciodată de bunăvoie prea multe informații despre viața sa de dinainte de a fi transformat.

— Ce vrei să spui prin a valora? am întrebat.

— În război sau atunci când era vorba de străini, puteam omorî pe cine aveam chef, zise. Dar în certurile între cei de-un neam cu noi, trebuia să plătim cu argint dacă omoram pe cineva. Părea că face un efort ca să-și recupereze amintirile. Dacă persoana omorâtă era o femeie însărcinată, prețul era dublu.

— Câți ani aveai atunci când te-ai căsătorit? Ai avut copii?

Știam că Eric fusese căsătorit, dar nu știam nimic altceva despre viața lui.



— Am fost considerat bărbat la doisprezece ani, zise. M-am căsătorit la șaisprezece. Numele soției mele era Aude. Aude a avut... noi am avut... șase copii.

Mi-am ținut respirația. Îmi dădeam seama că privea înapoi prin uriașul noian de timp care trecuse între prezent – un bar în Shreveport, Louisiana – și trecut – o femeie moartă de o mie de ani.

— Au trăit? am întrebat în șoaptă.

— Trei au trăit, zise și zâmbi. Doi băieți și o fată. Doi au murit la naștere. Iar la al șaselea copil a murit și Aude.

— De ce? Ridică din umeri.

— Ea și copilul au făcut febră. Presupun că era de la vreun fel de infecție. Pe vremea aia, dacă oamenii se îmbolnăveau, majoritatea mureau. Aude și copilul s-au stins la câteva ore unul de celălalt. I-am îngropat într-un mormânt frumos, spuse mândru. Soția mea a avut cea mai bună broșa pe rochie și i-am pus copilul la piept.

Niciodată nu păruse mai puțin modern decât acum.

— Câți ani aveai? Se gândi.

— Abia trecusem de douăzeci de ani, zise. Poate douăzeci și trei. Aude era mai în vârstă. Fusese soția fratelui meu, iar când el a murit în luptă, am simțit că trebuie să mă căsătoresc cu ea, pentru ca familiile noastre să păstreze alianța. Dar întotdeauna o plăcusem și dorea și ea să fim împreună. Nu era o fată prostuță; pierduse doi copii de-ai fratelui meu și era bucuroasă să aibă mai mulți care să trăiască.

— Ce s-a întâmplat cu copiii tăi?

— Când am devenit vampir?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Nu puteau fi foarte mari.

— Nu erau nici foarte mici. S-a întâmplat destul de curând după moartea lui Aude, zise. Mi-era dor de ea, înțelegi, și aveam nevoie de cineva care să crească copiii. Nu exista pe atunci ideea de soț care să stea acasă. Râse. Trebuia să merg la luptă. Trebuia să mă asigur că sclavii făceau ceea ce trebuia pe câmp. Așa că aveam nevoie de o altă soție, într-o seară, am fost să vizitez familia unei tinere femei care speram că avea să se căsătorească cu mine. Locuia la o milă sau două depărtare. Aveam ceva avere, iar tatăl meu era o căpetenie, iar eu eram considerat un bărbat arătos și un luptător cunoscut, așa că reprezentam o partidă bună. Frații și tatăl ei erau bucuroși să mă primească, iar ea părea... plăcută. Încercam să o cunosc puțin. Aveam mari speranțe. Dar băusem mult acolo la ei și în drumul meu spre casă, în acea seară...

Eric făcu o pauză și i-am văzut pieptul mișcându-i-se. În amintirea ultimelor sale clipe ca om, chiar trăsesse adânc aer în piept.

— Era lună plină. Am văzut un bărbat rănit zăcând pe marginea drumului. În mod obișnuit, aș fi privit în jur să văd cine l-a atacat, dar atunci eram beat. M-am dus să-l ajut. Probabil că bănuiești ce s-a întâmplat după aceea.

— Nu era cu adevărat rănit.

— Nu. Dar eu am fost, curând. Îi era foarte foame. Se numea Appius Livius Ocella. Eric chiar zâmbi, deși fără prea mult chef. M-a învățat multe lucruri, iar primul era să nu-i spun Appius. Spunea că nu-l cunosc suficient de bine.

— Cel de-al doilea?

— Cum să-l cunosc.

— Oh.

Mi-am imaginat ce voia să spună. Eric ridică din umeri.

— Nu a fost chiar atât de rău... odată ce am plecat din zona pe care o cunoșteam. Cu timpul, am încetat să mai simt lipsa copiilor și a casei. Nu fusesem niciodată plecat de lângă ai mei. Tatăl și mama mea erau încă în viață. Știam că frații și surorile mele aveau să vegheze asupra copiilor mei și că aceștia vor fi crescuți cum se cuvine, iar eu le lăsasem destul ca să nu devină o povară. Mi-am făcut griji, desigur, dar asta nu ajută cu nimic. Trebuia să păstrez distanța. În vremurile acelea, în satele mici, orice străin era imediat remarcat, iar dacă m-aș fi aventurat oriunde în apropierea zonei în care trăisem, aș fi fost recunoscut și vânat. Ar fi știut ce eram, sau cel puțin ar fi știut că nu eram... În

regulă.

— Unde v-ați dus, tu și Appius?

— Am mers în cele mai mari orașe pe care le puteam găsi, care erau destul de puține pe atunci. Călătoream tot timpul, paralel cu drumul, ca să vânăm călători.

M-am cutremurat. Era dureros să mi-l imaginez pe Eric, atât de strălucitor și inteligent, strecurându-se prin păduri în căutarea unei prăzi ușoare. Era îngrozitor să mă gândesc și la nefericiții pe care-i prindea.

— Nu erau atât de mulți oameni, continuă el. Sătenii ar fi remarcat imediat lipsa vecinilor. Trebuia să ne mișcăm întruna. Vampirii tineri sunt foarte înfometați; la început ucideam și când nu voiam asta.

Am tras adânc aer în piept. Asta făceau vampirii; când erau tineri, ucideau. Nu exista un înlocuitor al sângelui pe atunci. Omorau sau mureau.

— A fost bun cu tine? Appius Livius Ocella? Ce putea fi mai rău decât să fii tovarășul permanent al omului care te ucisese?

— M-a învățat tot ce știa. Făcuse parte din legiunile romane și era un luptător, așa cum eram și eu, așa că aveam asta în comun. Îi plăceau bărbații, bineînțeles, și cu asta a durat puțin până m-am obișnuit. Nu făcusem niciodată așa ceva. Dar atunci când ești un vampir proaspăt, tot ce ține de sex pare excitant, așa că mi-a făcut plăcere... În cele din urmă.

— A trebuit să te supui, am zis.

— Oh, era mult mai puternic... deși eu eram mult mai mare decât el – mai înalt, cu brațe mai lungi. Fusese vampir de atâtea secole, încât le pierduse șirul. Și, bineînțeles, era stăpânul meu. Trebuia să ascult.

Eric ridică din umeri.

— Asta e ceva mistic sau o regulă stabilită? am întrebat, curiozitatea învingând în cele din urmă.

— Amândouă, zise Eric. E un impuls. Este imposibil să-i reziziți, chiar dacă ai vrea... chiar și atunci când ești disperat să scapi.

Pe chip i se citea îngrijorarea.

Nu mi-l puteam imagina pe Eric făcând ceva ce nu voia să facă, fiind într-o postură de sclav. Evident, acum avea un șef, nu era independent. Dar nu trebuia să facă plecăciuni și să ajungă în situații jenante, și lua singur majoritatea deciziilor.

— Nu-mi pot imagina asta, am zis.

— Nici n-aș vrea să o faci.

Colțurile gurii i se lăsară în jos, într-o expresie amară. Chiar când începeam să mă întreb dacă asta nu era cumva o ironie, căci doar se căsătorise cu mine în stilul vampirilor, fără să mă întrebe, Eric schimbă subiectul, închizând ușa către trecutul său.

— Lumea s-a schimbat foarte mult de pe vremea când eu eram om. Ultimii o sută de ani, mai ales, au fost foarte palpitanți. Și acum, cu vârcolacii care au ieșit la lumină, și toți ceilalți cu dublă-natură. Cine știe? Poate vrăjitoarele sau creaturile magice vor face pasul următor.

Îmi zâmbi, deși oarecum forțat.

Ideea sa mă făcu să-mi imaginez cu bucurie că l-aș fi văzut pe străbunicul meu, Niall, în fiecare zi. Aflasem de existența lui doar cu câteva luni înainte și nu petrecuserăm mult timp împreună, dar vestea că aveam un strămoș care trăia era foarte importantă pentru mine. Aveam prea puține rude.

— Asta ar fi minunat, am spus gânditoare.

— Iubita mea, asta n-o să se întâmple niciodată, zise Eric. Creaturile care aparțin categoriei magice sunt cele mai secrete dintre toate ființele supranaturale. Nu au rămas prea multe în țara asta. De fapt, nu au rămas prea multe în lume. Numărul celor de sex feminin și fertilitatea acestora scad în fiecare an. Străbunicul tău este unul dintre puținii supraviețuitori cu sânge albastru. Nu ar accepta niciodată să trateze cu oamenii.

— Dar cu mine vorbește, am spus, pentru că nu eram sigură ce înseamnă „a trata”.

— Ești rudă de sânge, dădu Eric din mâna liberă. Dacă nu ar fi fost așa, nu l-ai fi văzut niciodată.

Într-adevăr, nu, Niall nu avea să se oprească la Merlotte's pentru o băutură și o porție de pui și ca să se salute cu toată lumea. L-am privit nefericită pe Eric.

— Aș vrea să-l ajute pe Jason, am zis, și nu credeam că voi spune așa ceva. Niall nu-l place pe

fratele meu, dar Jason se pare că o să aibă o mulțime de neazuri din cauza morții lui Crystal.

— Sookie, dacă mă întrebi ce cred, nu am habar de ce a fost omorâtă Crystal.

Și nici nu-i prea păsa. Cel puțin cu Eric știai la ce să te aștepti.

În fundal, DJ-ul de la KDED anunță:

— Urmează Thom Yorke, „And It Rained All Night”.

În timp ce Eric și cu mine am avut micul nostru tête-à-tête, zgomotul din bar a părut estompat, îndepărtat. Acum, se întorcea rapid.

— Poliția și vârcolacii-panteră vor da de urma celui care a făcut asta, zise. Sunt mai preocupat de agenții FBI. Ce urmăresc? Vor să te ia? Pot face așa ceva în țara asta?

— Vor să-l găsească pe Barry. Apoi, vor să afle ce putem face Barry și cu mine, și cum o putem face. Poate trebuiau să întrebe dacă am vrea să lucrăm pentru ei, iar moartea lui Crystal ne-a întrerupt conversația înainte ca ei să poată ajunge la subiect.

— Și tu nu vrei să lucrezi pentru ei.

Ochii de un albastru strălucitor ai lui Eric mă priveau cu atenție.

— Nu vrei să pleci.

Mi-am tras mâna de sub a lui. Mi-am privit mâinile unindu-se, frământându-se.

— Nu vreau să moară oameni pentru că nu i-am ajutat, am spus și mi-am simțit ochii arzând din cauza lacrimilor. Dar sunt suficient de egoistă ca să nu vreau să merg oriunde m-ar trimite ei ca să găsesc oameni pe moarte. Nu aș putea suporta chinul de a vedea un dezastru în fiecare zi. Nu vreau să plec de acasă. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi, ce m-ar putea pune să fac. Și mă sperie de moarte.

— Vrei ca viața ta să-ți aparțină, spuse Eric.

— La fel de mult ca oricine altcineva.

— Chiar când să cred că ești o persoană simplă, spui ceva complicat, zise Eric.

— Te plângi de asta? am întrebat, încercând să zâmbesc, dar nu am reușit.

— Nu.

O față solidă, cu maxilare puternice, a venit și a înfipt în fața ochilor lui Eric un carnețel pentru autografe.

— Vreți să-mi semnați aici, vă rog? zise.

Eric îi arătă un zâmbet orbitor și semnă pe pagina albă.

— Mulțumesc, spuse ea cu răsuflarea tăiată și se duse înapoi la masa ei.

Prietenele, toate femeii care abia dacă erau suficient de mature încât să se afle într-un bar, scoteau exclamații admirative pentru curajul ei, iar ea se apleca spre ele, povestindu-le despre întâlnirea cu vampirul. Când termină de povestit, una dintre chelnerițele umane se îndreptă spre masa lor și luă comanda pentru încă un rând de băuturi. Personalul de aici era bine antrenat.

— La ce se gândea tipa? mă întrebă Eric.

— Oh, era foarte nervoasă și se gândea că arăți foarte drăguț, dar...

Mă chinuiam să găsesc cuvintele potrivite.

— Nu frumos într-un mod foarte real pentru ea, pentru că nu se gândește nici o clipă că ar putea ajunge să te aibă. E foarte... nu are o părere prea bună despre ea.

Am avut atunci una din fanteziile mele care apăreau fulgerător. Eric se va îndrepta spre ea, îi va face o plecăciune, o va săruta respectuos pe obraz, le va ignora pe prietenele ei mai drăguțe. Acest gest îi va face pe bărbații din bar să se întrebe ce a văzut vampirul acela la ea și ei nu puteau vedea. Brusc, fata cea obișnuită va fi copleșită de atențiile bărbaților care urmăriseră scena. Prietenele ei îi vor acorda de acum mai mult respect, după întâmplarea cu Eric. Viața ei avea să se schimbe.

Dar nimic din toate astea nu se întâmplă. Eric uită de față chiar când eu am terminat de vorbit. Nu credeam că lucrurile ar fi mers ca în fantezia mea, chiar dacă el s-ar fi apropiat de ea. Am simțit dezamăgirea că poveștile cu zâne nu devin realitate. M-am întrebat dacă bunicul meu zână a auzit vreodată vreuna din ceea ce noi numeam „povești cu zâne”. Oare părinții-zâne le spun copiilor lor povești cu oameni? Puteam pune pariu că n-o făceau.

Am avut un moment de detașare, ca și cum m-aș fi retras din viața mea și o priveam din afară. Vampirii îmi datorau bani și favoruri pentru serviciile pe care le făcusem. Vârcolacii mă declaraseră

prietenă a haitei pentru ajutorul pe care li-l oferisem în timpul abia sfârșitului război. Eram legată de Eric, ceea ce părea să însemne că eram logodită sau chiar măritată. Fratele meu era vârcolac-panteră. Străbunicul meu era zână. Mi-a luat ceva timp să mă adun. Viața mea era prea ciudată. Am avut din nou acel sentiment că am scăpat lucrurile de sub control, ca și cum m-aș fi învârtit prea tare pentru a mă mai putea opri.

— Nu discuta singură cu oamenii de la FBI, spunea Eric. Sună-mă pe mine, dacă vin în timpul nopții. Sună-l pe Bobby Burnham, dacă apar ziua.

— Dar mă urăște! am spus, trezită la realitate și nu prea precaută. De ce l-aș suna pe el?

— Ce?

— Bobby mă urăște, am spus. I-ar plăcea la nebunie dacă agenții federali m-ar duce în vreun buncăr din Nevada pentru tot restul zilelor mele.

Fața lui Eric rămase încremenită.

— A zis el asta?

— Nu trebuia să o spună. Îmi dau seama când cineva crede că sunt un gunoi.

— Trebuie să vorbesc cu Bobby.

— Eric, nu e împotriva legii ca unii să nu mă placă, am spus, amintindu-mi cât de periculos putea fi să te plângi unui vampir.

Râse.

— Poate o să scot asta în afara legii, zise tachinându-mă, cu accentul său ceva mai pronunțat decât de obicei. Dacă nu poți să dai de Bobby – și sunt absolut sigur că te va ajuta – ar trebui să-l suni pe domnul Cataliades, deși el e tocmai în New Orleans.

— E bine?

Nu-l mai văzusem și nu mai auzisem nimic de avocatul pe jumătate demon de la prăbușirea hotelului pentru vampiri din Rhodes.

Eric dădu din cap.

— Nici că se poate mai bine. Acum reprezintă interesele lui Felipe de Castro în Louisiana. Te va ajuta, dacă i-o ceri. Are o slăbiciune pentru tine.

Am pus bucata asta de informație la păstrare, ca s-o analizez bine.

— Nepoata lui a supraviețuit? am întrebat. Diantha?

— Da, zise Eric. A stat îngropată douăsprezece ore, iar echipele de salvare știau că e acolo. Căzuseră multe grinzi peste locul unde se afla și a durat ceva până să fie date la o parte. În cele din urmă, au reușit să o scoată de-acolo.

M-am bucurat să aud că Diantha era în viață.

— Și avocatul, Johan Glassport? am întrebat. După cum spunea domnul Cataliades, avea câteva vânătași.

— Și-a revenit complet. Și-a luat banii și apoi a dispărut în Mexic.

— Ce-am avut și ce-am pierdut, am spus, ridicând din umeri. Bănuiesc că e nevoie de un avocat ca să-ți iei banii atunci când cel care te-a angajat e mort. Eu nu mi i-am luat pe ai mei. Poate că Sophie-Anne a considerat că Glassport a făcut mai multe pentru ea, sau el a avut curajul să-i ceară, chiar dacă ea și-a pierdut picioarele în explozie.

— Nu știam că nu ai fost plătită. Eric păru din nou supărat. O să vorbesc cu Victor. Dacă Glassport și-a luat banii pentru serviciile aduse lui Sophie, ar trebui să-i iei și tu. Sophie a lăsat o avere mare și nu are copii. Regele lui Victor îți e dator. O să te asculte cu siguranță.

— Asta ar fi grozav, am spus.

E posibil să fi părut prea ușurată. Eric îmi aruncă o privire tăioasă.

— Știi, zise, dacă ai nevoie de bani, trebuie doar să ceri. Nu vreau să-ți lipsească nimic din ceea ce ai nevoie și te cunosc suficient de bine încât să știu că nu vei cere pentru chestii inutile.

O spuse aproape ca și cum asta nu ar fi fost o calitate.

— Apreciez, am zis cu o voce aspră. Vreau doar ce mi se cuvine.

A urmat o tăcere lungă, dar în jurul mesei lui Eric era nivelul de zgomot obișnuit în bar.

— Spune-mi adevărul, zise Eric. E posibil să fi venit aici doar ca să-ți petreci timpul cu mine? Încă nu mi-ai spus cât de furioasă ești pentru că te-am păcălit în legătură cu cuțitul. Aparent nici nu o vei

face, cel puțin nu în seara asta. Încă nu am discutat cu tine toate amintirile de pe vremea cât am stat împreună atunci când mă ascundeai la tine acasă. Știi de ce am ajuns atât de aproape de casa ta, alergând pe drum, prin ger?

Întrebarea lui era atât de neașteptată, încât m-a blocat și am rămas tăcută. Nu eram sigură că voiam să știu răspunsul. Dar, în cele din urmă, am zis:

— Nu, nu știu.

— Blestemul făcut de vrăjitoare, blestemul care s-a activat atunci când Clancy a omorât-o... spunea că voi fi aproape de ceea ce-și dorește inima mea fără ca măcar să-mi dau seama. Un blestem cumplit și unul pe care Hallow l-a conceput cu mare subtilitate. L-am găsit marcat în cartea ei de vrăji.

Nu aveam nimic de zis. Deși aveam să mă gândesc la asta.

Era prima dată când venisem la Fangtasia doar ca să stau de vorbă, fără să fiu chemată pentru vreun motiv de-al vampirilor. Era de vină legătura de sânge sau ceva mult mai simplu?

— Cred că... voiam doar să nu fiu singură, am spus. Fără revelații care să mă tulbure.

Zâmbi.

— Asta e bine.

Nu știam dacă era sau nu.

— Știi că nu suntem cu adevărat căsătoriți, nu-i așa? am zis.

Trebuia să spun ceva, oricât de mult mi-aș fi dorit să uit că totul se întâmplase vreodată.

— Știu că vampirii și oamenii nu se pot căsători deocamdată, și nu e o ceremonie pe care eu să o recunosc, și nici statul Louisiana.

— Știu doar că, dacă n-aș fi făcut-o, ai sta acum într-o cămăruță în Nevada, ascultând cum Felipe de Castro încheie diverse afaceri cu oamenii.

Detest când mi se confirmă bănuielile.

— Dar l-am salvat, am spus încercând să nu scâncesc. I-am salvat viața și mi-a promis prietenia. Ceea ce înseamnă protecția sa, am crezut.

— Vrea să te protejeze, în timp ce-i stai alături, acum când știe ce poți face. Vrea avantajul pe care deținerea ta i l-ar da asupra mea.

— Ce mai recunoști! Ar fi trebuit să-l las pe Sigebert să-l omoare. Am închis ochii. La naiba, pur și simplu nu o pot scoate la capăt.

— Nu te poate avea acum, zise Eric. Suntem uniți.

— Dar Eric...

Aveam atât de multe obiecții față de acest aranjament, că nici nu puteam măcar să le enumăr. Îmi promisesem că nu aveam să încep să mă cert în acea seară, dar problema asta pur și simplu nu putea fi ignorată, la fel ca o gorilă de patru sute de kilograme.

— Dacă întâlnesc pe altcineva? Dacă tu...? Știi ce? Explică-mi care sunt regulile de bază atunci când ești căsătorit în mod oficial.

— Ești prea supărată și obosită în seara asta pentru o conversație rațională, zise Eric.

Își dădu părul pe spate și o femeie de la masa de alături scoase un: Ooooooooooh.

— Trebuie să înțelegi că nimeni nu te poate atinge acum, că nimeni nu poate face asta dacă nu-mi cere voie. Pedeapsa este moartea. Și aici cruzimea mea ne va fi de folos amândurora.

Am tras adânc aer în piept.

— Bine, ai dreptate. Dar nu am terminat subiectul. Vreau să știu totul despre noua noastră relație și vreau să știu cum pot scăpa de ea, dacă nu o mai pot suporta.

Ochii îi erau la fel de albaștri ca un cer senin de toamnă, și la fel de lipsiți de sinceritate.

— O să afli totul atunci când o să vrei, zise.

— Spune-mi, noul rege știe de străbunicul meu? Chipul lui Eric parcă era sculptat în piatră.

— Iubita mea, nu pot să spun care ar fi reacția lui Felipe dacă află. Bill și cu mine suntem singurii care știm asta, acum. Așa și trebuie să rămână.

Se întinse ca să-mi ia din nou mâna. Am putut simți fiecare mușchi, fiecare os, prin carnea rece. Era ca și cum aș fi ținut de mână o statuie, o statuie foarte frumoasă. Din nou, m-am simțit ciudat de liniștită pentru câteva clipe.

— Eric, trebuie să plec, am spus cu regret.

Se aplecă spre mine și mă sărută ușor pe buze. Când am dat să mă ridic de pe scaun, s-a ridicat și el și m-a condus spre ușă. Am simțit cum aspirații îmi aruncau priviri invidioase cât am mers spre ieșirea din bar. Pam era la postul său și se uită la noi cu un zâmbet înghețat.

Cel puțin ne despărțeam ca doi porumbei. I-am zis:

— Eric, când o să fiu din nou în firea mea, o să te jupoi pentru că m-ai obligat să fac un pas fără să știu ce consecințe are.

— Draga mea, poți să mă jupoi oricând, zise șarmant, și se întoarse la masă.

Pam își dădu ochii peste cap:

— Voi doi..., zise.

— Auzi, eu nu am nimic de-a face cu asta, am zis, ceea ce nu era total adevărat.

Dar era o replică bună de final, și am profitat de ea ca să părăsesc barul.

## CAPITOLUL 7

A doua zi dimineața, Andy Bellefleur m-a sunat ca să-mi dea undă verde să deschid barul.

Până când banda care delimita locul crimei a fost îndepărtată, Sam se întorsese în Bon Temps. Am fost atât de fericită să-mi văd șeful, că mi s-au umezit ochii. Să conduci Merlotte's era mult mai greu decât am crezut vreodată. Trebuiau luate decizii în fiecare zi și o uriașă armată de oameni pe care să o mulțumești: clienții, angajații, distribuitorii, cei care făceau livrările. Contabilul m-a sunat și mi-a pus niște întrebări la care nu știam răspunde. Factura la utilități ajungea la scadență în trei zile, iar eu nu aveam drept de semnătură pe cecuri. Se adunaseră mulți bani care trebuiau depuși în bancă. Se apropia ziua de salariu.

Deși simțeam nevoia să-i debitez toate problemele în momentul în care a intrat pe ușa din spate a barului, am tras aer în piept ca să mă calmez și l-am întrebat despre mama lui.

După ce m-a îmbrățișat pe fugă, Sam s-a trântit pe scaunul său care scârțâia, din spatele biroului. S-a întors ca să mă privească în față. Și-a ridicat picioarele pe marginea biroului cu un aer de ușurare.

— Vorbește, merge și face progrese, zise. Pentru prima dată, nu a trebuit să inventăm o poveste ca să ascundem cât de repede se poate vindeca. Am dus-o acasă în dimineața asta și încercă deja să facă diverse lucruri pe lângă casă. Fratele și sora mea îi pun un milion de întrebări, acum, că s-au obișnuit cu ideea. Chiar par oarecum invidioși pe mine fiindcă am moștenit trăsătura asta.

Eram tentată să-l întreb care era situația tatălui său vitreg, dar Sam părea îngrozitor de nerăbdător să intre în rutina sa obișnuită. Am așteptat o clipă să văd dacă va aduce subiectul în discuție. Nu a făcut-o. În loc de asta, a întrebat despre factura de utilități, și, cu un oftat de ușurare, am putut să-i ofer lista cu problemele urgente.

Primul punct pe listă era că le angajasem pe Tanya și pe Amelia ca să vină seara, să compenseze plecarea lui Ariene.

— Ariene a lucrat pentru mine de când am cumpărat barul, zise Sam trist. Va fi ciudat ca ea să nu mai muncească aici. A fost ca un junghi în coaste în ultimele câteva luni, dar mi-am imaginat că va reveni la felul ei normal de a fi, mai devreme sau mai târziu. Crezi că se va răzgândi?

— Poate, acum că te-ai întors, am spus, deși aveam mari îndoieli. Dar a devenit atât de intolerantă! Nu cred că poate să lucreze pentru un teriantrop. Îmi pare rău, Sam.

Clătină din cap. Proasta sa dispoziție nu era o mare surpriză, dacă luam în calcul situația mamei sale și nu chiar extaziata reacție a populației din Statele Unite la partea ciudată a realității.

Mă gândeam cu uimire că nici eu nu știusem nimic despre asta cândva. Nu-mi dădusem seama că unii dintre oamenii pe care-i cunoșteam erau vârcolaci, pentru că nu realizam că există așa ceva. Poți interpreta greșit orice indiciu mintal, dacă nu înțelegi de unde vine. M-am întrebat întotdeauna de ce unii oameni erau atât de greu de citit, de ce creierile lor îmi trimiteau o imagine diferită de a celorlalți. Pur și simplu nu mi-a trecut prin minte că aceste creiere aparțineau unor oameni care, la modul propriu, se transformau în animale.

— Crezi că afacerea va merge prost pentru că sunt teriantrop sau din cauza crimei? mă întrebă Sam. Apoi își dădu seama și zise:

— Îmi pare rău, Sook. Nu m-am gândit că victima a fost Crystal, cumnata ta.

— Nu am fost niciodată înnebunită după ea, am spus cât de cinstit am putut. Dar cred că este îngrozitor ceea ce i s-a făcut, indiferent cum era.

Sam încuviință. Nu i-am văzut niciodată fața atât de întunecată și gravă. Sam era în general o ființă optimistă.

— Oh, am spus ridicându-mă să plec, dar apoi m-am oprit și mă tot bâțaiam de pe un picior pe celălalt.

Am tras adânc aer în piept.

— Apropo, Eric și cu mine suntem căsătoriți.

Dacă am sperat să-mi fac ieșirea într-o notă amuzantă, calculul meu a fost cât se poate de greșit. Sam a sărit în picioare și m-a apucat de umeri.

— Ce ai făcut? m-a întrebat. Era cât se poate de serios.

— Nu am făcut nimic, am spus, uimită de vehemența reacției. E vorba de ce-a făcut Eric.

I-am povestit lui Sam despre cuțit.

— Nu ți—ai dat seama că acel cuțit avea o semnificație?

— Nici nu știam că e un cuțit, am răspuns, începând să mă simt destul de enervată, dar păstrându-mi încă un ton rezonabil. Bobby nu mi-a spus. Cred că nici el nu știa, așa că nu am putut-o citi în mintea lui.

— Unde îți era bunul-simț? Sookie, asta a fost o idioțenie.

Asta nu era chiar reacția pe care o așteptasem de la un bărbat pentru care-mi făcusem griji, un bărbat pentru care, în ultimele zile, muncisem de-mi ieșise pe nas. Mi-am adunat mândria rănită ca pe o jachetă, în jurul meu.

— Atunci lasă-mă să-mi duc ființa idioată acasă, ca să nu mai ai de-a face cu idioțenia mai mult decât e nevoie, am spus cu vocea ridicată. Cred că acum, că te-ai întors, nu mai trebuie să fiu aici în fiecare minut ca să mă asigur că lucrurile merg bine.

— Îmi pare rău, zise, dar era prea târziu. Eram pusă pe fapte mari și voiam să plec.

Am ieșit pe ușa din spate înainte ca cel mai aprig bețiv al nostru să poată număra până la cinci, și apoi am urcat în mașină și am pornit spre casă. Eram furioasă și tristă, și bănuiam că Sam avea dreptate.

Atunci devii atât de furios, nu-i așa? Când știi că ai făcut ceva stupid! Explicația lui Eric nu îmi îndepărtase temerile.

Eram programată să lucrez în acea seară și aveam timp să-mi fac ordine în gânduri. Nici nu se punea problema să nu apar. Indiferent dacă Sam și cu mine eram certați, trebuia să lucrez.

Nu eram pregătită să merg acasă, unde ar fi trebuit să mă gândesc la sentimentele mele confuze.

În loc să mă îndrept spre casă, m-am întors și m-am dus la Tara's Togs. Nu o prea mai văzusem pe prietena mea Tara de când se căsătorise cu JB du Rone. Dar busola mea interioară mă îndrepta spre ea. Spre ușurarea mea, Tara era singură în magazin. McKenna, „ajutoarea” ei, nu era angajată cu normă întreagă. Tara a ieșit din încăperea din spate, când a sunat clopoțelul. Mai întâi păru puțin surprinsă să mă vadă, apoi zâmbi. Prietenia noastră avusese suișurile și coborâșurile ei, dar acum părea că suntem în regulă. Grozav.

— Ce-ai pățit? întrebă Tara.

Arăta foarte atrăgătoare și plăcută, într-un tricou turcoaz. Tara e mai înaltă decât mine, foarte drăguță și o femeie de afaceri cu adevărat bună.

— Am făcut o tâmpenie și nu prea știu ce să zic.

— Spune-mi tot, îmi ceru ea, și am mers să ne așezăm la masa pe care erau ținute cataloagele cu rochiile de mireasă.

Împinse cutia cu șervețele spre mine. Tara știe când urmează să plâng.

Așa că i-am spus povestea cu toate amănuntele, începând cu incidentul din Rhodes, unde am schimbat sânge cu Eric pentru ceea ce s-a dovedit a fi o dată prea mult. I-am explicat legătura ciudată pe care o aveam cu el.

— Deci, fă-mă să pricep, zise. S-a oferit să bea din sângele tău, ca un vampir, chiar și mai rău, să nu te muște?

Am încuviințat, frecându-mă la ochi.

— Uau, ce sacrificiu de sine!

Tara avusese niște experiențe neplăcute cu vampirii. Nu eram surprinsă de remarca ei sarcastică.

— Crede-mă, ceea ce a făcut Eric e de departe cel mai mic rău dintre cele două, am asigurat-o.

Brusc, am realizat că aș fi liberă acum, dacă André ar fi băut din sângele meu în acea seară. André murise la locul exploziei. M-am gândit la asta o clipă și am trecut mai departe. Dar nu se întâmplase așa și nu eram liberă, însă lanțurile pe care le purtam acum erau mult mai drăguțe.

— Și ce simți pentru Eric? întrebă Tara.

— Nu știu, am zis. Sunt lucruri pe care aproape că le iubesc la el și lucruri care mă bagă în sperieți. Și... știi... Îl doresc. Dar face unele chestii despre care el spune că sunt pentru binele meu. Cred că îi pasă de mine. Dar îi pasă și mai mult de el. Am tras adânc aer în piept. Îmi pare rău, mă bâlbâi.

— De-asta m-am măritat cu JB, zise. Ca să nu trebuiască să-mi fac griji pentru rahaturi de genul ăsta.

A dat din cap, accentuând astfel decizia bună pe care o luase.

— Ei, l-ai luat ca să nu pun eu mâna pe el, am zis.

Am încercat să zâmbesc. Căsătoria cu cineva atât de simplu precum JB părea cu adevărat relaxantă. Dar oare căsătoria presupunea să te relaxezi pe canapea? Cel puțin, să-ți petreci timpul cu Eric nu e niciodată plictisitor, m-am gândit. Oricât de dulce era, JB avea niște limite serioase chiar și în întreținerea unei conversații.

În plus, Tara trebuia să fie mereu cea care lua deciziile. Tara nu era fraieră și nici nu fusese orbită de dragoste. De alte lucruri poate, dar nu de dragoste. Știam că Tara înțelege perfect regulile căsătoriei ei cu JB, și nu păreau să o deranjeze. Pentru ea, rolul de conducător/căpitan îi oferea confort și energie. Cu siguranță îmi plăcea să fiu responsabilă pentru viața mea – nu voiam să aparțin cuiva – dar ideea mea despre căsătorie ținea mai degrabă de un parteneriat democratic.

— Deci, rezumând, zise Tara, imitându-l perfect pe unul dintre profesorii noștri de gimnaziu. Tu și Eric nu ați fost cumiți în trecut.

Am recunoscut că așa s-a întâmplat. Doamne, și ce mai prostii am făcut!

— Acum, întreaga organizație a vampirilor îți e datoare pentru un anumit serviciu. Nu vreau să știu care a fost acesta și nu vreau să știu de ce ai făcut-o.

Am încuviințat din nou.

— De asemenea, Eric deține oarecum o parte din tine din cauza chestiei ăsteia cu legătura de sânge. Ceea ce, ca să-i acordăm circumstanțe atenuante, nu a fost plănuit.

— Da.

— Și acum te-a manipulat până ai ajuns în postura de a-i fi logodnică? Soție? Dar tu nu știai ce faci.

— Exact.

— Iar Sam ți-a spus idioată pentru că l-ai ascultat pe Eric.

Am ridicat din umeri:

— Da, așa a făcut.

Chiar atunci, o clientă avu nevoie de ajutorul Tarei, dar numai pentru câteva minute. (Riki Cunningham voia să plătească o rochie pentru balul de absolvire, pe care o reținuse pentru fiica ei.) Când Tara se așază din nou pe scaunul ei, era gata să-mi spună ce părere are.

— Sookie, cel puțin lui Eric îi pasă de tine, și nu are să-ți facă rău niciodată. Ai fi putut fi mai deșteaptă, și nu știu dacă nu ai făcut-o din cauza legăturii de sânge sau pentru că ești atât de înnebunită după el, încât nu pui suficiente întrebări. Doar tu îți poți da seama. Dar ar putea fi mult mai rău. Nici o ființă umană nu trebuie să știe despre treaba cu cuțitul. Iar Eric nu poate fi prin preajmă în timpul zilei, așa că o să ai timp liber, fără Eric, să te gândești bine. De asemenea, el are propria afacere pe care trebuie să o conducă și n-o să se țină după tine. Iar noii lideri ai vampirilor trebuie să te lase în pace pentru că vor ca Eric să fie mulțumit. Nu-i prea rău, nu-i așa?

Îmi zâmbi, și, după o clipă, i-am zâmbit și eu. Am început să-mi recapăt buna dispoziție.

— Mulțumesc, Tara, am zis. Crezi că lui Sam o să-i treacă furia?

— Nu m-aș aștepta chiar să ceară scuze pentru că a spus că te-ai purtat ca o idioată, mă avertiză Tara. În primul rând, pentru că e adevărat, și în al doilea rând, pentru că e bărbat. Are cromozomul



acela. Dar voi doi v-ați înțeles întotdeauna minunat, și-ți e dator pentru că te-ai ocupat de bar. Așadar, o să se rezolve.

Am pus șervețelul folosit în coșul de gunoi de lângă masă. Am zâmbit, deși probabil că nu a fost cel mai reușit zâmbet al meu.

— Între timp, zise Tara, și eu am niște noutăți pentru tine.

Trase adânc aer în piept.

— Ce e? am întrebat încântată că prietenia noastră era pe drumul cel bun.

— O să am un bebe, zise Tara, și pe chip îi îngheță o grimasă.

Aoleu! Un drum periculos.

— Nu pari foarte fericită, am spus, precaută.

— Plănuisem să nu am copii deloc, zise. Ceea ce pe JB nu-l deranja.

— Și...?

— Nici metodele contraceptive multiple nu funcționează întotdeauna, zise Tara, privind în jos către mâinile ei, așezate pe cataloagele cu rochii de mireasă. Și pur și simplu nu pot să renunț la el. E al nostru. Așa că...

— Poate... poate că vei reuși să te bucuri de asta.

Încercă să zâmbească.

— JB e foarte fericit. E greu pentru el să păstreze un secret. Dar am vrut să aștept să treacă primele trei luni. Ești prima căreia i-am spus.

— Jur, am zis, și m-am întins să o mângâi pe umăr, o să fii o mamă bună.

— Chiar crezi asta?

Arăta și se simțea îngrozită. Părinții Tarei fuseseră genul care uneori sunt împușcați de progeniturile lor. Repulsia Tarei față de violență a împiedicat-o să o apuce pe această cale, dar nu cred că ar fi fost cineva surprins dacă bătrânii Thornton ar fi dispărut într-o noapte. Câțiva chiar ar fi aplaudat.

— Da, chiar cred asta.

Vorbeam serios. Puteam auzi direct din mintea ei, hotărârea Tarei de a șterge tot ceea ce i-a făcut mama ei, încercând să fie cea mai bună mamă pentru copil. În cazul Tarei, asta însemna că nu avea să bea, va fi blândă, cu un limbaj civilizată și vrednică de laudă.

— O să merg la fiecare lecție deschisă și la fiecare ședință cu părinții, zise cu o voce care suna aproape înspăimântător din cauza fermității cu care vorbea. O să fac negrese. Copilul meu va avea haine noi. Pantofii vor fi pe mărimea lui. Va face toate vaccinurile și va purta aparat dentar. Vom începe să punem deoparte bani pentru colegiu săptămâna viitoare. O să-i spun că-l iubesc în fiecare afurisită de zi.

Dacă asta nu era un plan pentru a fi o mamă bună, nu mi-aș fi imaginat care altul putea fi.

Ne-am îmbrățișat când m-am ridicat să plec. Așa ar trebui să fie, m-am gândit.

M-am dus acasă, am luat cu întârziere prânzul și m-am schimbat în hainele de lucru.

Când a sunat telefonul, am sperat că e Sam care vrea să calmeze lucrurile, dar vocea de la celălalt capăt al firului era a unui bărbat în vârstă, necunoscut.

— Alo? Aș putea să vorbesc, vă rog, cu Octavia Fant?

— Nu, domnule, e plecată. Îi pot transmite cumva un mesaj?

— Dacă sunteți amabilă.

— Desigur.

Răspunsesem la telefon în bucătărie, așa că aveam un creion și o hârtie la îndemână.

— Vă rog să-i spuneți că a sunat-o Louis Chambers. Țsta e numărul meu. Mi l-a spus încet și cu grijă, iar eu l-am repetat ca să fiu sigură că l-am notat corect. Vă rog, spuneți-i să mă sune. Voi fi bucuros să vorbesc cu ea.

— O să mă asigur că primește mesajul.

— Mulțumesc.

Hmm. Nu puteam citi gândurile la telefon, ceea ce în mod normal consideram o ușurare. Dar mi-ar fi plăcut să aflu puțin mai multe despre domnul Chambers.

Când Amelia a apărut acasă puțin după ora cinci, Octavia era cu ea în mașină. Am aflat că Octavia umblase prin centrul orașului Bon Temps completând cereri de angajare, în timp ce Amelia își

petrecuse după-amiaza la societatea de asigurări. Era seara în care gătea Amelia, și, deși trebuia să plec la Merlotte's în câteva minute, îmi plăcea să o văd în acțiune făcând sosul pentru spaghetti. I-am întins Octaviei mesajul, în timp ce Amelia toca ardeii gras și ceapa.

Octavia scoase un geamăt adânc și atât de puternic, încât Amelia se opri din tocat și veni lângă mine, așteptând ca bătrâna să ridice privirea de pe bucata de hârtie și să ne ofere niște informații. Nu se întâmplă asta.

După o clipă, mi-am dat seama că Octavia plângea și m-am grăbit în dormitor ca să iau un șervețel. Am încercat să i-l strecor Octaviei cu tact, ca și cum nu observasem nimic special, ci doar se întâmpla să am în mână un șervețel în plus.

Amelia a avut grijă să privească în jos la tocător și și-a reluat tocatul, în timp ce eu m-am uitat la ceas și am început să caut în geantă cheile de la mașină, într-un timp inutil de lung.

— Părea bine? întrebă Octavia cu voce sugrumată.

— Da, am zis.

Cam atât puteam să-mi dau seama din vocea de la celălalt capăt al firului.

— Părea nerăbdător să stea de vorbă cu tine.

— Oh, trebuie să-l sun înapoi, zise, iar vocea îi era încordată.

— Desigur, am zis. Doar formează numărul. Nu-ți face griji despre cât costă sau chestii din astea. Vedem când vine factura.

I-am aruncat o privire Ameliei, ridicând o sprânceană. Clătină din cap. Nici ea nu știa ce naiba se întâmplă.

Octavia formă numărul cu degete tremurânde. Lipi și mai tare telefonul de ureche. Mi-am dat seama când a răspuns Louis Chambers. Ochii i s-au închis, mâna i s-a încleștat pe telefon și toți mușchii feței i s-au încordat.

— Oh, Louis, spuse ea cu vocea plină de ușurare și uimire. Oh, slavă Domnului. Ești bine?

Amelia și cu mine am șters-o din bucătărie în acel moment. Amelia m-a condus la mașină.

— Nu ai auzit niciodată de tipul ăsta, Louis? am întrebat.

— Nu a vorbit niciodată despre viața ei privată pe vremea când lucra cu mine. Dar celelalte vrăjitoare mi-au spus că Octavia are un prieten stabil. Nu l-a pomenit de când e aici. Se pare că nu a auzit de el de la Katrina.

— Poate a crezut că nu a supraviețuit, am zis, și ne-am privit una pe cealaltă cu ochii mari.

— Asta e ceva important, zise Amelia. Ei bine, s-ar putea să o pierdem pe Octavia.

A încercat să-și ascundă ușurarea, dar bineînțeles eu am putut-o citi. Oricât de atașată era Amelia de mentorul ei într-ale magiei, mi-am dat seama că, pentru Amelia, să trăiască alături de Octavia era ca și cum ai fi locuit cu un profesor de gimnaziu.

— Trebuie să plec, am spus. Ține-mă la curent. Dă-mi un mesaj dacă ai noutăți importante.

Trimiterea de mesaje pe mobil era unul dintre talentele noi pe care le căpătasem datorită Ameliei.

În ciuda aerului rece, Amelia se așeză pe unul din scaunele de grădină pe care le scosesem de la adăpost ca o încurajare pentru anticiparea primăverii.

— În clipa în care aflu ceva, te anunț. Mai stau aici câteva minute, apoi merg să văd ce face.

Am urcat în mașină și am sperat că vremea se va încălzi curând. În apusul care se lăsa, am condus spre Merlotte's. Pe drum am zărit un coiot. De obicei erau prea isteți ca să se lase văzuți, dar acesta mergea pe marginea drumului ca și cum ar fi avut o întâlnire în oraș. Poate era un coiot adevărat, sau poate era o persoană sub o altă formă. Când m-am gândit la oposumii și ratonii și, din când în când, câte un tatu, pe care-i vedeam morți pe marginea drumului în flecare dimineață, m-am întrebat câte creaturi-vârcolac nu au fost ucise în forma lor animală, din neatenție. Poate că unele dintre cadavrele pe care poliția le considera drept victime ale unor crime fuseseră persoane ucise în forma lor secundară. Mi-am amintit că toate urmele de animal de pe corpul lui Crystal au dispărut atunci când a fost dată jos de pe cruce, după ce au fost scoase cuiele. Puteam să pun pariu că respectivele cuie erau din argint. Existau atât de multe lucruri pe care nu le știam.

Când am ajuns la ușa din spate de la Merlotte's, plină de gânduri bune de împăcare cu Sam, l-am găsit pe șeful meu certându-se cu Bobby Burnham. Era aproape întuneric deja, iar Bobby trebuia să-și fi terminat programul de lucru. În loc de asta, stătea pe holul de lângă biroul lui Sam. Era roșu la față

și agitat.

— Ce s-a întâmplat? am zis. Bobby, vrei să vorbești cu mine?

— Da. Tipul ăsta nu voia să-mi spună când ajungi aici, zise Bobby.

— Tipul ăsta e șeful meu și nu este obligat să-ți spună nimic, am zis. Iată-mă. Ce vrei să-mi spui?

— Eric ți-a trimis plicul ăsta și mi-a ordonat să-ți spun că sunt la dispoziția ta oricând ai nevoie de mine. Se presupune că trebuie să-ți spăl și mașina, dacă vrei tu asta.

Fața lui Bobby deveni încă și mai roșie când zise asta.

Dacă Eric s-a gândit că Bobby va deveni umil și amabil după o umilire publică, era nebun. Acum, Bobby avea să mă urască în următoarea sută de ani, dacă trăia atât. Am luat plicul pe care mi-l întindea Bobby și am zis:

— Mulțumesc, Bobby. Întoarce-te la Shreveport.

Înainte ca ultima silabă să-mi iasă din gură, Bobby a ieșit pe ușa din spate. Am studiat plicul alb și apoi l-am îndesat în geantă. Am ridicat ochii. Sam mă privea.

— Ca și cum mai aveai nevoie de încă un dușman, zise și intră în birou.

Ca și cum mai aveam nevoie de un prieten care să se poarte ca un ticălos, m-am gândit. Cam atât despre cum ar fi trebuit să râdem de neînțelegerea noastră. L-am urmat pe Sam, ca să-mi las geanta în sertarul pe care-l păstra gol pentru gentile chelnerițelor. Nu ne-am adresat nici un cuvânt. M-am dus în depozit ca să-mi iau un șorț. Antoine își schimba șorțul pătat cu unul curat.

— D'Eriq a dat peste mine cu un borcan plin cu ardei iuți și m-a stropit cu zeama, zise. Nu pot să le suport mirosul.

— Auu, am zis, simțind un damf. Nu te condamn.

— Mama lui Sam e bine?

— Da, a ieșit din spital, am zis.

— Vești bune.

În timp ce îmi legam cordonul în jurul taliei, m-am gândit că Antoine era pe cale să spună altceva, dar, dacă era așa, și-a schimbat părerea. A traversat holul ca să bată la ușa bucătăriei, iar D'Eriq a deschis-o din interior și l-a lăsat înăuntru. Clienții se aventuraseră de prea multe ori din greșeală în bucătărie, așa că ușa stătea acum încuiată tot timpul. Mai exista o ușă, care dădea din bucătărie direct afară, lângă tomberonul de gunoi.

Am trecut pe lângă biroul lui Sam fără să mă uit înăuntru. El nu voia să vorbească cu mine; bine, nici eu nu o să vorbesc cu el. Mi-am dat seama că aveam un comportament infantil.

Agenții FBI erau încă în Bon Temps, ceea ce nu ar fi trebuit să mă surprindă. În seara aceasta, veniseră la bar. Weiss și Lattesta ședea față în față într-un separeu, cu o carafa cu bere și o porție de murături prăjite între ei, și discutau concentrați. La o masă, în apropierea lor, cu un aer regal și frumos și îndepărtat, stătea străbunicul meu, Niall Brigant.

Ziua aceasta avea să câștige premiul de cea mai ciudată zi. Am oftat și m-am dus să-i iau comanda mai întâi străbunicului meu. S-a ridicat, când mă apropiam. Părul său blond și drept era legat la spate. Purta un costum negru și cămașă albă, ca întotdeauna, în seara asta, în locul cravatei negre, simple, pe care o purta întotdeauna, avea cravata pe care i-o dădusem eu de Crăciun. Era cu dungi roșii, aurii și negre, și arăta spectaculos. Totul la el strălucea și sclipea. Cămașa nu era pur și simplu albă – era ca zăpada și apretată; iar haina sa nu era doar neagră – era parcă de tuș și fără pată. Pantofii nu aveau nici un fir de praf, iar rețeaua de riduri fine, fine de pe fața sa minunată nu făceau decât să-i pună în valoare perfecțiunea și minunații ochi albaștri. Vârsta pe care o avea îi făcea aspectul mai atrăgător, în loc să i-l diminueze. Era aproape dureros să-l privești. Niall mă luă în brațe și mă sărută pe obraz.

— Sânge din sângele meu, zise, iar eu am zâmbit cu fața ascunsă la pieptul lui.

Era atât de dramatic. Și îi era atât de greu să arate uman. Îl zărisem o dată în forma sa adevărată și fusese aproape orbitor. Din moment ce nimeni altcineva din bar nu rămăsese cu gura căscată la apariția lui, am știut că nu-l vedeau în același fel ca mine.

— Niall, am zis. Sunt atât de fericită să te văd! M-am simțit întotdeauna încântată și flatată atunci când mă vizita. Să fiu strănepoata lui Niall era ca și cum aș fi fost rudă cu un star rock; ducea o viață pe care nu mi-o puteam imagina, mergea în locuri în care eu nu voi ajunge niciodată, și avea o putere pe care nici măcar nu o puteam bănui. Dar, din când în când, petrecea ceva vreme cu mine și asta era

întotdeauna ca și cum ar fi venit Crăciunul. Zise foarte încet:

— Oamenii de vizavi de mine nu fac altceva decât să vorbească despre tine.

— Știi ce este FBI-ul?

Cunoștințele lui Niall erau incredibile; era atât de bătrân încât se oprise cu numărătoarea la o mie și ceva și uneori greșea datele cu mai bine de un secol, dar nu știam cât de clare erau informațiile pe care le avea despre vremurile moderne.

— Da, zise. FBI. O agenție guvernamentală care adună date despre cei care încalcă legea și despre teroriștii de pe teritoriul Statelor Unite.

L-am aprobat.

— Dar tu ești o persoană atât de bună. Nu ești un criminal sau un terorist, zise Niall, deși nu părea să creadă că inocența mea avea să mă apere.

— Mulțumesc, am zis. Dar nu cred că vor să mă aresteze. Bănuiesc că vor să afle cum obțin rezultate cu mica mea problemă mentală, și, dacă ajung la concluzia că nu sunt nebună, probabil că vor vrea să muncesc pentru ei. De asta au venit în Bon Temps... dar au fost deturnați.

Și asta mă aduse la subiectul dureros.

— Știi ce i s-a întâmplat lui Crystal? l-am întrebat.

Dar chiar atunci mă chemară alți clienți și a durat ceva până să mă întorc la Niall, care mă aștepta cu răbdare. Reușea cumva să facă scaunul acela paradit să arate ca un veritabil tron. A reluat conversația exact de-acolo de unde o lăsasem.

— Da, știu ce i s-a întâmplat.

Trăsăturile feței îi rămaseră neschimbate, dar am simțit cum iese un val de răceală din el. Dacă aș fi avut vreo legătură cu moartea lui Crystal, mi-ar fi fost foarte frică.

— Cum de-ți pasă? am întrebat.

Nu-i acordase nici o atenție lui Jason; de fapt, Niall părea să nu-l placă pe fratele meu.

— Sunt întotdeauna interesat să aflu de ce a murit cineva înrudit cu mine, zise.

Niall păru total indiferent atunci când vorbi de moartea lui Crystal, dar, dacă era interesat, poate că ar fi fost de ajutor. Ai fi crezut că vrea să-l discolpe pe Jason, din moment ce Jason era strănepotul său, la fel cum eu eram strănepoata sa, dar Niall nu manifestase niciodată dorința de a-l întâlni pe Jason, cu atât mai puțin de a-l cunoaște.

Antoine sună clopoțelul în bucătărie ca să-mi comunice astfel că una dintre comenzile mele era gata. M-am grăbit să-i servesc pe Sid Matt Lancaster și Bud Dearborn cu cartofii lor prăjiți cu brânză, chili și bacon. Sid Matt, rămas vădov de curând, era atât de bătrân, încât își imaginase că arterele sale nu puteau suporta mai mult decât o făcuseră deja, iar Bud nu fusese niciodată amator de mâncare sănătoasă. Când m-am putut întoarce la Niall, am zis:

— Ai vreo idee cine a făcut asta? Vârcolacii-panteră cercetează și ei.

Am mai pus un șervețel în plus pe masa lui, ca să-mi fac de lucru și să par ocupată.

Niall nu disprețuia panterele. De fapt, deși zânele păreau a se considera speciale și superioare față de toate celelalte specii ale supranaturalului, Niall (cel puțin) îi respecta pe toți cei care-și schimbau forma, spre deosebire de vampiri, care-i considerau cetățeni de mâna a doua.

— O să cercetez puțin. Am fost ocupat și de asta nu am mai venit în vizită. Sunt probleme.

Am văzut că expresia lui Niall era mai serioasă decât de obicei.

Oh, rahat. Și mai multe necazuri.

— Dar tu nu trebuie să-ți faci griji, adăugă el, regește. O să mă ocup de asta.

Am spus că Niall e puțin îngâmfat? Dar nu mă puteam abține să nu mă simt îngrijorată. Într-un minut, avea să trebuiască să duc altcuiva o băutură și voiam să fiu sigură că am înțeles. Niall nu apărea prea des și, când o făcea, rareori stătea mai mult. Era posibil să nu mai am o altă ocazie să stau de vorbă cu el.

— Ce s-a întâmplat, Niall? am întrebat direct.

— Vreau să ai mare grijă de tine. Dacă vezi vreo altă zână, în afară de mine, sau de Claude ori Claudine, sună-mă imediat.

— De ce mi-aș face griji dacă văd alte zâne? De ce ar vrea să-mi facă rău celelalte zâne?

— Pentru că ești strănepoata mea.

Se ridică și am știut că nu voi mai obține nici o altă explicație.

Niall mă îmbrățișa din nou, mă sărută din nou (zânele sunt foarte sensibile la atingere) și ieși din bar, cu bastonul în mână. Nu l-am văzut niciodată să-l folosească pentru a se ajuta la mers, dar îl purta întotdeauna cu el. În timp ce priveam în urma lui, m-am întrebat dacă avea un cuțit ascuns înăuntru. Sau poate era o baghetă magică foarte lungă. Sau amândouă. Mi-am dorit să fi stat împreună mai multă vreme, sau cel puțin să-mi fi explicat pe îndelete despre potențialele pericole.

— Domnișoară Stackhouse, zise o voce masculină politicoasă, ne-ați putea aduce încă o carafă de bere și o porție de murături?

M-am întors către agentul special Lattesta.

— Desigur, cu plăcere, am spus, zâmbind automat.

— Ce bărbat frumos, zise Sara Weiss.

Sara resimțea efectele celor două pahare de bere pe care le băuse deja.

— Cu siguranță, arată diferit. E din Europa?

— Pare străin, am fost și eu de acord, după care am luat carafa goală și le-am adus una plină, zâmbind tot timpul.

Apoi, Catfish, șeful fratelui meu, lovi cu cotul un pahar cu rom și cola și a trebuit să-l chem pe D'Eriq să vină cu o cârpă de șters masa și un mop pentru podea.

După asta, doi idioți care fuseseră la gimnaziu cu mine au început să se certe al cui câine de vânătoare e mai bun. Sam a trebuit să-i despartă. Clienții se potoleau mult mai repede acum, când știau ce e Sam, ceea ce însemna un bonus neașteptat.

O mulțime din discuțiile din bar din acea seară aveau ca subiect, bineînțeles, moartea lui Crystal. Faptul că fusese vârcolac-panteră se întipărise în conștiința orașului. Cam jumătate dintre clienții barului credeau că fusese omorâtă de cineva care detesta noua lume ieșită la lumină. Cealaltă jumătate nu era la fel de sigură că fusese omorâtă pentru că era vârcolac-panteră. Această jumătate credea că promiscuitatea era un motiv suficient. Majoritatea bănuia că Jason era vinovatul. Unii dintre ei îl compăttimeau. Alții, care o cunoscuseră pe Crystal sau reputația ei, simțeau că acțiunile lui Jason erau justificate. Aproape toți acești oameni se gândeau la Crystal doar cu referire la vinovăția sau inocența lui Jason. Mi se părea cu adevărat trist că majoritatea oamenilor aveau să-și amintească despre ea doar felul în care murise.

Ar fi trebuit să mă duc să-l văd pe Jason sau să-l sun, dar nu găseam nici un imbold să fac asta. Acțiunile lui Jason din ultimele câteva luni omorâseră parcă ceva în mine. Deși Jason era fratele meu, și-l iubeam, și dădea semne că în sfârșit se maturizează, nu mai simțeam că trebuia să-l sprijin în toate încercările pe care i le scotea în cale viața. Mi-am dat seama că asta mă făcea să nu fiu un bun creștin. Deși știam că nu sunt un gânditor profund într-ale teologiei, mă întrebam uneori dacă momentele de criză din viața mea nu se rezumau la două alegeri: să nu fiu un bun creștin sau să mor.

Am ales, de fiecare dată, viața.

Priveam asta din perspectiva corectă? Mai exista vreun punct de vedere care să-mi ofere o revelație?

Nu-mi venea în minte nici o persoană pe care să o pot întreba. Am încercat să-mi imaginez fața preotului metodist dacă l-aș fi întrebat:

— E mai bine să înjunghii pe cineva ca să rămâi în viață, sau să-l lași în pace și să te omoare? Ar fi mai bine să-mi calc jurământul făcut în fața lui Dumnezeu, sau să refuz să fac bucăți mâna prietenului meu?

Acestea erau alegerile cu care mă confruntasem. Poate aveam o datorie foarte mare la Dumnezeu. Sau poate mă protejam așa cum ar fi vrut el. Pur și simplu nu știam și nu puteam gândi suficient de profund ca să-mi imaginez Răspunsul Adevărat.

Oare oamenii pe care-i serveam ar fi râs dacă ar fi știut la ce mă gândeam? I-ar amuza anxietatea pe care o resimțeam în legătură cu starea sufletului meu? Mulți mi-ar spune probabil că toate situațiile se găseau în Biblie și că, dacă aș citi Cartea Sfântă mai des, aș găsi acolo răspunsurile.

Asta nu funcționase pentru mine până atunci, dar nu cedam. Mi-am abandonat gândurile care se învâртеau în cerc și i-am ascultat pe cei din jurul meu, ca să-i ofer creierului o pauză.

Sara Weiss se gândea că păream o tânără obișnuită și ajunsese la concluzia că eram incredibil de norocoasă să primesc un asemenea dar, așa cum îl considera ea. Credea tot ce-i spusese Lattesta legat

de ceea ce se întâmplase la Piramidă, pentru că sub abordarea sa practică a vieții exista o urmă de misticism. Și Lattesta se gândea că era aproape posibil să fiu un medium; ascultase cu mult interes poveștile martorilor principali de la Rhodes, și acum, că mă întâlnește, ajunsese să creadă că spuneau adevărul.

Voia să știe ce aş putea face pentru țara mea și cariera lui. Se întreba dacă ar fi obținut o avansare dacă m-ar fi convins să am suficientă încredere în el, încât să devină coordonatorul meu pe perioada în care ajutam FBI-ul. Dacă ar fi putut să pună mâna și pe tovarășul meu, traiectoria sa ascendentă ar fi fost asigurată. Ar fi ajuns la cartierul general de la Washington. Ar fi propulsat în sus pe scara ierarhică.

M-am gândit să-i cer Ameliei să arunce o vrajă asupra agenților FBI, dar era ca și cum aş fi trișat. Nu erau ființe supranaturale. Ei făceau doar ce li se ceruse să facă. Nu-mi voiau răul; de fapt, Lattesta credea că-mi face o favoare, pentru că m-ar fi putut scoate din fundătura asta în luminile rampei la nivel național, sau cel puțin m-aș fi bucurat de respectul FBI-ului.

Ca și cum asta ar fi contat pentru mine.

În timp ce-mi vedeam de îndatoririle mele, zâmbind și discutând cu clienții obișnuiți, am încercat să-mi imaginez cum ar fi să plec din Bon Temps cu Lattesta. Ar găsi ei vreun test cu care să-mi măsoare acuratețea. În cele din urmă, se vor convinge că sunt telepată și nu medium. Când vor descoperi tot ce sunt în stare să fac, mă vor duce în locuri unde s-au întâmplat lucruri oribile ca să găsească supraviețuitori. Mă vor trimite în camere în care se află spioni ai altor țări sau americani pe care-i suspectează de lucruri îngrozitoare. Eu va trebui să le spun agenților FBI dacă acești oameni sunt sau nu vinovați de infracțiunea pe care FBI-ul își imagina că ar fi comis-o. Poate voi fi obligată să stau în preajma unor vinovați de genocid. Mi-am imaginat ce aş putea vedea în mintea acestor oameni și m-am simțit îngreșată.

Dar nu s-ar dovedi cunoștințele mele de mare ajutor pentru cei în viață dacă aş afla despre comploturi cu mult timp înainte?

Am clătinat din cap. Mintea îmi rătăcea mult prea departe. Toate astea s-ar putea întâmpla. Un criminal în serie s-ar putea gândi unde îi erau îngropate victimele chiar în momentul în care-i ascultam gândurile. Dar, din vasta mea experiență, oamenii gândeau rareori: „Da, am îngropat cadavrul la numărul 1218, pe Closer Drive, sub tufișul de trandafiri.” Sau: „Banii pe care i-am furat sunt depozitați în siguranță în contul cu numărul 12345 la Banca Națională a Elveției.” Cu atât mai puțin: „Plănuiesc să arunc în aer clădirea XYZ, pe 4 mai, iar cei șase tovarăși ai mei sunt...”

Da, aş putea face ceva bine. Dar, indiferent ce aş realiza, nu ar corespunde așteptărilor guvernului. Și nu aş mai fi liberă niciodată. Nu cred că m-ar închide într-o celulă, nimic de genul ăsta, nu sunt atât de paranoică. Dar nu credeam că voi ajunge vreodată să-mi trăiesc viața așa cum voiam.

Așadar, am ajuns la concluzia că poate eram un creștin rău, sau doar un american rău. Dar știam că, dacă nu eram obligată să procedez așa, nu aveam de gând să plec din Bon Temps împreună cu agentul Weiss sau cu agentul special Lattesta. Să fiu căsătorită cu un vampir era mult mai bine.

## CAPITOLUL 8

Când am pornit spre casă în seara aia, eram furioasă pe aproape toată lumea. Din când în când, aveam momente din astea. Ține de hormoni sau are o ciclicitate cauzată de alte lucruri. Sau poate ține de alinierea planetelor.

Eram furioasă pe Jason pentru că fusesem furioasă pe el de luni întregi. Eram furioasă pe Sam într-un fel pentru că mă durea. Eram enervată de agenții FBI pentru că veniseră să mă preseze, deși de fapt nu făcuseră încă asta. Eram ofensată de aranjamentul lui Eric cu cuțitul și de îndepărtarea cu dispreț a lui Quinn, deși trebuia să recunosc că Eric spunea adevărul atunci când susținea că eu i-am dat prima papucii lui Quinn. Asta nu însemna că nu voiam să-l mai văd. (Sau asta însemna?) Cu siguranță nu însemna că Eric putea să-mi dicteze pe cine să văd și pe cine nu.

Și poate eram furioasă pe mine, pentru că, atunci când a existat șansa să am o confruntare cu Eric pe tot felul de teme, mă blegisem și-i ascultasem amintirile. Ca flashback-urile din *Lost*, amintirile vikingului Eric își făcuseră loc în cursul curent al acțiunii.

Ca să fiu și mai furioasă, în fața casei, acolo unde doar vizitatorii parchează, era o mașină pe care n-o recunoșteam. M-am dus la ușa din spate și am urcat treptele verandei, încruntată și foarte contrariată. Nu doream musafiri. Tot ce voiam era să-mi pun pijama, să mă spăl pe față și să mă bag în pat cu o carte.

Octavia stătea la masa din bucătărie cu cel mai negru bărbat pe care-l văzusem în viața mea și pe a cărui față erau tatuate cercuri în jurul ochilor. În ciuda decorațiunilor înspăimântătoare, părea calm și agreabil. Când am intrat, s-a ridicat în picioare.

— Sookie, zise Octavia cu o voce tremurată, acesta este prietenul meu Louis.

— Îmi pare bine să te cunosc, am zis, și i-am întins mâna.

Mi-a strâns-o cu blândețe și m-am așezat, ca să-și reia și el locul pe scaun. Atunci am observat valizele de pe hol.

— Octavia? am zis arătând spre ele.

— Ei, Sookie, chiar și noi, bătrânele, avem ceva romantism în viețile noastre, zise Octavia, zâmbind. Louis și cu mine am fost apropiați înainte de Katrina. Locuia la zece minute cu mașina de mine, în New Orleans. După ce s-a întâmplat nenorocirea, l-am căutat. În cele din urmă, am renunțat.

— Am petrecut foarte mult timp încercând să dau de Octavia, zise Louis, cu privirea ațintită spre ea. În cele din urmă, acum două zile, am dat de nepoata ei, iar aceasta avea numărul de telefon de aici. Nu puteam crede că am găsit-o în cele din urmă.

— Casa ta a supraviețuit...? accidentului, catastrofei, dezastrului, apocalipsei; alege cuvântul, toate sunt la fel de potrivite.

— Da, slavă cerului, a supraviețuit. Și am electricitate. Sunt multe de făcut, dar am lumină și căldură. Pot găti din nou. Frigiderul funcționează și strada e aproape curată. Îi pun înapoi acoperișul. Acum, Octavia se poate întoarce cu mine într-un loc potrivit pentru ea.

— Sookie, zise ea blând, ai fosta atât de amabilă să mă lași să stau cu tine. Dar vreau să fiu cu Louis și trebuie să mă întorc în New Orleans. O să găsesc ceva ca să ajut la reconstrucția orașului. Acolo e casa mea.

Octavia simțea, evident, că îmi dădea o veste proastă. Am încercat să par tristă.

— Trebuie să faci ce e mai bine pentru tine, Octavia. A fost o plăcere să te am în casă. Eram atât de recunoscătoare că Octavia nu era telepată. Amelia e aici?

— Da, e sus să-mi aducă ceva. Binecuvântată să fie, mi-a luat un fel de cadou de despărțire.

— Oho! am exclamat, încercând să nu exagerez. Louis m-a privit cercetător, dar Octavia i-a zâmbit. Nu o mai văzusem niciodată pe Octavia zâmbind așa și-mi plăcea cum îi stătea.

— Mă bucur că ți-am putut fi de ajutor, zise, încuviințând cu înțelepciune.

Aveam ceva probleme în a-mi păstra zâmbetul oarecum-trist-dar-curajos, dar am reușit. Slavă Domnului că Amelia coborî scările chiar în acel moment, cu un pachet frumos ambalat în mână, legat cu o panglică subțire roșie, cu o fundă mare. Fără să se uite la mine, Amelia zise:

— Un cadou mic de la mine și de la Sookie. Sper să-ți placă.

— Oh, ce draguțe sunteți! îmi pare rău că m-am îndoit de talentul tău, Amelia. Ești o vrăjitoare dată

naibii.

— Octavia, înseamnă atât de mult pentru mine să te aud spunând asta!

Amelia era sincer mișcată până la lacrimi.

Slavă Domnului că Louis și Octavia se ridicară atunci. Deși o plăceam și o respectam pe vrăjitoarea mai în vârstă, ea reprezentase o serie de hopuri în mersul gospodăriei pe care o formam cu Amelia.

Chiar m-am trezit răsufând ușurată atunci când ușa de la intrare se închise în urma ei și a partenerului său. Cu toții ne-am spus din nou și din nou la revedere unii altora, iar Octavia ne-a mulțumit în mod repetat pentru tot felul de lucruri, și a găsit și modalitatea de a ne aminti despre tot felul de lucruri misterioase pe care le-a făcut pentru noi și de care noi nu ne aminteam.

— Slavă cerului, zise Amelia prăbușindu-se pe scări.

Amelia nu era o persoană religioasă, sau cel puțin nu era religioasă în adevăratul sens al cuvântului, așa că asta era o adevărată demonstrație pentru ea.

M-am așezat pe marginea canapelei.

— Sper că sunt foarte fericiți, am zis.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-l verificăm cumva?

— O vrăjitoare atât de puternică precum Octavia nu reușește să-și poarte singură de grijă?

— Ai dreptate. Dar ai văzut ce tatuaje avea?

— Erau impresionante, nu-i așa? Cred că e un fel de vrăjitor.

Amelia se arătă de acord.

— Da, sunt sigură că practică vreo formă de magie africană, zise. Nu cred că trebuie să ne facem griji că rata ridicată a criminalității din New Orleans i-ar putea afecta pe Octavia și pe Louis. Nu cred că-i va supăra cineva.

— Ce cadou i-ai dat?

— L-am sunat pe tata și mi-a trimis prin fax un bon-cadou la magazinul său de materiale de construcții.

— E o idee grozavă. Cât îți datorez?

— Nici un ban. A insistat să fie din partea lui. Cel puțin acest incident fericit mi-a eliminat o parte din furia mea generală. Mă simțeam mai bine cu Amelia acum, că nu mai aveam nici un resentiment legat de faptul că o adusese pe Octavia la mine acasă. Am stat în bucătărie și am povestit cam o oră înainte să mă duc la culcare, deși eram prea obosită să încerc să-i povestesc tot ce mi se întâmplase în ultima vreme. Ne-am dus la culcare mai prietene decât fusesem de săptămâni întregi.

În timp ce mă pregăteam de culcare, mă gândeam la cadoul nostru practic pentru Octavia și asta mi-a amintit de plicul pe care mi-l dăduse Bobby Burnham. L-am scos din geantă și l-am desfăcut cu pila de unghii. Am scos cartonul din interior. În el era o fotografie pe care nu o văzusem niciodată, fără îndoială făcută la ședința foto pentru calendarul pe care-l puteai cumpăra de la magazinul de suveniruri de la Fangtasia. În imaginea din calendar, Eric (Mister Ianuarie) stătea pe un pat uriaș, alb. Fundalul era gri, cu fulgi strălucitori atârnați peste tot. Eric avea un picior pe podea, cu celălalt genunchi îndoit pe pat. Ținea o haină de blană albă într-o poziție strategică. În poza pe care mi-o trimisese azi, stătea oarecum în aceeași poziție, dar întindea o mână către cameră, ca și cum ar fi invitat privitorul să vină alături de el pe pat. Iar blana albă nu acoperea chiar totul. „Aștept noaptea în care ai să fii lângă mine” scrisese pe cartonul alb, cu scrisul său ilizibil.

Ușor exagerat? Da. Să-ți lase gura apă? Oho, sigur! Puteam simți cum mi se încinge sângele. Mi-a părut rău că am deschis-o chiar înainte să mă bag în pat. Categorie, a durat mult timp până am reușit să adorm.

M-am simțit ciudat să nu o aud pe Octavia făcându-și de lucru prin casă în dimineața următoare. Dispăruse din viața mea la fel de repede cum intrase. Speram că, în timpul petrecut împreună, Octavia și Amelia discutaseră statutul Ameliei față de ce mai rămăsese din soborul din New Orleans. Era greu de crezut că Amelia a putut transforma un tânăr într-o pisică (în timpul unei partide foarte aventuroase de sex), m-am gândit în timp ce-mi priveam colocatara grăbindu-se să iasă pe ușa din spate ca să meargă la firma de asigurări. Amelia, îmbrăcată în pantaloni bleumarin și cu un pulover arămiu cu albastru, părea gata să vândă prăjiturele pentru cercetași. Când ușa s-a trântit în urma ei, am tras adânc aer în piept. Eram singură în casă pentru prima dimineață de veacuri întregi.



Singurătatea nu a durat mult. Îmi beam a doua cafea și mâncam niște pâine prăjită, când Andy Bellefleur și agentul special Lattesta au bătut la ușa din față. Mi-am tras pe mine în grabă niște blugi și un tricou, ca să merg să deschid ușa.

— Andy, agent special Lattesta, am spus. Intrați. I-am condus înapoi spre bucătărie. Nu aveam de gând să-i las să mă țină departe de cafeaua mea.

— Vreți o cană? i-am întrebat și amândoi au clătinat din cap în semn de refuz.

— Sookie, zise Andy cu o expresie serioasă, am venit în legătură cu cazul lui Crystal.

— Desigur.

Am mușcat din felia de pâine, am mestecat și am înghițit. M-am întrebat dacă Lattesta ținea dietă sau ceva de genul ăsta. Îmi urmărea fiecare mișcare. Am cercetat în creierul lui. Nu era fericit că nu purtam sutien, pentru că sânii mei îi distrăgeau atenția. Se gândea că aveam forme cam generoase pentru gustul lui. Se gândea că mai bine nu s-ar mai gândi așa la mine. Îi era dor de soția lui.

— Mi-am imaginat că asta are prioritate asupra celui alt lucru, am zis străduindu-mă să-mi îndrept atenția către Andy.

Nu-mi puteam da seama cât știa Andy – cât de mult îi povestise Lattesta – despre ce se întâmplase în Rhodes, dar Andy încuviință.

— Credem, zise el după ce se uită la mine și la Lattesta, că Crystal a murit cu trei nopți în urmă, undeva între unu și trei sau patru dimineața.

— Desigur, am zis din nou.

— Știi asta?

Lattesta merse direct la țintă, ca un câine de vânătoare.

— E logic. Întotdeauna e cineva la bar până pe la unu, două, și apoi Terry vine să facă curat undeva între șase și opt dimineața. Terry nu venea atât de devreme zilele astea, pentru că trebuia să se ocupe seara de bar și dormea până mai târziu, dar mulți oameni nu s-ar gândi la asta, nu-i așa?

— Exact, zise Andy după o pauză apreciabilă.

— Așa, am spus, după ce am zis ce aveam de zis și mi-am mai turnat niște cafea.

— Cât de bine îl știi pe Tray Dawson? întrebă Andy.

Asta era o întrebare plină de subînțeles. Răspunsul corect era: „Nu atât de bine pe cât ai crede.” Am fost prinsă odată pe o alee cu Tray Dawson, iar acesta era dezbrăcat, dar nu era ce credea lumea (iar eu știu destul de bine ce crede lumea).

— Iese cu Amelia, am spus, ceea ce era destul de neutru. Este colocatară mea, i-am amintit lui Lattesta care părea ușor pierdut. Ați întâlnit-o acum două zile. Acum este la muncă. Și, bineînțeles, Tray este vârcolac.

Lattesta clipi. Avea să dureze o vreme până să se obișnuiască cu oamenii care spuneau asta cu fețe indiferente. Nici expresia lui Andy nu se schimbă.

— Da, zise Andy. Amelia a fost cu Tray în noaptea în care a murit Crystal?

— Nu-mi amintesc, întreab-o pe ea.

— O vom face. A zis vreodată Tray ceva despre cumnata ta?

— Nu-mi amintesc. Bineînțeles, se cunoșteau, măcar un pic, din moment ce amândoi erau vârcolaci.

— De când știi despre... vârcolaci? Și despre ceilalți vârcolaci? întrebă Andy ca și cum nu s-ar fi putut abține.

— Oh, de ceva vreme, am zis. Mai întâi Sam și apoi ceilalți.

— Și nu ai spus nimănui? întrebă neîncrezător Andy.

— Bineînțeles că nu, am răspuns. Oamenii cred și așa că sunt destul de ciudată. În plus, nu era secretul meu ca să-l pot împărtăși.

Era rândul meu să-i arunc o privire ciudată.

— Andy, și tu știi.

După noaptea aceea pe alee, când fusesem atacați de cineva care ura vârcolacii, Andy măcar l-a auzit pe Tray în forma sa de animal și apoi l-a văzut gol în forma umană. Cele două aspecte ar fi trebuit să-l ducă la imaginea unui vârcolac.

Andy privi în jos către carnetelul pe care-l scosese din buzunar. Nu scrisese nimic pe el. Trase adânc

aer în piept.

— Așadar, atunci când l-am văzut pe Tray pe alee, abia se transformase înapoi? Mă bucur oarecum. Nu mi-am imaginat niciodată că ești genul de femeie care să facă sex în locuri publice cu cineva pe care abia îl cunoștea. (Asta m-a surprins; întotdeauna m-am gândit că Andy credea ce e mai rău despre mine.) Și câinele de vânatoare care era cu tine?

— Era Sam, am spus, ridicându-mă să-mi clătesc cana de cafea.

— Dar la bar s-a transformat într-un collie.

— Câinii collie sunt drăguți, am spus. Și-a imaginat că vor reacționa pozitiv mai mulți oameni. Este forma lui obișnuită.

Ochii lui Lattesta ieșeau pur și simplu din orbite. Era genul care nu putea să se relaxeze.

— Să revenim la subiect, zise.

— Alibiul fratelui tău pare să fie adevărat, zise Andy. Am vorbit cu Jason de două sau trei ori, și am vorbit cu Michele de două ori, și ea susține ferm că a fost cu el tot timpul. Ne-a povestit în detaliu ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Andy zâmbi ușor. Cu prea multe detalii.

Asta era Michele. Ce-i în gușă, și-n căpușă. Și mama ei era la fel. Am fost odată la școala de religie de vară, când doamna Schubert preda la grupa mea de vârstă. Spune adevărul și alungă diavolul, ne-a sfătuit. Michele pune în practică această vorbă, deși poate nu chiar în felul în care își dorise mama ei.

— Mă bucur că o crezi, am zis.

— Am vorbit și cu Calvin. Andy se sprijini pe coate. Ne-a povestit despre Dove și Crystal. După părerea lui, Jason știa totul despre relația lor.

— Știa, am spus, după care mi-am închis gura. Nu aveam să vorbesc despre incident, dacă mă puteam abține.

— Și am vorbit cu Dove.

— Bineînțeles.

— Dove Beck, zise Lattesta, citind de pe notițe. Douăzeci și șase de ani, căsătorit, cu doi copii.

Din moment ce știam toate astea, nu aveam nimic de adăugat.

— Vărul său, Alcee, a insistat să fie de față când vorbim cu el, zise Lattesta. Dove spune că a fost acasă toată noaptea, iar soția sa confirmă asta.

— Nu cred că Dove a făcut-o, am spus, și amândoi au părut surprinși.

— Dar tu ne-ai dat indiciul că ea și Dove aveau o relație, zise Andy.

M-am înroșit de jenă.

— Îmi pare rău c-am făcut-o. Detestam ca toți să se uite la Jason ca și cum erau siguri că el e criminalul, când eu știu că nu este vinovat. Nu cred că Dove a omorât-o pe Crystal. Nu cred că-i păsa atât de mult de ea încât să-i facă asta.

— Dar poate i-a distrus căsnicia.

— Cu toate astea, nu ar fi făcut-o. Dove ar fi furios pe el, nu pe ea. Și era gravidă. Dove nu ar ucide o femeie gravidă.

— Cum poți fi atât de sigură?

Pentru că-i pot citi gândurile și-i pot vedea nevinovăția, m-am gândit. Dar vampirii și vârcolacii erau cei ce ieșiseră la lumină, nu eu. Eu cu greu puteam fi numită o creatură supranaturală. Eu eram doar o variație umană.

— Nu cred că există așa ceva în Dove, am zis. Nu văd.

— Și noi ar trebui să acceptăm asta ca probă? întrebă Lattesta.

— Nu-mi pasă ce faceți, am spus, oprindu-mă înainte să-i dau o sugestie despre ce poate face cu proba. M-ați întrebat; v-am răspuns.

— Deci crezi că a fost o crimă din ură?

Era rândul meu să privesc în jos spre masă. Eu nu aveam un carnețel pe care să mângălesc, dar voiam să mă gândesc la ce eram pe cale să spun.

— Da, le-am spus hotărât. Cred că a fost o crimă din ură. Dar nu știu dacă era ceva personal, pentru că Crystal era o târfă... sau ceva rasist, pentru că era vârcolac-panteră. Am ridicat din umeri. Dacă aud ceva, vă spun. Vreau să rezolvați asta.

— Să auzi ceva? La bar?

Expresia lui Lattesta era avidă. În sfârșit, o ființă umană mă vedea ca pe ceva foarte valoros. Norocul meu că avea o căsnicie fericită și că mă considera o ciudată.

— Da, am zis. S-ar putea să aud ceva la bar. După asta au plecat, iar eu am fost bucuroasă să-i văd dispărând. Era ziua mea liberă. Am simțit nevoia să fac ceva special azi ca să sărbătoresc, din moment ce scăpasem de un moment atât de dificil, dar nu m-am putut gândi la nimic. M-am uitat pe Weather Channel și am văzut că temperatura maximă a zilei avea să fie înjur de 15°. Am considerat că iarna se sfârșise în mod oficial, deși era încă ianuarie. Urma să mai fie frig, dar aveam de gând să mă bucur de ziua asta.

Mi-am scos șezlongul din magazie și l-am pus în curtea din spate. Mi-am adunat părul într-o coadă de cal, pe care am prins-o apoi încă o dată, ca să nu atârne. Mi-am pus cel mai mic costum de baie, care era portocaliu strălucitor cu turcoaz. M-am dat cu loțiune bronzantă. Am luat un aparat de radio și cartea pe care o citeam și un prosop și m-am dus în curte. Da, era rece. Da, mi s-a făcut pielea de găină când am simțit adierea vântului. Dar asta era întotdeauna o zi fericită în calendarul meu, prima zi în care făceam plajă. Aveam de gând să mă bucur de ea. Aveam nevoie.

În fiecare an, mă gândeam la toate motivele pentru care nu ar trebui să stau la soare. În fiecare an, îmi treceam în revistă calitățile: nu beam, nu fumam, sex făceam foarte rar, deși îmi doream să schimb asta. Dar iubeam soarele, și azi strălucea pe cer. Mai devreme sau mai târziu, aveam să plătesc pentru asta, dar rămânea slăbiciunea mea. M-am întrebat dacă sângele de zână mă va ajuta să scap de cancerul de piele. Nu: mătușa mea, Linda, a murit de cancer, și ea avea mai mult sânge de zână decât mine. Ei... la naiba.

M-am întins pe spate, cu ochii închiși, cu ochelarii de soare care să lase să treacă lumina la minim. Am oftat fericită, ignorând faptul că-mi era cam frig. Am avut grijă să nu mă gândesc la multe lucruri: Crystal, zâne misterioase răuvoitoare, FBI. După cincisprezece minute, m-am întors pe burtă ascultând postul de radio cu muzică country-western, din Shreveport, cântând cu voce tare, din când în când, pentru că nu era nimeni pe lângă mine care să mă audă. Am o voce îngrozitoare.

— Șe fași? întrebă o voce chiar lângă urechea mea.

Nu am mai levitat niciodată, dar cred că am făcut-o atunci, ridicându-mă cam la trei centimetri deasupra șezlongului. Am și scâncit.

— Dumnezeu, am șuiertat când am realizat în cele din urmă că vocea îi aparținea Dianthei, nepoata parțial-demon a avocatului pe jumătate demon, domnul Cataliades. Diantha, m-ai speriat, că aproape mi-a sărit inima din piept.

Diantha râdea în tăcere, corpul ei plat și suplu zgâlțâindu-se ușor. Stătea pe jos, cu picioarele încrucișate și purta colanți roșii din lycra pentru alergat și un tricou cu model negru cu verde. Bascheții roșii cu șosete galbene îi completau ținuta. Avea o nouă cicatrice, una lungă, roșie, neregulată care se întindea în jos pe pulpa stângă.

— Explozia, zise când văzu că mă uitam la ea.

Diantha își schimbase și culoarea părului; era argintiu strălucitor. Dar cicatricea era suficient de urâtă încât să-mi capteze atenția.

— Ești bine? am întrebat.

Era simplu să adopți un stil laconic atunci când erai cu Diantha, a cărei conversație era ca și cum ai fi citit o telegramă.

— Mai bine, zise, privind și ea în jos către cicatrice.

Apoi, ciudații ei ochi verzi îi întâlneau pe ai mei.

— Unchiul meu m-a trimis.

Asta era preambulul mesajului pe care venise să-l livreze, am înțeles, pentru că-l spusese atât de încet și clar.

— Ce vrea unchiul tău să-mi spună?

Stăteam tot pe burtă, sprijinită pe coate. Respirația îmi revenise la normal.

— Spune că zânele se învârt în această lume. Spune să ai grijă. Spune că, dacă vor putea, te vor lua și-ți vor face rău.

Diantha clipi.

— De ce? am întrebat, iar toată plăcerea pe care o aveam că stăteam la soare se evaporă într-o clipă.

Mi s-a făcut frig. Am aruncat o privire agitată prin curte.

— Străbunicul tău are mulți dușmani, zise Diantha încet și cu grijă.

— Diantha, știi de ce are atât de mulți dușmani? Asta nu era o întrebare pe care să i-o pot pune bunicului meu, sau cel puțin nu-mi adunasem curajul să o fac.

Diantha mă privi ciudat.

— Ei sunt de o parte; el e de cealaltă, zise ca și cum aș fi fost cam proastă dacă nu pricepeam asta. L-au prins pe bunicul tău.

— Ei... celelalte zâne l-au ucis pe bunicul meu, Fintan?

Încuviință hotărât.

— Nu ți-a spus, zise.

— Niall? Mi-a spus doar că fiul lui a murit. Diantha izbucni într-un hohot de râs.

— Poți să zici și așa, spuse, și se îndoi de râs. Tăiat bucăți! Mă izbi peste braț în excesul său de amuzament.

M-am strămbat.

— Scuze, zise. Scuze scuze scuze.

— Bine, am zis. Lasă-mă un minut.

Mi-am frecat brațul tare, ca să-mi revin. Cum te aperi dacă zâne răuvoitoare sunt pe urmele tale?

— De cine ar trebui să mă tem? am întrebat.

— Breandan, zise. Înseamnă ceva; am uitat.

— Oh. Dar ce înseamnă Niall?

— Nor, zise Diantha. Toți oamenii lui Niall au nume inspirate din cer.

— Bine. Deci Breandan e pe urmele mele. Cine e asta?

Diantha clipi. Asta era o conversație foarte lungă pentru ea.

— Inamicul străbunicului tău, explică ea cu grijă, ca și cum aș fi priceput foarte greu. Celălalt print al zânelor.

— De ce te-a trimis domnul Cataliades?

— Ai făcut tu tot ce-ai putut, zise dintr-o suflare. Ochii săi strălucitori, care nu clipeau, se fixară asupra mea și ea încuviință din cap, apoi mă bătu delicat pe mână.

Făcusem tot ce putusem ca să scot în viață pe toată lumea de la Piramidă. Dar nu reușisem. Era oarecum plăcut să știu că avocatul îmi aprecia eforturile. Petrecusem o săptămână în care fusesem furioasă pe mine pentru că nu am acoperit mai repede întregul loc al exploziei. Dacă aș fi fost mai atentă, dacă nu m-aș fi lăsat distrasă de restul lucrurilor care se întâmplau în jurul meu...

— Și, vine și cecul.

— Oh, bun!

Am simțit cum mă învelesc, în ciuda grijilor cauzate de restul mesajului Dianthei.

— Mi-ai adus cumva o scrisoare sau ceva de genul ăsta? am întrebat, sperând la ceva mai multe lămuriri.

Diantha clătină din cap. Și țepii dați cu gel ai părului său argintiu strălucitor îi tremurară pe tot capul, făcând-o să arate ca un arici agitat.

— Unchiul trebuie să rămână neutru, zise clar. Fără hârtii fără telefoane fără emailuri. De asta m-a trimis pe mine.

Cataliades chiar își puse capul la bătaie pentru mine. Nu, puse capul Dianthei.

— Dacă te prind, Diantha? am întrebat. Ridică un umăr osos:

— Bătaie bună, zise.

Fața îi deveni tristă. Deși nu puteam citi gândurile demonilor în același fel în care le pot citi pe ale oamenilor, orice fraier ar fi putut să-și dea seama că Diantha se gândea la sora ei, Gladiola, care murise dintr-o lovitură de sabie a unui vampir. Dar, după o secundă, Diantha căpătă o expresie pur și simplu criminală:

— Îi ard, zise Diantha.

Mi-am îndreptat spatele și am ridicat din sprâncene ca să arăt că nu înțeleg.

Diantha își întoarse mâna cu palma în sus și o privi. O mică sclipire a unei flăcări se aprinse exact deasupra ei.

— Nu știam că poți face asta, am zis.

Eram destul de impresionată. M-am gândit că va trebui întotdeauna să fiu în aceeași tabără cu Diantha.

— Mică, zise ea, ridicând din umeri.

Am dedus din asta că Diantha putea face doar o flacără mică, nu una mare. Gladiola probabil că fusese luată complet prin surpriză de către vampirul care o omorâse, pentru că vampirii sunt foarte inflamabili, mai mult decât oamenii.

— Zânele ard ca vampirii? Clătină din cap.

— Dar totul arde, zise, cu o voce sigură și serioasă. Mai devreme, mai târziu.

Mi-am reprimat un fior.

— Vrei să bei sau să mănânci ceva? am întrebat-o.

— Nu.

Se ridică, își scutură costumul strălucitor de praf.

— Tre să plec.

Mă atinse pe cap și apoi se întoarse, după care dispăru, fugind mai repede decât orice căprioară.

M-am întins la loc pe șezlong să mă gândesc la toate astea. Acum, că Niall mă avertizase, domnul Cataliades mă avertizase, și eu mă simțeam cu adevărat speriată.

Dar avertizările, deși venite la timp, nu-mi oferiseră nici o informație practică despre cum să mă păzesc împotriva acestei amenințări. Se putea materializa oricând, oriunde, din câte îmi dădeam eu seama. Puteam presupune că zânele dușmane nu vor lua pe sus Merlotte's ca să mă scoată de acolo, din moment ce erau atât de secretoase; dar, în afară de asta, nu aveam nici o idee despre forma pe care ar fi putut-o lua atacul sau despre cum să mă apăr. Ușile încuiate le țineau pe zâne departe? Trebuia să le inviți înăuntru, ca pe vampiri? Nu, nu-mi aminteam să-i fi spus lui Niall să intre, și el fusese în casă.

Știam că zânele nu erau limitate la viața de noapte, ca vampirii. Știam că sunt foarte puternice, la fel de puternice ca vampirii. Știam că toate creaturile magice care erau chiar zâne (spre deosebire de creaturile magice care erau goblini sau elfi) erau minunate și crude; chiar și vampirii respectau ferocitatea zânelor. Zânele mai bătrâne nu trăiau întotdeauna în lumea aceasta, așa cum o făceau Claudine și Claude; exista un alt loc în care se puteau duce, o lume secretă, care se micșora și pe care ele o preferau de departe acesteia: o lume fără fier. Dacă își puteau limita expunerea la fier, zânele trăiau atât de mult, încât pierdeau șirul anilor. Niall, de exemplu, jongla cu sute de ani în cronologia conversației sale, într-un mod foarte neglijent. Putea descrie un eveniment ca întâmplat cu cinci sute de ani în urmă, când un alt eveniment care l-a precedat era pomenit ca întâmplat cu două sute de ani în urmă. Pur și simplu nu putea urmări scurgerea timpului, poate parțial din cauză că nu-și petrecea prea multă vreme în lumea noastră.

Am cercetat în mintea mea și după alte informații. Mai știam un lucru și nu puteam crede că îl uitasem nici măcar pe moment. Dacă fierul e rău pentru zâne, zeama de lămâie e și mai rea. Sora lui Claude și a lui Claudine fusese omorâtă cu zeamă de lămâie.

Acum, că mi-am amintit de ei, m-am gândit că ar putea fi de folos pentru mine să vorbesc cu Claude și Claudine. Nu numai că erau verii mei, dar Claudine era nașa mea zână, și se presupunea că era obligată oarecum să mă ajute. Trebuia să fie la lucru în magazinul unde primea plângeri și făcea pachete și colecta plăți întârziate. Claude trebuia să fie la clubul de striptease pe care-l deținea și-l conducea acum. El era mai ușor de găsit. Am intrat în casă să-i caut numărul de telefon. Claude răspunse chiar el.

— Da, zise el reușind să cuprindă indiferență, dispreț și plictiseală într-un singur cuvânt.

— Bună, dragule! am spus veselă. Trebuie să vorbesc față în față cu tine. Pot să vin pe la tine sau ești ocupat?

— Nu, nu veni încoace! Claude părea aproape alarmat de această idee. Ne vedem la mall.

Gemenii locuiau în Monroe, care avea și un mall drăguț.

— Bine, am zis. Unde și când? Urmă un moment de tăcere.

— Claudine poate merge la masă târziu. Ne vedem peste o oră și jumătate în zona restaurantelor, pe

la Chick-fil-A<sup>10</sup>.

— Ne vedem acolo, am spus, și Claude a închis. Domnul Farmec. Am tras pe mine blugii mei preferați și un tricou alb cu verde. Mi-am periat părul. Ajunsesse atât de lung încât mi se părea foarte dificil să mă descurc cu el, dar nu mă puteam hotărî să-l tai.

De când făcusem de câteva ori schimb de sânge cu Eric, nu numai că nu mai răcisem, dar nici măcar nu mai aveam fire despicate. În plus, părul meu era mult mai strălucitor și chiar părea mai des.

Nu eram surprinsă că oamenii cumpărau sânge de vampir de pe piața neagră. Mă surprindea doar faptul că oamenii erau suficient de fraieri încât să aibă încredere în vânzătorii care spuneau că chestia roșie chiar era sânge adevărat de vampir. Deseori flacoanele conțineau Sângeadevărat, sau sânge de porc, sau chiar sângele scurgătorului. Dacă cumpărătorul chiar primea sânge de vampir, era vechi și îl putea face foarte ușor să înnebunească. Nu aș fi mers niciodată la un scurgător să cumpăr sânge de vampir. Dar acum, că băusem de mai multe ori (și foarte proaspăt), nici măcar nu mai aveam nevoie de fond de ten. Tenul meu era perfect. Mersi, Eric!

Nu știam de ce mă deranjam să mă aranjez atât, pentru că nimeni nu avea să se uite de două ori la mine când eram cu Claude: aproape doi metri înălțime, păr negru, ondulat, ochi căprui, fizicul unui stripper (cu pătrățele pe abdomen și tot tacâmul) și cu maxilarele și pomeții unei statui renaștentiste. Din nefericire, avea și personalitatea unei statui.

Astăzi, Claude purta pantaloni și un maiou mulat, pe sub o cămașă verde de mătase, descheiată. Se juca cu o pereche de ochelari de soare. Deși expresiile lui Claude, atunci când nu era „pornit”, variau de la niciuna la indiferență, astăzi chiar părea nervos. Privea zona restaurantelor ca și cum s-ar fi temut că m-a urmărit cineva, și nu s-a relaxat când m-am așezat pe un scaun la masa lui. Avea o cană Chick-fil-A în față, dar nu-și luase nimic de mâncare, așa că nu am făcut-o nici eu.

— Verișoară, zise, ești bine?

Nici măcar nu se strădui să pară sincer, dar cel puțin spusese cuvintele potrivite. Claude devenise oarecum mai politicos când aflase că străbunicul meu era bunicul lui, dar nu uitase niciodată că eram (în cea mai mare parte) umană. Claude disprețuia oamenii, așa cum o făceau majoritatea zânelor, dar era categoric topit să se culce cu oameni, atâta vreme cât aceștia trebuiau să se bărbierească.

— Da, mulțumesc, Claude. A trecut ceva vreme.

— De când ne-am întâlnit? Da. Și asta era suficient pentru el.

— Cu ce te pot ajuta? Ah, uite-o și pe Claudine. Claudine purta un costum maro cu nasturi mari aurii și o bluză maro cu dungi crem și maro-gălbui. La serviciu se îmbrăca foarte conservator și am observat că, deși ținuta îi venea perfect, ceva din croiala ei o făcea să pară mai puțin suplă. Era geamănă cu Claude; mai avuseseră o soră – fuseseră tripleți –, Claudette, dar Claudette fusese ucisă. Cred că, dacă rămân doi din trei, îi numești gemeni pe cei rămași. Claudine era la fel de înaltă ca și Claude, iar când se aplecă să-l sărute pe obraz, părul lor (exact de aceeași nuanță) se amestecă într-o cascadă de bucle negre. Mă sărută și pe mine. M-am întrebat dacă tuturor creaturilor magice le place la fel de mult contactul fizic ca zânelor. Vara mea avea o tavă plină cu mâncare: cartofi prăjiți, bucățele de pui, un fel de desert și o băutură răcoritoare cu mult zahăr.

— Ce fel de necazuri are Niall? am întrebat, trecând direct la subiect. Ce fel de dușmani are? Sunt tot zâne? Sau sunt un alt fel de creaturi magice?

Urmă un moment de tăcere, în care Claude și Claudine își dădură seama de dispoziția mea nu tocmai plăcută. Nu fură deloc surprinși de întrebările inele, ceea ce mi se păru semnificativ.

— Inamicii noștri sunt zâne, zise Claudine. Celelalte creaturi magice nu se amestecă în politica noastră, de regulă, deși cu toții suntem variații ale aceleiași specii – așa cum pigmeii, caucazienii și asiaticii sunt variații ale rasei umane.

Părea tristă.

— Ne tot împușinăm, cu toții.

Rupse pliculețul de ketchup și-l turnă pe tot peste cartofi. Își îndesă în gură trei cartofi odată. Uau, ce foame!

— Ne-ar lua ore întregi ca să-ți explicăm tot arborele genealogic, zise Claude, dar nu mă

subaprecia. Era o simplă constatare. Venim dintr-o descendență a zânelor care pretinde domnia asupra cerurilor. Bunicul nostru, străbunicul tău, este unul dintre puținii membri supraviețuitori ai familiei noastre regale.

— E un prinț, am spus, pentru că ăsta era unul dintre puținele lucruri pe care le știam.

Făt-Frumos. Prințul Vaillant<sup>11</sup>. Prințul Orașului<sup>12</sup>. Titlul avea o mare greutate.

— Da. Mai există un prinț, Breandan. Claude îl pronunță Bren-DAWN<sup>13</sup>. Diantha îl pomenise pe Breandan.

— Este fiul fratelui mai în vârstă al lui Niall, Rogan. Rogan pretinde domnia asupra mării, și de aici influența sa se întinde asupra tuturor apelor. Rogan a mers de curând pe tărâmurile verii.

— A murit, traduse Claudine, înainte să ia o înghițitură de pui.

Claude ridică din umeri.

— Da, Rogan a murit. Era singurul care-l putea ține în frâu pe Breandan. Și ar trebui să știi, Breandan este cel care...

Dar Claude se opri în mijlocul frazei, pentru că sora lui îi puse o mână pe braț. O femeie care-i dădea băiețelului ei să mănânce cartofi prăjiți se uită curioasă la noi, gestul brusc făcut de Claudine atrăgându-i atenția. Claudine îi aruncă lui Claude o privire care l-ar fi putut jupui de viu. Acesta înțelese, își scoase mâna din strânsoarea ei și începu din nou să vorbească.

— Breandan nu este deloc de acord cu Niall în ceea ce privește deciziile. El...

Gemenii se priviră. În cele din urmă, Claudine încuviință.

— Breandan crede că toți oamenii cu sânge de zână ar trebui eliminați. El crede că, de fiecare dată când unul dintre noi se împerechează cu oameni, pierdem ceva din magia noastră.

Mi-am dres vocea, încercând să scap de nodul care mi se pusese în gât din cauza fricii.

— Așadar, Breandan e dușman. Mai sunt alți membri ai familiei regale de partea lui Niall? am întrebat cu vocea sugrumată.

— Un sub-prinț. Titlul său nu se poate traduce, zise Claude. Tatăl nostru, Dillon, fiul lui Niall și al primei lui soții, Branna. Mama noastră e Binne. I Dacă Niall trece pe tărâmurile verii, Dillon îi va lua locul ca prinț. Dar, bineînțeles, trebuie să aștepte.

Numele îmi erau necunoscute. Primul suna aproape ca Dylan, al doilea părea BEE-nah<sup>14</sup>.

— Spune-le pe litere, te rog, i-am cerut. Iar Claudine silabisă:

— B-I-N-N-E. D-I-L-L-O-N. Niall nu a fost fericit cu Branna și i-a luat mult timp ca să-l iubească pe tatăl nostru, Dillon. Favoriții lui Niall au fost fiii săi semiumani.

Îmi zâmbi ca să mă asigure, bănuiesc, că nu avea nimic cu oamenii.

Niall îmi spusese la un moment dat că eram singura lui rudă în viață. Dar asta nu era adevărat. Niall era categoric condus de sentimente, nu de fapte. Trebuia să țin minte asta. Spre ușurarea mea, Claude și Claudine nu păreau să mă considere vinovată pentru lipsa de imparțialitate a lui Niall.

— Și cine e de partea lui Breandan? am întrebat.

— Dermot, zise Claudine. Se uită la mine întrebătoare.

Știam numele. M-am străduit să-mi amintesc unde l-am mai auzit.

— Este fratele bunicului meu, Fintan, am spus încet. Este celălalt fiu pe care Niall l-a avut cu Einin. Dar el e pe jumătate uman. Einin fusese o femeie sedusă de Niall cu secole în urmă. (Crezuse că e un înger, asta ca să vă dați seama cam cât de bine arată zânele atunci când nu au nevoie să arate uman.) Unchiul meu pe jumătate uman încerca să-și omoare tatăl?

---

11

Referire la o serie de benzi desenate create de Hal Foster, sau la adaptările ei cinematografice

12

Referire la un film din 1981 despre un polițist din NY care alege să demaște corupția, în regia lui Sidney Lumet

13

Dawn - răsărit

14

Bee - albină

— Ți-a spus Niall că Fintan și Dermot erau gemeni? Întrebă Claude.  
— Nu, am spus uimită.  
— Dermot era mai mare cu câteva minute. Gemeni, dar nu identici, înțelegi, zise. Îți plăcea ignoranța mea. Erau... Se opri părând încurcat. Nu știu termenul corect, zise.  
— Bivitelini. Bine, interesant, și?  
— De fapt, zise Claudine, privind în jos, foarte atentă, către bucățile de pui din farfurie, fratele tău, Jason, este bucățică ruptă Dermot.  
— Vrei să spui că... Ce vrei să zici?  
Eram gata să explodez, imediat ce aflam de ce.  
— Îți spunem doar că de-asta Niall a avut tendința să îți acorde mai multă atenție decât fratelui tău, zise Claude. Niall îl iubea pe Fintan, dar Dermot îl provoca pe Niall de câte ori avea ocazia. S-a răzvrătit în mod deschis față de bunicul nostru și i-a declarat loialitate lui Breandan, deși Breandan îl disprețuiește. Pe lângă asemănarea fizică a lui Dermot cu Jason, care este doar un amestec de gene, Dermot este și un nemernic, ca Jason. Acum înțelegi de ce Niall nu se declară rudă cu fratele tău.  
Un moment, mi-a părut rău pentru Jason, până când bunul-simț m-a trezit la realitate.  
— Așadar, Niall mai are dușmani pe lângă Breandan și Dermot?  
— Au propriii lor adepți și asociați, inclusiv câțiva asasini.  
— Dar tatăl și mama voastră sunt de partea lui Niall?  
— Da. Și mai sunt, bineînțeles, și alții. Toți cei ai cerurilor.  
— Deci trebuie să fiu atentă la orice zâne care apar, și acestea m-ar putea ataca pentru că sunt rudă cu Niall.  
— Da. Lumea creaturilor magice e prea periculoasă. Mai ales acum. Asta este unul dintre motivele pentru care noi trăim în lumea umană.  
Claude se uită la Claudine care înfuleca bucățelele de pui ca și cum ar fi fost lihnită.  
Claudine înghiți, se șterse la gură cu șervețelul și zise:  
— Cel mai important lucru.  
Băgă în gură o altă bucată și-i aruncă o privire lui Claude, îndemnându-l astfel să continue.  
— Dacă vezi pe cineva care seamănă cu fratele tău, dar nu e..., zise Claude.  
Claudine înghiți.  
— Fugi mâncând pământul, mă sfătui ea.

## CAPITOLUL 9

AM condus spre casa mai confuză decât fusesem vreodată. Deși îmi iubeam străbunicul... și eram gata să-l iubesc și mai mult, și voiam să-l sprijin până-n pânzele albe pentru că eram rude... tot nu știam cum puteam să lupt în acest război sau cum să-l evit. Zânele nu vor să fie descoperite de oameni și nu vor fi niciodată. Nu sunt ca vârcolacii sau ca vampirii, care vor să împartă planeta cu noi. Existau mult mai puține motive pentru zâne să urmeze regulile și principiile noastre. Puteau face ce voiau și apoi să dispară în lumea lor secretă.

Pentru a mia oară, mi-am dorit să fi avut un străbunic normal în locul acestui neverosimil, glorios și deloc comod prinț al zânelor.

Apoi m-am rușinat în sinea mea. Ar fi trebuit să fiu fericită pentru ce promisem. Speram că Dumnezeu nu observase lipsa mea de apreciere.

Avusesem deja o zi plină și era abia două. Se pare că nu era o zi liberă obișnuită. De obicei, spălam rufe, făceam curățenie, mergeam la cumpărături, citeam, plăteam facturi... Dar azi era atât de frumos, încât doream să stau afară. Doream să fac ceva care să mă lase în același timp să mă gândesc. Aveam o mulțime de lucruri de rumegat.

Am aruncat o privire spre straturile de flori din jurul casei și m-am hotărât să le plivesc. Asta era sarcina care-mi plăcea cel mai puțin, poate unde era cea care-mi era incredințată cel mai des când eram copil. Bunica credea că trebuie să fim puși la treabă. În amintirea ei, încercam să mențin grădina în ordine, iar acum am oftat și mi-am pus în gând să fac asta. Aveam să încep cu stratul de lângă alee,



în partea de sud a casei.

M-am dus la magazia de tablă în care se aflau uneltele, ultima dintre magaziile care serviseră generațiilor familiei Stackhouse, de când aceasta se instalase aici. Am deschis ușa cu familiarul amestec de sentimente de plăcere și oroare, pentru că într-o bună zi avea să trebuiască să muncesc serios să fac ordine în interior. Încă mai aveam săpăliga bunicii mele; nu se știa cine o folosise înaintea ei. Era veche, dar fusese atât de bine îngrijită, încât era mai bună decât orice substitut modern. Am pășit în umbra magaziei și mi-am găsit mănușile de grădinărit și săpăliga.

Văzusem la Antiques Roadshow<sup>15</sup> că erau oameni care colecționau diverse unelte vechi ce se găseau pe la ferme. Magazia asta ar fi fost o adevărată peșteră a lui Aladin pentru un astfel de colecționar. Familia mea nu credea în aruncatul lucrurilor dacă încă mai puteau fi folosite. Deși plină până la refuz, magazia era încă ordonată, pentru că acesta fusese stilul bunicului meu. Când am venit să stau cu el și cu bunica, stabilise un loc pentru fiecare unealtă pe care o foloseam cu toții. Acolo voia să fie pusă de fiecare dată după ce era folosită, și tot acolo era ținută și acum. Săpăliga era probabil cea mai veche unealtă din magazie. Era grea, ascuțită și mai îngustă decât variantele ei moderne, dar forma ei era familiară mâinilor mele.

Dacă ar fi fost într-adevăr primăvară, mi-aș fi pus din nou costumul de baie ca să combin munca și plăcerea. Dar, deși soarele încă mai strălucea, nu mai eram într-o dispoziție prea bună, lipsită de griji. Mi-am pus mănușile de grădinărit pentru că nu voiam să-mi distrug unghiile. Unele dintre buruienile astea se scot foarte greu. Una crescuse pe o tulpină groasă, carnoasă, și avea vârfurile frunzelor ascuțite. Dacă o lăsa să crească suficient de mult, înflorește. Era foarte urâtă și țepoasă și trebuia scoasă din rădăcini. Erau destule din astea crescute printre straturile de canna indica.

Bunica ar fi făcut un atac.

M-am ghemuit și m-am pus pe treabă. Cu mâna dreaptă am înfipt săpăliga în pământul moale al stratului de flori, dezgolind rădăcinile buruienii și am tras-o în sus cu mâna stângă. Am scuturat tulpina ca să dau jos pământul de pe rădăcini și am pus-o deoparte. Înainte să încep treaba, adusesem un radio pe veranda din spate. În scurt timp, cântam cu Leann Rimes<sup>16</sup>. Am început să mă simt ceva mai calmă. În câteva minute, aveam o grămadă de buruieni scoase și eram mândră de mine.

Dacă nu ar fi vorbit, s-ar fi terminat totul altfel. Dar, din moment ce era foarte plin de el, trebuia să deschidă gura. Mândria lui mi-a salvat viața.

A mai ales și niște cuvinte deloc recomandate. Să spui: „îmi va face plăcere să te omor pentru stăpânul meu” nu e un mod să te prezinți.

Am reflexe bune și am țâșnit din poziția mea ghemuită cu săpăliga în mână și am îndreptat-o în sus către stomacul intrusului. A intrat ca și cum ar fi fost proiectată să fie o armă de omorât zâne.

Și exact asta s-a dovedit a fi, pentru că era de fier, iar el era zână.

Am sărit înapoi și am căzut în genunchi, încă ținând săpăliga în mână și așteptând să văd ce avea de gând să facă. Se uita cu o expresie de uimire absolută în jos la sângele care se scurgea printre degete, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că îi stricasem costumul. Apoi se uită la mine, cu ochii săi uriași, de un albastru-deschis, iar pe fața lui se putea citi o mare mirare, ca și cum m-ar fi întrebat dacă îi făcusem într-adevăr așa ceva, dacă nu era vreo greșeală.

Am început să urc cu spatele treptele verandei, neluându-mi ochii de la el, dar nu mai reprezenta de mult o amenințare. În timp ce mă întindeam să deschid plasa de protecție, așa-zisul meu ucigaș se prăbuși la pământ, încă arătând foarte surprins.

M-am retras în casă și am încuiat ușa. Apoi am mers cu picioarele tremurând spre fereastra de deasupra chiuvetei și m-am uitat afară, aplecându-mă peste chiuvetă cât de mult am putut. Din unghiul ăsta puteam vedea doar o parte din corpul prăbușit.

— Bine, am zis tare. Bine.

Se părea că e mort. Totul s-a întâmplat atât de repede.

---

15

Reality show lansat în 1996, în care experți și colecționari evaluează diferite obiecte

16

Cântăreață de muzică country

Am dat să iau telefonul fix de pe perete, am observat cât de tare îmi tremurau mâinile, și am zărit telefonul mobil pe blatul de bucătărie, unde-l pusesem la încărcat. Din moment ce era un moment critic și era neapărată nevoie de marele șef de trib, am apăsat pe apelare rapidă pentru marele număr secret al străbunicului meu. M-am gândit că situația era potrivită. O voce masculină, dar nu a lui Niall, răspunse.

— Da? zise vocea pe un ton precaut.

— Ah, Niall este acolo?

— Pot să dau de el. Cu ce vă pot ajuta? Calm, mi-am spus. Calm.

— Ați putea să-i spuneți, vă rog, că am omorât o zână și că acum zace în curtea mea și nu știu ce să fac cu trupul?

Urmă un moment de tăcere.

— Da, o să-i spun asta.

— Puteți s-o faceți repede? Pentru că sunt singură și cam speriată.

— Da. Repede.

— Și o să vină cineva?

La naiba, chiar păream plângăcioasă. M-am adunat.

— Adică vreau să zic că aș putea să-l pun în portbagajul mașinii, cred, sau aș putea să-l chem pe șerif.

Voiam să-l impresionez pe necunoscut arătându-i că nu eram complet neajutorată.

— Dar e toată povestea asta cu voi care vreți să păstrați secretul, iar el nu părea să aibă o armă, și, evident, nu pot demonstra că tipul ăsta a spus că s-ar bucura să mă omoare.

— Tu... ai omorât o zână.

— Asta am spus. Mai devreme.

Domnul Pricepe-greu. M-am uitat din nou pe fereastră.

— Da, tot nu mișcă. E mort de-a binelea.

De data asta tăcerea dură atât de mult, încât m-am gândit că probabil îmi pierdusem cunoștința și am ratat ceva. Am zis:

— Îmi pare rău...?

— Chiar îți pare? O să venim foarte repede. Și a închis.

Nu puteam să nu mă uit și nu puteam să mă uit. Mai văzusem morți și înainte, atât oameni cât și ființa supranaturale. Și, din noaptea în care-l întâlnisem pe Bill Compton la Merlotte's, văzusem mai multe cadavre decât îmi dorisem. Nu că ar fi fost vina lui Bill, bineînțeles.

Mi se făcuse pielea de găină.

În câteva minute, Niall și o altă zână ieșiră din pădure. Trebuie să fie vreun fel de portal acolo. Poate fuseseră teleportați. Și poate eu nu judecam prea limpede.

Cele două zâne se opriră când văzură cadavrul și apoi schimbă câteva cuvinte. Păreau uimiți. Dar nu erau speriați și nu se purtau ca și cum s-ar fi așteptat ca tipul să se ridice și să lupte, așa că m-am târât spre veranda din spate și spre plasa de protecție.

Știau că sunt acolo, dar continuă să studieze cadavrul.

Străbunicul meu își ridică brațul, iar eu m-am strecurat pe sub el. Mă trase la piept, iar când am privit în sus am văzut că zâmbea.

Bine, asta era neașteptat.

— Ești o mândrie pentru familia noastră. Mi-ai ucis dușmanul, zise. Am avut dreptate în legătură cu oamenii.

Părea mândru nevoie mare.

— Țsta e un lucru bun?

Cealaltă zână râse și se uită la mine pentru prima dată. Avea părul de culoarea caramelului, iar ochii îi erau la fel ca părul, ceea ce pentru mine era ciudat și surprindea în mod neplăcut – deși, ca toate zânele, era minunat. A trebuit să-mi înăbuș un oftat. Între vampiri și zâne eram condamnată să fiu o oarecare.

— Eu sunt Dillon, se prezentă el.

— Oh, tatăl lui Claudine. Mă bucur să vă cunosc. Cred că și numele dumneavoastră înseamnă ceva?

am zis.

— Fulger, zise el, și-mi oferi un zâmbet încântător.

— Cine e ăsta? am întrebat făcând un semn cu capul spre cadavru.

— El a fost Murray, zise Niall. Era un prieten apropiat al nepotului meu, Brendan.

Murry părea foarte tânăr; în ochii oamenilor arăta probabil de optsprezece ani.

— Spunea că abia așteaptă să mă omoare.

— Dar în loc de asta, l-ai omorât tu pe el. Cum ai făcut? întrebă Dillon ca și cum ar fi întrebat cum am întins un aluat fraged.

— Cu săpăliga bunicii mele, am spus. De fapt, se afla în familia mea de multă vreme. Nu că am avea vreo pasiune să adunăm unelte de grădină sau ceva de genul ăsta; dar că e bună și nu a fost nevoie să cumpărăm alta.

Vorbeam aiurea.

Amândoi se uitau la mine. Nu-mi dădeam seama dacă credeau că sunt nebună sau altceva.

— Ai putea să ne arăți această unealtă de grădină? întrebă Niall.

— Sigur. Vreți niște ceai sau altceva? Cred că mai am niște pepsi și limonada.

Nu, nu, nu limonada! Or să moară!

— Scuzați, uitați de limonada. Ceai?

— Nu, răspuse Niall destul de blând. Cred că nu acum.

Dădusem drumul săpăligii însângerate printre flori. Când am ridicat-o și m-am apropiat de ei, Dillon tresări.

— Fier! zise.

— Nu ai mânușile, îi spuse Niall fiului său, cu reproș, și luă săpăliga din mâna mea.

Mâinile îi erau acoperite de substanța transparentă, flexibilă, produsă în fabricile deținute de zâne. Acoperite de această substanță, zânele puteau merge în lumea oamenilor cu o oarecare siguranță că nu vor fi otrăvite.

Dillon păru că regretă.

— Nu, iartă-mă, tată.

Niall clătină din cap ca și cum ar fi fost dezamăgit de Dillon, dar atenția îi era atrasă de săpăliga. Era probabil pregătit să manevreze ceva care ar fi putut fi otrăvitor pentru el și am observat că-l manevra cu multă grijă.

— A intrat în el foarte ușor, am spus, și a trebuit să mă lupt cu un brusc val de greutate. Nu știu de ce. E ascuțit, dar nu chiar atât de ascuțit.

— Fierul intră în carnea noastră ca un cuțit fierbinte în unt, îmi explică Niall.

— Au.

Cel puțin știam că nu devenisem brusc extraordinar de puternică.

— Te-a luat prin surprindere? întrebă Dillon. Deși nu avea ridurile fine, fine care-l făceau pe străbunicul meu chiar mai frumos, Dillon părea doar puțin mai tânăr decât Niall, ceea ce făcea ca relația lor să fie și mai ciudată. Dar când am privit din nou în jos, la cadavru, m-am întors în prezent.

— Cu siguranță m-a surprins. Eu doar lucrăm plivind stratul de flori, iar apoi el stătea acolo, spunând că abia așteaptă să mă omoare. Nu i-am făcut niciodată nimic. Și m-a speriat așa de tare, că m-am repezit cu săpăliga și l-am nimerit în stomac.

Din nou, m-am luptat cu tendința propriului meu stomac de a se revolta.

— A mai zis ceva? încercă străbunicul meu să mă întrebe ca din întâmplare, dar părea destul de interesat de răspunsul meu.

— Nu, domnule, am zis. Părea oarecum surprins, și apoi el... el a murit.

Am mers spre trepte și m-am așezat imediat.

— Nu pot chiar să zic că mă simt vinovată, am spus într-un torent de cuvinte. Doar că el încerca să mă omoare și era bucuros de asta, iar eu nu i-am făcut nimic. Nu știam nimic despre el și acum e mort.

Dillon îngenunche în fața mea. Mă privi direct în ochi. Nu părea chiar amabil, dar părea mai puțin detașat.

— Era dușmanul tău, și acum e mort, zise. ăsta este un motiv de bucurie.

— Nu chiar, am zis. Nu știam cum să explic.

— Ești creștină, zise, ca și cum ar fi descoperit că eram hermafrodită sau vegetariană.

— Sunt una foarte rea, am spus repede. Buzele i se strânseseră și am văzut că se străduia din răspuțeri să nu râdă. Nu mă simțisem niciodată mai puțin veselă decât atunci, cu bărbatul pe care-l ucisesem zăcând la un metru de mine. M-am întrebat câți ani avea Murray, și acum era prăbușit lipsit de viață, pătându-mi pietrișul cu sângele. Stai puțin! N-o mai făcea. Se transforma în... praf. Nu avea nimic din procesul treptat de sfârâmare a unui vampir; era mai degrabă ca și cum cineva l-ar fi șters pe Murray.

— Ți-e frig? întrebă Niall.

Nu părea să creadă că dispariția unor părți din corp era ceva neobișnuit.

— Nu, domnule. Sunt doar supărată. Vreau să zic, făceam plajă și apoi m-am dus să-i văd pe Claude și pe Claudine, și acum, iată-mă.

Nu-mi puteam lua ochii de la dispariția treptată a trupului.

— Ai stat la soare și ai grădinărit. Noi iubim soarele și cerul, zise ca și cum asta era o dovadă că aveam o relație specială cu ramura zânelor din familia mea.

Îmi zâmbi. Era atât de frumos. Mă simțeam ca o adolescentă când eram în preajma lui, o adolescentă cu acnee, care nu scăpase încă de rotunjimile copilăriei. Acum mă simțeam ca o adolescentă ucigașă.

— O să-i adunați... cenușa? am întrebat. M-am ridicat încercând să par plină de energie și hotărâtă. Acțiunea avea să mă facă să mă simt mai puțin mizerabilă.

Două perechi de ochi străini mă priveau fără să înțeleagă.

— De ce? întrebă Dillon.

— Ca să o îngropați. Părură îngroziți.

— Nu, nu în pământ, zise Niall încercând să pară mai puțin revoltat decât era. Noi nu procedăm așa.

— Atunci ce o să faceți cu ea?

Se adunase o grămăjoară de praf strălucitor pe aleea mea, și încă îi mai rămăsese trunchiul.

— Nu vreau să fiu insistentă, dar Amelia ar putea veni oricând acasă. Nu primesc mulți alți vizitatori, dar mai vin persoana ciudată de la UPS și cel care citește contoarele.

Dillon se uita la străbunicul meu ca și cum aș fi început brusc să vorbesc în japoneză. Niall îl lămuri:

— Sookie mai stă cu o femeie în casă, iar această femeie s-ar putea întoarce oricând.

— O să mai vină și alții după mine? am întrebat, distrasă de la întrebarea mea.

— Posibil, zise Niall. Fintan te-a protejat mai bine decât o fac eu, Sookie. El te-a apărat chiar și de mine, iar eu vreau doar să te iubesc. Dar el nu mi-a spus unde erai.

Niall păru trist și tracasat și obosit pentru prima dată de când îl cunoscusem.

— Am încercat să te țin departe de asta. Mi-am dorit doar să te întâlnesc înainte să mă omoare, și am făcut aranjamentele prin vampir, pentru ca mișcările mele să treacă neobservate, dar aranjând acea întâlnire te-am pus în pericol. Poți să ai încredere în fiul meu, Dillon.

Puse mâna pe umărul zânei mai tinere.

— Dacă el îți aduce un mesaj, să fii sigură că este de la mine.

Dillon zâmbi fermecător, arătându-și dinții supranatural de albi și ascuțiți. Bine, era înspăimântător, chiar dacă era tatăl lui Claude și al lui Claudine.

— Ne auzim curând, zise Niall, aplecându-se ca să mă sărute pe obraz.

Părul fin, strălucitor, deschis la culoare se lipi de obrazul meu. Mirosea atât de bine; așa miroș zânele.

— Îmi pare rău, Sookie, zise. Am crezut că-i pot obliga să accepte... ei bine, nu am putut.

Ochii săi verzi străluceau de tensiune și regret.

— Ai... da, furtun! Am putea aduna majoritatea prafului, dar cred că ar fi mult mai simplu dacă l-ai împraștia.

Mă îmbrățișa, iar Dillon mă salută amuzat. Cei doi făcură câțiva pași către copaci, și apoi pur și simplu dispărură în tufișuri, așa cum fac căprioarele atunci când le întâlnești în pădure.

Așadar, asta era. Rămăsesem în curtea mea însorită, singură, cu o grămadă măricică de praf strălucitor sub forma unui corp întins pe pietriș.

Am mai notat ceva pe lista lucrurilor ciudate pe care le făcusem în ziua aceea. Am stat de vorbă cu poliția, am făcut plajă, am mers la mall cu niște zâne, am plivit și am ucis pe cineva. Acum era timpul să elimin corpul transformat în praf. Și ziua încă nu se terminase.

Am pornit robinetul, am descolăcit furtunul suficient încât să poată ajunge în zona vizată și l-am reglat astfel ca apa să nimorească praful de zână.

Aveam un sentiment ciudat, ca și cum aș fi ieșit din propriul corp.

— Ai crede că ar fi trebuit să mă obișnuiesc, am spus cu voce tare, uimindu-mă și mai mult.

Nu voiam să fac socoteala oamenilor pe care-i omorâsem, deși, din punct de vedere tehnic, majoritatea lor nu erau oameni. Acum doi ani (poate chiar mai puțin dacă numărăm lunile), nu ridicasem nici măcar un deget asupra vreunei alte persoane la mânie, dacă nu punem la socoteală faza când l-am lovit pe Jason în stomac cu o bătă de baseball din plastic, după ce smulsese părul păpușii mele Bărbie.

M-am adunat rapid. Faptul era consumat. Nu exista cale de întoarcere.

Am oprit duza furtunului și apoi apa de la robinet.

În lumina care scădea, era greu de văzut, dar am crezut că am împrăștiat praful destul de bine.

— Dar nu și din memoria mea, am spus cu seriozitate.

Apoi a trebuit să râd și asta a sunat oarecum nebunește. Stăteam în curtea mea din spate împrăștiind praf de zână și făcându-mi declarații melodramatice. Mai aveam puțin și ajungeam la monologul lui Hamlet, pe care-l învățasem la școală.

După-amiaza mă trezise brusc la realitate, la una urâtă.

Mi-am mușcat buza de jos. Acum, că trecusem de euforia de a avea o rudă în viață, trebuia să mă obișnuiesc cu faptul că modul de a se purta al lui Niall era încântător (în majoritatea cazurilor), dar imprevizibil. După cum singur recunoscuse, mă pusese neintenționat în pericol. Poate ar fi trebuit să mă întreb înainte de asta cum fusese bunicul meu, Fintan. Niall îmi spusese că veghease asupra mea fără să se arate vreodată, o imagine care îți dădea fiori, dar era înduioșătoare. Niall îți dădea și el fiori și te înduioșa. Unchiul Dillon doar îți dădea fiori.

Temperatura scădea odată cu lăsarea întunericului, iar eu tremuram deja când am intrat în casă. Furtunul putea să înghețe în noaptea asta, dar pur și simplu nu îmi păsa de el. Erau rufe în uscător și trebuia să mănânc ceva din moment ce ratasem prânzul la mall. Se apropia ora cinei. Trebuia să-mi concentrez atenția supra lucrurilor mărunte.

Amelia sună în timp ce eu împătuream rufele, îmi spuse că se pregătea să plece de la muncă și că urma să se întâlnească cu Tray, să cineze împreună și să vadă un film. Mă întrebă dacă voiam să merg și eu, dar am spus că eram ocupată. Amelia și Tray nu aveau nevoie de o a treia persoană după ei, iar eu nu voiam să mă simt în plus.

Ar fi fost plăcut să nu fiu singură. Dar ce aș fi putut spune într-o conversație? Uau, săpăliga i-a intrat în burtă ca și cum ar fi fost din jeleu.

M-am cutremurat și am încercat să mă gândesc ce aveam de făcut în continuare. Aveam nevoie de un tovarăș care să nu mă critice. Îmi lipsea motanul căruia noi îi spusese Bob (deși nu se născuse pisică și acum nici nu mai era sub formă de animal). Poate îmi luam o altă pisică, una adevărată. Nu era prima dată când mă gândeam să merg la adăpostul de animale. Mai bine așteptam ca mai întâi să se potolească criza zânelor. Nu avea nici un rost să iau un animal de casă dacă exista pericolul ca eu să fiu răpită sau omorâtă în orice moment. Nu ar fi fost corect față de animal. M-am surprins chicotind și am știut că asta nu poate fi de bine.

Era momentul să încetez cu gândurile deprimante și să fac ceva. Mai întâi, o să curăț săpăliga și am s-o pun deoparte. Am dus-o la chiuveta din bucătărie și am frecat-o și am clătit-o. Fierul lipsit de strălucire părea să fi primit un nou luciul, ca un tufiș care fusese udat după secetă. Am ținut-o în lumină și m-am holbat la bătrâna unealtă. M-am scuturat.

Bine, asta chiar fusese o comparație neinspirată. Am alungat ideea și am frecat în continuare. Când am crezut că săpăliga era fără pată, am clătit-o și am uscat-o din nou. Apoi m-am îndreptat rapid spre ușa din spate și prin întuneric am mers la magazie, ca să agăț afurisita de unealtă acolo unde-i era locul.

M-am întrebat dacă nu puteam lua o săpăliga nouă și ieftină de la Wal-Mart. Nu eram sigură că o

voi putea folosi pe cea veche data viitoare când o să-mi treacă prin minte să mut niște bulbi de narcise. M-aș fi simțit ca și cum aș fi folosit o armă ca să scot cuie. Am ezitat, cu mâna întinsă, pregătindu-mă să agăț săpăliga în cuiul ei. Apoi m-am răzgândit și am dus-o înapoi în casă. M-am oprit pe treptele din spate și am admirat câteva momente ultima rază de lumină, până ce stomacul meu a început să facă gălăgie.

Ce zi lungă fusese. Eram gata să mă așez în fața televizorului cu o farfurie cu ceva care nu era bun pentru silueta mea, uitându-mă la o emisiune care nu mi-ar fi stimulat deloc inteligența.

Am auzit scârțâitul roților unei mașini pe alee, în timp ce deschideam ușa din plasă. Am așteptat afară să văd cine ar putea fi vizitatorul meu. Indiferent cine era mă cunoștea destul, pentru că mașina porni spre curtea din spate.

Într-o zi plină de șocuri aveam să mai primesc unul: vizitatorul meu era Quinn, care nu ar fi trebuit să dea nici măcar cu nasul prin Districtul 5. Conducea un Ford Taurus, o mașină închiriată.

— Oh, nemaipomenit, am zis.

Îmi doream companie mai devreme, dar nu tovărășia lui. Oricât de mult îl plăceam și-l admiram pe Quinn, conversația cu el promitea să fie la fel de neplăcută cum fusese întreaga zi.

Coborî din mașină și porni spre mine, mergând la fel de grațios ca întotdeauna. Quinn este un bărbat foarte mare, ras în cap, și cu ochi violeți ca panseluțele. Este unul dintre puținii vârcolaci-tigru rămași în lume și, probabil, singurul vârcolac-tigru de pe continentul nord-american. Ultima dată când ne-am întâlnit am hotărât să ne despărțim. Nu eram mândră de felul în care i-o spusese sau de motivul pentru care o făcusem, dar m-am gândit că fusesem destul de explicită în ceea ce privește relația noastră de cuplu.

Și, cu toate astea, iată-l aici, cu mâinile sale mari și calde odihnindu-se pe umerii mei. Orice plăcere aș fi putut simți văzându-l din nou era alungată de valul de teamă care mă cuprinsese. Am simțit cum pluteau necazurile în aer.

— Nu ar trebui să fii aici, am spus. Eric ți-a respins cererea, așa mi-a zis.

— Te-a întrebat pe tine mai întâi? Știai că vreau să te văd?

Întunericul era de-acum suficient de adânc încât să determine aprinderea luminilor de siguranță. Fața lui Quinn avea linii aspre în strălucirea gălbuie. Mă fixa cu privirea.

— Nu, dar nu despre asta e vorba, am spus. Am simțit furie în aer. Nu era furia mea.

— Ba cred că este.

Soarele asfințea. Pur și simplu, nu era momentul să pornesc o ceartă.

— Nu am spus tot ce era de spus, ultima dată când ne-am văzut?

Nu doream să mai am parte de o scenă, indiferent cât de mult țineam la acest bărbat.

— Am spus tot doar din punctul tău de vedere, iubito. Nu sunt de acord.

Oh, grozav. Exact ce-mi trebuia! Dar, din moment ce știu că nu toate lucrurile țin de mine, am numărat până la zece și am zis:

— Știu că nu ți-am dat de ales când ți-am spus că nu ar mai trebui să ne vedem, Quinn, dar am vorbit foarte serios. Ce s-a schimbat în situația ta personală? E mama ta în stare să-și poarte singură de grijă? Sau a crescut Frannie suficient de mult încât să fie în stare să se ocupe de mama ta dacă scapă din nou?

Mama lui Quinn a trecut prin momente îngrozitoare și a rămas cam afectată psihic. Destul de mult, de fapt. Sora lui, Frannie, era încă o adolescentă.

Și-a plecat capul pentru un moment, ca și cum și-ar fi adunat gândurile. Apoi m-a privit din nou direct în ochi.

— De ce ești mai dură cu mine decât cu oricine altcineva? întrebă.

— Nu sunt, am spus brusc. Dar apoi m-am gândit: sunt?

— I-ai cerut lui Eric să renunțe la Fangtasia? I-ai cerut lui Bill să renunțe la afacerea lui cu computerul? I-ai cerut lui Sam să întoarcă spatele familiei?

— Ce...? am început, încercând să stabilesc o legătură.

— Îmi ceri să renunț la ceilalți oameni pe care-i iubesc – mama și sora mea – dacă vreau să fiu cu tine, zise.

— Nu îți cer să faci nimic, am spus, simțind cum îmi crește tensiunea mult prea mult. Ți-am spus că

îmi doresc să fiu cea mai importantă persoană din viața tipului cu care sunt. Și mi-am imaginat, încă îmi imaginez, că familia ta va fi pe primul plan, pentru că nici mama ta și nici sora ta nu sunt genul de femei independente-și-pe-picioarele-lor. Nu i-am cerut lui Eric să renunțe la Fangtasia! De ce aș face asta? Și ce rol are Sam în toată povestea noastră?

Nici măcar nu mă puteam gândi la un motiv pentru care să-l menționez pe Bill. Cu el terminasem de mult.

— Bill își iubește statutul pe care îl are în lumea oamenilor și în lumea vampirilor, iar Eric își iubește bucățica din Louisiana mai mult decât te va iubi pe tine vreodată, zise Quinn, și aproape că îi părea rău pentru mine.

Asta era ridicol.

— De unde a ieșit toată ura asta? am întrebat, ținând mâinile deschise în fața mea. Nu am încetat să ies cu tine pentru că aveam sentimente pentru altcineva. Nu m-am mai întâlnit cu tine pentru că m-am gândit că aveai destule pe cap.

— Încearcă să te țină la distanță de orice altă persoană căreia îi pasă de tine, zise Quinn, concentrându-se asupra mea cu o intensitate enervantă. Și uită-te la câți depind de el.

— Vorbești despre Eric? Toți cei care „depind” de el sunt vampiri care pot foarte bine să aibă grijă singuri de ei.

— N-o să renunțe niciodată la micul lui fief pentru tine. Nu va lăsa niciodată haita lui de vampiri să servească pe altcineva. Nu va...

Nu mai puteam suporta asta. Am țipat pur și simplu de frustrare. Chiar am bătut din picior ca un copil de trei ani.

— Nici nu i-am cerut s-o facă! am țipat. Despre ce vorbești? Ai venit ca să-mi spui că nu mă va mai iubi nimeni niciodată? Ce nu e în regulă cu tine?

— Da, Quinn, am auzit atunci o voce familiară rece. Ce nu e în regulă cu tine?

Jur că am sărit de doi metri. Lăsasem cearta mea cu Quinn să-mi distragă atenția și nu l-am auzit pe Bill venind.

— Ai speriat-o pe Sookie, zise Bill din spatele meu, de la jumătate de metru, iar pe șira spinării mă trecu un fior din cauză amenințării care-i răzbătea din voce. Asta n-o să se întâmple, tigru.

Quinn mârâi. Dinții începură să-i crească, mai ascuțiți, chiar sub ochii mei. Bill ajunsese lângă mine într-o secundă. Ochii îi străluceau și aveau acum un maro-argintiu ciudat.

Nu numai că mă temeam că se vor omorî unul pe celălalt, mi-am dat însă seama că eram chiar obosită de persoanele care apăreau și dispăreau brusc pe proprietatea mea, ca și cum aceasta ar fi fost o gară pe o linie pentru ființe supranaturale.

Mâinile lui Quinn se transformară în gheare. Un mârâit se auzi adânc în pieptul său.

— Nu! am strigat, dorindu-mi ca ei să mă asculte.

Asta era o zi venită din iad.

— Tu nici nu ești măcar pe listă, vampirule, zise Quinn, cu o voce care parcă nu mai era a lui. Tu aparții trecutului.

— Te fac una cu pământul și te calc în picioare, zise Bill, iar vocea îi era mai dură ca niciodată.

Cei doi idioți se repeziră unul la altul.

Am dat să sar să-i opresc, dar partea care mai funcționa în creierul meu îmi transmise că asta ar fi curată sinucidere. M-am gândit: Iarba mea are să mai fie stropită de încă puțin sânge în seara asta. Ar fi trebuit însă să mă gândesc la: trebuie să mă dau naibii la o parte din calea lor. De fapt, ar fi trebuit să fug înăuntru, să încui ușa și să-i las în pace.

Dar gândul acesta mi-a venit mult prea târziu. De fapt, tot ce am făcut a fost să stau acolo un moment, dând inutil din mâini, încercând să-mi imaginez cum să-i despart... și atunci cele două siluete încheștate s-au împleticit și s-au clătinat. Quinn îl împinse deoparte pe Bill cu toată puterea. Bill se izbi de mine cu așa o forță, că am fost pur și simplu aruncată în aer... după care s-a rupt filmul.

## CAPITOLUL 10

Simțeam cum îmi curge apă rece pe față și pe gât. Am scuipat și m-am înecat atunci când mi-a intrat și în gură.

— Prea mult? întrebă o voce dură, iar eu am deschis ochii ca să-l văd pe Eric.

Mă aflu în camera mea și doar lumina de la baie era aprinsă.

— Destul, am zis.

Salteaua se mișcă atunci când Eric se ridică să ducă prosopul ud la baie. Într-o secundă era înapoi cu un prosop uscat, tamponându-mi fața și gâtul. Perna era udă, dar m-am gândit că nu era cazul să-mi fac griji pentru ea. În casă se făcuse frig acum, că soarele dispăruse, iar eu zăceam acolo în lenjeria de corp.

— Frig, am zis. Unde-mi sunt hainele?

— Murdare, zise Eric.

La picioarele patului era o pătură și o trase peste mine. Se întoarse cu spatele o clipă și apoi i-am auzit pantofii căzând pe podea. Se vâri sub pătură lângă mine și se ridică într-un cot. Stătea cu spatele la lumina care venea din baie, așa că nu-i puteam vedea chipul.

— Îl iubești? întrebă.

— Cei doi sunt în viață?

Nu avea nici un rost să mă gândesc dacă-l iubeam sau nu pe Quinn dacă murise, nu-i așa? Sau poate Eric se referea la Bill. Nu mă puteam decide. Mi-am dat seama că mă simțeam oarecum ciudat.

— Quinn a plecat cu câteva coaste rupte și cu maxilarul făcut praf, îmi explică Eric, cu o voce destul de neutră. Bill o să se vindece în seara asta, dacă nu cumva s-a și rezolvat.

M-am gândit la întâmplarea asta.

— Bănuiesc că ai ceva legătură cu faptul că Bill a fost aici.

— Am aflat când Quinn ne-a încălcat regulile. A fost văzut la o jumătate de oră după ce a intrat în zona mea. Iar Bill era cel mai apropiat vampir pe care-l puteam trimite la tine acasă. Sarcina lui era să se asigure că nu vei fi săcâită până ajungeam eu aici. Și-a luat rolul puțin prea în serios. Îmi pare rău c-ai fost rănită, zise Eric cu voce gravă.

Nu era obișnuit să-și ceară scuze, iar eu am zâmbit în întuneric. Îmi era aproape imposibil să mă simt înfricoșată, am observat oarecum detașată. Și acum, sigur ar trebui să fiu supărată și furioasă?

— Sper că au încetat să se mai bată când eu am căzut la pământ.

— Da, coliziunea a oprit... Încăierarea.

— Iar Quinn a plecat de bunăvoie?

Mi-am trecut limba peste buze și am simți că aveau un gust ciudat, ușor acrișor și metalic.

— Da. I-am spus că voi avea grijă de tine. Știa că întrecuse prea mult măsura venind să te vadă, din moment ce i-am spus să nu intre în zona mea. Bill nu a acceptat la fel de repede, dar l-am făcut să se întoarcă acasă.

Comportament tipic de șerif.

— Mi-ai dat din sângele tău? am întrebat. Eric recunoscuse destul de relaxat.

— Ai zăcut inconștientă, zise. Și știi că asta este grav. Am vrut să-ți revii. Am greșit.

Am oftat.

— Domnul Arogant, am bombănit.

— Explică-mi, nu cunosc termenul ăsta.

— Înseamnă cineva care știe ce e mai bine pentru toată lumea. Ia decizii în locul tuturor fără să-i întrebe.

Poate că am adăugat și o notă personală în expresie, dar ce dacă?

— Atunci sunt arogant, zise Eric, fără nici un pic de rușine. Sunt și foarte...

Se aplecă și mă sărută încet, pe îndelete.

— Plin de poftă, am zis.

— Exact, răspunse și mă sărută din nou. Am lucrat cu noii mei stăpâni. Mi-am consolidat autoritatea. Acum pot avea propria mea viață. E momentul să cer ce-mi aparține.

Mi-am spus că o să hotărâsc singură ce voi face, indiferent cum ne legaseră pe mine și pe Eric



schimburile noastre de sânge. În fond, încă mai aveam voință proprie. Dar, chiar dacă asta se datora faptului că Eric îmi dăduse din sângele său, mi-am dat seama că trupul meu îmi cerea categoric să răspund la sărut și să mângâi spatele vampirului de lângă mine. Prin materialul tricoului îi puteam simți toți mușchii și tendoanele. Măinile mele păreau să-și amintească trupul lui Eric, iar buzele își aminteau felul în care săruta. Am continuat la fel de încet câteva minute, în timp ce el se obișnuia din nou cu mine.

— Chiar îți amintești? l-am întrebat. Chiar îți amintești că ai mai stat cu mine? Îți amintești cum era?

— Oh, da, zise. Îmi amintesc.

Îmi desfăcuse sutienul înainte să-mi dau seama că mâna lui era acolo.

— Cum aş putea uita așa ceva? zise, cu părul căzându-i în jurul feței, în timp ce gura lui se lipea de sânii mei.

Am simțit minusculele vârfuri ale colților săi și plăcerea pe care mi-o ofereau buzele lui. l-am atins șlițul blugilor. Am frecat ușor și, brusc, momentul tatonărilor trecu.

Blugii și tricoul lui au dispărut imediat, la fel și chiloții mei. Trupul său lung și rece se lipea perfect de corpul meu cald. Mă sărată, iar și iar, cu un fel de frenezie. Scoase un geamăt înfometat, iar eu i-am răspuns la fel. Îmi atinse clitorisul cu degetele, făcându-mă să mă zvârcolesc.

— Eric, am spus, când el s-a așezat deasupra mea. Acum.

— Oh, da, zise el.

Mă pătrunse și totul se petrecu firesc, ca și cum n-ar fi fost plecat niciodată, ca și cum am fi făcut dragoste în fiecare noapte din acest an.

— Așa este cel mai bine, șopti, iar vocea sa avea acel accent pe care-l surprindeam ocazional, acel indiciu despre un timp și un loc care erau atât de îndepărtate, încât nici nu mi le puteam imagina. Așa este cel mai bine, repetă el. Așa este perfect.

S-a retras puțin, iar eu am gemut.

— Nu-ți fac rău? întrebă.

— Nu, am spus.

— Sunt prea mare.

— Arată-mi, am răspuns. Bag-o la loc. Se împinse cu putere.

— Oh, Doamne, am șoptit printre dinți. Degetele mi se înfingeau adânc în mușchii brațelor lui.

— Da, din nou!

Pătrunsese adânc în mine. El lucea deasupra mea, iar pielea albă îi strălucea în întunericul camerei. Spuse ceva într-o limbă pe care nu am recunoscut-o; după un moment, repetă cuvintele. Apoi începu să se miște din ce în ce mai repede, încât am crezut că o să explodez, dar am ținut ritmul. Am ținut ritmul până când i-am văzut colții strălucind când se aplecă mai mult spre mine. Când m-a mușcat de umăr, am leșinat pentru o clipă. În viața mea nu m-am simțit atât de bine. Nu aveam suficient suflu încât să țip sau măcar să vorbesc. L-am cuprins pe Eric cu brațele, și l-am simțit cutremurându-se în momentul maxim de plăcere.

Am fost atât de zguduită, încât nu aş fi putut vorbi nici măcar dacă viața mea ar fi depins de asta. Am zăcut în tăcere, epuizați. Nu mă deranja să simt greutatea lui deasupra mea. Mă simțeam în siguranță.

Îmi linse semnul mușcăturii cu o mișcare leneșă, iar eu am zâmbit în întuneric. L-am mângâiat pe spate ca și cum aş fi alintat un animal. Mă simțeam mai bine decât mă simțisem de luni întregi. Trecuse ceva vreme de când nu mai făcusem sex, iar asta fusese... gourmet sex. Chiar și acum, simțeam mici fiori de plăcere străbătându-mi trupul.

— Are să schimbe asta legătura de sânge? l-am întrebat.

Am avut grijă să nu sune ca și cum l-aș fi acuzat de ceva. Dar, bineînțeles, că o făceam.

— Felipe te vrea. Cu cât e mai puternică legătura noastră, cu atât mai mici sunt șansele să te îndepărteze de mine.

M-am înfiorat.

— Nu pot face asta.

— Nici nu e nevoie să o faci, zise Eric, vocea lui învăluindu-mă ca o plapumă de puf. Suntem uniți

prin cuțit. Suntem legați. Nu te poate lua de lângă mine.

Nu puteam decât să fiu recunoscătoare că nu trebuia să merg la Las Vegas. Nu voiam să plec de acasă. Nu-mi puteam imagina cum ar fi să trăiesc înconjurată de atâta lăcomie; mă rog, ba puteam. Ar fi fost îngrozitor. Mâna mare și rece a lui Eric îmi cuprinse sânul și începu să-l mângâie.

— Mușcă-mă, zise Eric, și o spunea în sensul propriu.

— De ce? Ai zis că deja mi-ai dat sânge.

— Pentru că îmi place, spuse, apoi veni din nou peste mine. De asta.

— Nu se poate să fii... Dar era din nou gata.

— Vrei tu deasupra? întrebă Eric.

— Am putea să o facem, am spus, încercând să nu par o femeie fatală.

De fapt, abia mă abțineam să nu mârâi. Înainte să-mi pot reveni, schimbaserăm deja pozițiile. Ochii lui priveau direct într-ai mei. Măinile lui continuau să-mi mângâie sânii, ciupind ușor. Apoi începu să-i sărute.

Mi-era teamă că o să mi se înmoaie picioarele, atât eram de relaxată. Mă mișcăm încet, nu foarte regulat. Am simțit din nou cum se acumulează tensiunea. Am început să mă concentrez, să mă mișc uniform.

— Încet, îmi ceru el, iar eu am redus ritmul, îmi prinse șoldurile și începu să mă conducă.

— Oh, am spus în timp ce o plăcere intensă începea să mă inunde.

Mă atinse cu degetele. Am început să grăbesc ritmul, și dacă, după asta, el a încercat să mă încetinească, l-am ignorat. Mă ridicam și coboram tot mai repede și mai repede, iar apoi l-am apucat de încheietură și l-am mușcat cu toată puterea sugându-i sânge din rană. Țipă, scoțând un sunet de eliberare și ușurare. Asta a fost suficient ca să termin și eu și m-am prăbușit peste el. I-am Uns lenes încheietura, deși saliva mea nu conținea coagulantul pe care-l aveau vampirii.

— Perfect, zise. Perfect.

Am dat să-i spun că nu era cu puțință să vorbească serios, ținând cont de câte femei avusese el de-a lungul secolelor. Dar m-am gândit mai bine și am decis să tac. De ce să stric momentul? Las-o așa.

Într-un rar moment de înțelepciune, mi-am ascultat propriul sfat.

— Pot să-ți povestesc ce s-a întâmplat azi? am întrebat după ce am moțâit câteva minute.

— Bineînțeles, iubirea mea.

Ținea ochii pe jumătate închiși. Stătea întins pe spate, lângă mine, iar camera mirosea a sex și a vampir.

— Sunt numai urechi, cel puțin pentru moment.

Râse.

Asta însenina adevărata plăcere, sau măcar una dintre plăcerile adevărate – să ai pe cineva căruia să-i împărtășești evenimentele de peste zi. Eric era un bun ascultător, cel puțin în momentele de relaxare ca acela de acum. I-am spus despre vizita lui Andy cu Lattesta, despre apariția Dianthei în timp ce făceam plajă.

— Mi s-a părut mie că am simțit gustul soarelui pe pielea ta, zise, mângâindu-mă. Continuă.

Așa că am susurat ca un pârâu primăvara, spunându-i despre întâlnirea mea cu Claude și Claudine, și tot ce-mi explicaseră ei despre Breandan și Dermot.

Eric deveni mult mai atent când am pomenit de zâne.

— Am simțit miros de zână în jurul casei, zise. Dar, copleșit de furie și văzându-l pe pretendentul tău cu dungi de tigru, nu m-am mai gândit la asta. Cine a fost pe aici?

— Păi, zâna asta rea, Murry. Dar nu-ți face griji, l-am omorât, am spus.

Dacă mă îndoisem cumva că Eric nu mă asculta cu toată atenția, acum îndoiala dispăruse.

— Cum ai făcut asta, iubirea mea? întrebă el foarte blând.

I-am explicat cum s-au petrecut lucrurile. Când am ajuns la partea unde apăreau străbunicul meu și Dillon, Eric se ridică și dădu pătura la o parte. Era foarte serios și atent.

— Corpul a dispărut? întrebă pentru a treia oară, iar eu am răspuns:

— Da, Eric, a dispărut.

— Poate că ar fi o idee bună să stai în Shreveport, zise Eric. Ai putea chiar să locuiești în casa mea. Asta era o premieră. Nu mai fusesem niciodată invitată acasă la Eric. Nu aveam nici cea mai vagă

idee unde stătea. Eram uimită și, oarecum, emoționată.

— Apreciez invitația ta, am spus, dar ar fi teribil de greu pentru mine să vin din Shreveport până aici la muncă.

— Ar fi mult mai sigur dacă ai renunța la muncă până se rezolvă problema asta cu zânele.

Eric își înclină capul în timp ce se uita la mine, cu fața lipsită de orice expresie.

— Nu, mulțumesc, am spus. Drăguț din partea ta că te-ai oferit. Dar, pun pariu că ar fi foarte neplăcut pentru tine. Pentru mine ar fi, știu sigur.

— Doar pe Pam am mai invitat-o la mine acasă. Am zis veselă:

— Doar blondele au voie, nu?

— Îți fac o onoare invitându-te.

Tot nici un indiciu pe fața sa. Dacă nu aș fi fost obișnuită să citesc gândurile oamenilor, poate că aș fi putut interpreta mai bine limbajul corpului său. Eram mult prea obișnuită să știu ce voiau cu adevărat oamenii să spună, indiferent de cuvintele pe care le rosteau.

— Eric, nu înțeleg, am spus. Pune toate cărțile pe masă, bine? Îmi dau seama că aștepti de la mine o anumită reacție, dar nu am nici cea mai vagă idee care ar trebui să fie asta.

Părea nedumerit; așa arăta.

— Ce urmărești de fapt? mă întrebă clătinând din cap.

Minunatul său păr auriu îi cădea în jurul feței în șuvițe. Era complet răvășit de când făcusem dragoste. Arăta mai bine ca niciodată. Foarte necinstit.

— Ce urmăresc?

Se întinse din nou pe spate, iar eu m-am întors pe o parte ca să stau cu fața la el.

— Nu cred că urmăresc nimic, am continuat cu grijă. Am urmărit un orgasm și am avut parte de o mulțime.

I-am zâmbit, sperând că am dat răspunsul corect.

— Nu vrei să renunți la serviciu?

— De ce aș renunța la serviciu? Și din ce să trăiesc? am întrebat.

Apoi, în cele din urmă, am înțeles ideea.

— Ai crezut că, din moment ce ne-am dat în bărci și tu ai spus că sunt a ta, o să vreau să-mi las slujba și să mă ocup de casa ta? Să mănânc bomboane toată ziua și să te las pe tine să mă mănânci noaptea?

Da, asta era. Fața sa mi-o confirmă. Nu știam cum să mă simt. Rănită? Furioasă? Nu, avusesem parte de destule din astea toată ziua. Nu mai puteam scoate vreo emoție puternică la suprafață nici dacă aș fi avut toată noaptea la dispoziție.

— Eric, îmi place să muncesc, am spus calmă. Trebuie să ies din casă în fiecare zi și să am de-a face cu oameni. Dacă nu fac asta, trebuie să mă lupt cu un fel de gălăgie asurzitoare. E mult mai bine pentru mine să am de-a face cu oameni, să-mi controlez deprinderea de a păstra toate vocile în fundal. Nu reușeam să explic foarte bine.

— Și, în plus, îmi place să fiu la bar. Îmi place să-i văd pe cei cu care lucrez. Cred că să le oferi oamenilor alcool nu e ceea ce se poate numi un serviciu public nobil, poate din contră. Dar sunt bună la ceea ce fac, și mi se potrivește. Vrei să spui... Ce vrei să spui?

Eric părea nesigur, iar expresia pe care o avea acum arăta ciudat pe fața sa de obicei încrezătoare.

— Asta este ceea ce au vrut celelalte femei de la mine, spuse. Am încercat să-ți ofer ceva înainte să ceri tu.

— Eu nu sunt ca celelalte femei, am spus.

Era greu să ridic din umeri în poziția în care mă aflam, dar am încercat.

— Ești a mea, zise.

Apoi, observând încruntarea mea, își explică rapid cuvintele.

— Ești doar iubita mea. Nu a lui Quinn, nu a lui Sam, nu a lui Bill.

Urmă o pauză lungă.

— Nu-i așa?

O discuție despre relație începută de bărbat. Asta era ceva neobișnuit, dacă era să mă iau după poveștile pe care le auzisem de la celelalte chelnerițe.

— Nu știu dacă... tihna... pe care o simt atunci când sunt cu tine este dată de legătura de sânge sau e un sentiment pe care l-aș fi avut în mod normal, am spus, alegându-mi cu mare grijă fiecare cuvânt. Nu cred că aș fi fost atât de dispusă să fac sex cu tine în seara asta, dacă nu am fi avut o legătură de sânge, pentru că azi a fost o zi îngrozitoare. Nu pot spune: „Oh, Eric, te iubesc, ia-mă cu tine” pentru că nu știu ce e real și ce nu. Până nu sunt sigură, nu am nici o intenție să-mi schimb radical viața.

Sprâncenele lui Eric începură să se apropie, semn clar de supărare.

— Dacă sunt fericită când sunt cu tine? Mi-am lipit mâna de obrazul lui.

— Da, sunt. Dacă eu cred că a face dragoste cu tine este cel mai minunat lucru? Da, cred. Vreau să o facem din nou? Poți să pui pariu, dar nu acum, că sunt cam somnoroasă. Dar curând. Și des. Dacă mai fac sex cu cineva? Nu. Și n-o s-o fac, dacă n-o să cred că doar legătura de sânge ne ține împreună.

Arăta ca și cum s-ar fi gândit la mai multe răspunsuri diferite.

— Îți pare rău după Quinn?

— Da, am spus, pentru că trebuia să fiu sinceră. Pentru că am început ceva frumos împreună și poate că am făcut o greșală uriașă că l-am gonit. Dar nu am fost niciodată încurcată cu doi bărbați în același timp, și nu încep acum. În acest moment, tu ești perechea mea.

— Mă iubești, spuse.

— Te apreciez, am zis precaută. Te doresc. Îmi place să fiu cu tine.

— E altceva, zise Eric.

— Da, este. Dar, mă vezi tu pe mine sâcâindu-te să-mi spui ce simți pentru mine? Pentru că sunt al naibii de sigură că n-o să-mi placă răspunsul. Așa că mai bine te-ai abține și tu puțin.

— Nu vrei să știi ce simt pentru tine? Eric păru neîncrezător.

— Nu pot să cred că ești femeie. Femeile vor întotdeauna să știe ce simți pentru ele.

— Și pun pariu că le pare rău atunci când le spui, nu-i așa?

Ridică o sprânceană.

— Dacă le spun adevărul.

— Și asta ar trebui să-mi dea încredere?

— Întotdeauna îți spun adevărul, zise, și nu mai era nici urmă de zâmbet pe fața lui. Poate că nu-ți spun tot ce știu, dar ce îți spun... e adevărat.

— De ce?

— Legătura de sânge funcționează în ambele direcții, zise. Am băut sânge de la multe femei. Am avut un control aproape total asupra lor. Dar ele nu au băut niciodată sângele meu. Au trecut decenii, poate secole, de când i-am dat unei femei din sângele meu. Poate că de când am transformat-o pe Pam.

— Asta e regula generală printre vampirii pe care-i cunoști?

Nu știam prea bine cum să întreb ceea ce voiam să știu.

Ezită puțin, apoi încuviință.

— În mare parte. Sunt vampiri cărora le place să dețină controlul absolut asupra unei ființe umane... să o transforme într-un Reinfeld al lor.

I-am simțit disprețul din voce când a pronunțat cuvântul.

— Asta-i din Dracula, nu-i așa?

— Da, servitorul uman al lui Dracula. O creatură înjosită... De ce cineva atât de important ca Dracula ar fi vrut un bărbat atât de josnic precum...

Eric clătină din cap dezgustat.

— Dar se întâmplă. Cei mai buni dintre noi se uită strâmb la un vampir care face servitor după servitor. Omul e pierdut când vampirul preia prea mult controlul. Când omul este complet supus, nu mai merită să fie transformat. Nu mai valorează nimic. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să fie ucis.

— Ucis! De ce?

— Dacă vampirul care a preluat prea mult controlul îl abandonează pe servitor, sau dacă vampirul moare... viața slujitorului nu mai merită trăită după aia.

— Trebuie eutanasiat, am spus. Ca un câine turbat.

— Da.

Eric privi în altă parte.

— Dar asta n-o să se întâmple cu mine. Și n-o să mă transformi niciodată.

Vorbeam foarte serios.

— Nu. Nu te voi forța niciodată să-mi fii servitoare. Și nu te voi transforma niciodată, dacă tu nu vrei.

— Chiar dacă ar fi să mor, nu mă transforma. Aș urî asta mai mult decât orice.

— Sunt de acord cu asta. Indiferent cât de mult aș vrea să te păstrez.

Imediat după ce ne-am întâlnit, Bill nu m-a transformat când am fost aproape de moarte. Nu am realizat niciodată că ar fi putut fi tentat să o facă. În loc de asta, mi-a salvat viața mea umană. Am lăsat problema asta deoparte ca să mă gândesc la ea mai târziu. E delicat să te gândești la un bărbat, atunci când ești în pat cu altul.

— M-ai salvat cândva și nu m-ai lăsat să fiu legată de André, am spus. Dar m-a costat.

— Dacă ar fi trăit, m-ar fi costat și pe mine. Indiferent cât de calm a părut că reacționează, André s-ar fi răzbunat pentru intervenția mea.

— Părea atât de liniștit în seara aceea, am zis. Eric îl convinsese pe André să-l lase pe el să bea din sângele meu. Fusesem foarte recunoscătoare în acel moment, pentru că André îmi producea repulsie și nu dădea doi bani pe mine. Mi-am amintit discuția mea cu Tara. Dacă l-aș fi lăsat pe André să bea din sângele meu în acea seară, aș fi liberă acum, pentru că el e mort. Încă nu știam exact ce simțeam în legătură cu asta. Probabil vreo trei chestii diferite.

Seara asta se dovedea a fi una nemaipomenită pentru realizări mărețe. Dar era cazul să se oprească de acum.

— André nu ar fi uitat niciodată că nu i-a fost respectată dorința, zise Eric. Sookie, știi cum a murit? Aoleu!

— A fost ucis de o țeapă de lemn care i s-a înfipt în piept, am spus, înghițind în sec.

Ca și Eric, nici eu nu spuneam întregul adevăr. Țeapă de lemn nu a ajuns accidental în pieptul lui Eric. Quinn făcuse asta.

Eric se uită la mine pentru ceea ce mie mi se păru un moment foarte lung. Îmi putea simți teama, bineînțeles. Am așteptat să văd dacă va continua cu subiectul.

— Nu mi-e dor de André, zise în cele din urmă. O regret totuși pe Sophie-Anne. Era curajoasă.

— Sunt de acord, am spus, ușurată. Apropo, cum te înțelegi cu noii tăi șefi?

— Până acum, bine. Sunt foarte progresiști. Îmi place asta.

De la sfârșitul lui octombrie, Eric a trebuit să se acomodeze cu structurile unei noi și impozante organizații, cu caracterul vampirilor care o făceau să funcționeze. A trebuit de asemenea să colaboreze cu noii șerifi. Chiar și pentru el asta însemna destul de mult.

— Pun pariu că vampirii care te-au însoțit înainte de noaptea aceea sunt foarte bucuroși că și-au declarat loialitatea față de tine, când atât de mulți vampiri din Louisiana au murit atunci.

Eric zâmbi larg. Ar fi fost foarte înspăimântător, dacă nu i-aș mai fi văzut colții înainte.

— Da, zise, cu multă satisfacție. Îmi sunt datori și știu și ei asta.

Mă luă în brațe și mă ținu lipită de trupul său rece. Eram mulțumită și satisfăcută. Degetele mele își făceau drum pe linia de păr auriu care ducea de la abdomen în jos. M-am gândit la imaginea provocatoare a lui Eric în postură de Mister Ianuarie, în calendarul „Vampirii din Louisiana”. Îmi plăcea și mai mult cea pe care mi-o dăduse. M-am întrebat dacă o puteam face de mărimea unui afiș. Râse când l-am întrebat.

— Ar trebui să ne gândim să facem un alt calendar, zise. A însemnat un real câștig pentru noi. Dacă îmi dai o poză cu tine în aceeași poziție, îți dau un afiș cu mine.

M-am gândit la asta vreo douăzeci de secunde.

— Nu cred că aș putea face poze nud, am spus cu oarece regret. Întotdeauna par să se întoarcă și să te muște de fund.

Eric râse din nou, adânc și răgușit.

— Vorbești cam mult despre asta, zise. Ar trebui să te mușc de fund?

Replica a deviat spre cu totul alte lucruri. Lucruri minunate și jucăușe. După ce toate acestea și-au

găsit un final fericit, Eric se uită la ceasul de lângă pat.

— Trebuie să plec, șopti.

— Știu, am zis.

Ochii îmi erau împăienjeniți de somn.

Începu să se îmbrace pentru a se întoarce la Shreveport, iar eu am dat la o parte cuvertura și m-am băgat ca lumea în pat. Îmi era greu să-mi țin ochii deschiși, deși era foarte plăcut să-l privesc învârtindu-se prin dormitorul meu.

Se aplecă să mă sărute, iar eu l-am prins cu brațele pe după gât. Pentru o secundă, am știut că se gândea să vină din nou în pat lângă mine. Am sperat că limbajul corpului său și geamătul de plăcere erau cele care îmi dăduseră indicii despre gândurile sale. Din când în când, zăream câte ceva în mintea unui vampir și asta mă speria de moarte. Nu credeam că aș fi rezistat prea mult dacă vampirii își dădeau seama că le puteam citi gândurile, indiferent cât de rar se întâmpla asta.

— Te vreau din nou, zise el, părând puțin surprins. Dar trebuie să plec.

— Ne vedem curând, bănuiesc?

Eram suficient de trează încât să mă simt nesigură.

— Da, zise.

Ochii îi sclipeau, iar pielea îi era luminoasă. Semnul de la încheietură îi dispăruse. Am atins locul. Se aplecă să mă sărute pe gât, acolo unde mă mușcase, iar pe mine mă trecură fiori.

— Curând, adăugă.

Apoi dispăru, și am auzit ușa din spate închizându-se încet în urma lui. Cu ultimele rămășițe de energie, m-am ridicat și am traversat bucătăria ca să trag zăvorul. Am văzut mașina Ameliei parcată lângă a mea; înseamnă că, la un moment dat, se întorsese și ea acasă.

Am mers la chiuvetă ca să beau niște apă. Știam bucătăria întunecată pe de rost, așa că nu aveam nevoie de lumină. Am băut și mi-am dat seama cât de sete îmi fusese. În timp ce mă întorceam să pornesc spre pat, am zărit ceva mișcându-se la marginea pădurii. Am înghețat, cu inima bătându-mi gata să-mi sară din piept.

Bill ieși dintre copaci. Am știut că era el, deși nu-i puteam vedea bine fața. Rămase privind în sus. Am știut că-l urmărea pe Eric luându-și zborul. Asta însemna că Bill își revenise complet după lupta cu Quinn.

M-am așteptat să fiu furioasă că Bill mă urmărea, dar nici vorbă de așa ceva. Indiferent ce se întâmplase între noi, nu puteam scăpa de sentimentul că Bill nu mă spiona pur și simplu, ci veghea asupra mea.

Practic vorbind, nu era nimic de făcut. Ar fi fost greu să deschid ușa și să-mi cer scuze că eram cu un bărbat. În acest moment, nu-mi părea deloc rău că mă culcasem cu Eric. De fapt, mă simțeam atât de sătulă, de parcă avusesem parte de un festin de Ziua Recunoștinței în ceea ce privește sexul. Eric nu arăta deloc ca un curcan... dar, după ce am avut în minte o imagine amuzantă cu el pe masa mea din bucătărie, alături de niște cartofi dulci și bomboane cu gelatină, am fost în stare să mă gândesc doar la patul meu. M-am strecurat sub cuvertură zâmbind și am adormit aproape de îndată ce am pus capul pe pernă.

## CAPITOLUL 11

Ar fi trebuit să știu că fratele meu are să vină să mă vadă. Ar fi trebuit doar să fiu surprinsă că nu a apărut mai devreme. Când m-am trezit a doua zi la prânz, simțindu-mă la fel de relaxată ca o pisică la soare, Jason era în curtea din spate, pe șezlongul pe care stătusem eu cu o zi înainte. M-am gândit că a fost inteligent din partea lui să nu intre, ținând cont de faptul că eram certați.

Astăzi nu avea să fie nici pe departe la fel de cald ca ieri. Se făcuse rece și umed. Jason era înfodolit într-o jachetă groasă de camuflaj și avea căciulă. Se uita în sus la cerul fără nori.

Mi-am amintit de avertismentul gemenilor și l-am privit cu atenție; dar nu, era Jason. Tiparul gândurilor sale îmi era familiar, dar poate o zână ar fi putut să copieze și asta. Am ascultat o secundă. Nu, categoric era fratele meu.

Era ciudat să îl văd stând pur și simplu și chiar și mai ciudat să-l văd singur. Jason mereu vorbea, bea, flirta cu femeile, lucra la serviciu sau acasă; și, dacă nu era cu o femeie, avea aproape întotdeauna o umbră masculină – Hoyt (până a fost acaparat de Holly) sau Mei. Contemplarea și singurătatea nu erau stări pe care să le asociez cu fratele meu. Uitându-mă la el cum privea cerul, în timp ce-mi beam cafeaua, m-am gândit: Jason e vădov acum.

Asta era o nouă identitate ciudată pentru Jason, una dificilă căreia s-ar putea să nu fie în stare să-i facă față. Lui îi pasase de Crystal mai mult decât îi pasase acesteia de el. Asta fusese o experiență nouă și pentru Jason. Crystal – arăta bine, era proastă și infidelă – fusese echivalentul său feminin. Poate infidelitatea ei fusese o încercare de a-și reafirma independența, de a se lupta împotriva sarcinii care o lega și mai mult de Jason. Poate fusese doar o femeie rea. Nu am înțeles-o niciodată și nici n-o mai puteam face acum.

Știam că trebuia să mă duc să vorbesc cu fratele meu. Deși îi spusese lui Jason să stea departe de mine, nu mă asculta. O făcuse vreodată? Poate interpretase armistițiul generat de moartea lui Crystal drept o nouă stare de lucruri.

Am oftat și m-am îndreptat către ușa care dădea în curtea din spate. Pentru că dormisem până târziu, făcusem un duș înainte să-mi pregătesc cafeaua. Mi-am luat haina roz, matlasată, din cuierul de pe ușă și am tras-o peste pulover și blugi.

Am pus o cană de cafea pe pământ, lângă Jason, și m-am așezat pe scaunul pliant de lângă el. Nu și-a întors capul, deși știa că sunt acolo. Ochii îi erau ascunși în spatele unor ochelari cu lentile de culoare închisă.

— M-ai iertat? întrebă după ce a luat o gură de cafea.

Vocea îi părea aspră și răgușită. M-am gândit că plânsese.

— Mă aștept s-o fac mai devreme sau mai târziu, am spus. Dar nu voi mai avea niciodată aceleași sentimente față de tine.

— Doamne, ce dură te-ai făcut. Tu ești singura rudă care mi-a mai rămas.

Ochelarii întunecați se întoarseră să mă privească. Trebuie să mă ierți, pentru că tu ești tot ce am și doar tu mă poți ierta.

M-am uitat la el, simțindu-mă ușor enervată, puțin tristă. Dacă deveneam mai dură era ca reacție la lumea din jurul meu.

— Dacă aveai nevoie de mine atât de mult, cred că ar fi trebuit să te gândești înainte să îmi înscenezi tot ciroul.

Mi-am frecat fața cu mâna liberă. Avea niște rude de care nu știa, iar eu nu aveam de gând să-i spun. Ar fi încercat să se folosească și de Niall.

— Când te vor lăsa să iei corpul lui Crystal? am întrebat.

— Poate peste o săptămână, zise. Apoi, pot organiza înmormântarea. Vii?

— Da. Unde va fi?

— Este o capelă aproape de Hotshot. Nu e mare lucru.

— Sfânta biserică a Chivotului?

Era o clădire albă, dărăpănată, care se cojea, undeva în câmp.

Dădu din cap.

— Calvin spune că acolo se fac înmormântările din Hotshot. Unul dintre tipii din Hotshot este

pastor la capela asta.

— Cine?

— Marvin Norris.

Marvin era unchiul lui Calvin, deși avea cu patru ani mai puțin.

— Cred că-mi amintesc că am văzut un cimitir pe lângă biserică.

— Da. Comunitatea sapă groapa, unul dintre ei face coșciugul, iar altul ține slujba. Este foarte intim și restrâns.

— Ai mai fost la vreo înmormântare acolo?

— Da, în octombrie. A murit un nou-născut. Nu mai văzusem vreun necrolog de bebeluș în ziarul din Bon Temps de luni bune. Mă întrebam dacă bebelușul fusese născut la spital sau într-una din casele din Hotshot; dacă a fost vreodată înregistrată vreo urmă a existenței sale.

— Jason, a mai trecut poliția pe la tine?

— Nu o dată. Dar nu am făcut-o eu și nimic din ce spun sau fac ei nu poate schimba asta. Plus, alibiul.

Nu îl puteam contrazice.

— Cum ți-ai aranjat treburile în ceea ce privește munca?

M-am întrebat dacă aveau să-l concedieze pe Jason. Nu era prima dată când avea necazuri. Și, deși Jason nu era niciodată vinovat de cele mai rele crime care-i erau atribuite, mai devreme sau mai târziu, reputația sa de tip în general OK avea să fie afectată definitiv.

— Catfish a spus să-mi iau liber până la înmormântare. O să trimită o jerbă la capelă când îi vom recupera corpul.

— Și Hoyt?

— Nu a fost prin preajmă, zise Jason părând uimit și rănit.

Holly, logodnica lui, nu l-ar fi vrut prin preajma lui Jason. Puteam înțelege asta.

— Mei? am întrebat.

— Da, zise Jason, luminându-se la față. Mei trece pe la mine. Am lucrat la camionul lui ieri, iar la sfârșitul ăsta de săptămână zugerăm bucătăria mea.

Jason îmi zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru încet.

— Îmi place Mei, zise, dar îmi lipsește Hoyt. Ți-așa era unul dintre cele mai oneste lucruri rostite de Jason vreodată.

— Nu ai auzit nimic de asta, Sookie? mă întrebă Jason. Știi, în felul ăla în care auzi tu lucruri? Dacă ai putea îndrepta poliția în direcția bună, ar reuși să afle cine mi-a ucis soția și copilul și mi-aș trăi și eu viața.

Nu credeam că Jason avea să-și reia vreodată vechea viață. Eram sigură că nu avea să înțeleagă nici măcar dacă-i spuneam pe litere. Dar apoi am văzut ce era în mintea lui, într-un moment de maximă claritate. Deși Jason nu putea să exprime în cuvinte aceste idei, înțelegea, și se prefăcea, din răspuțeri, că totul va fi la fel... Dacă ar fi putut să scape de apăsarea morții lui Crystal.

— Sau, dacă ne spui nouă, zise, o să ne ocupăm noi de asta, Calvin și cu mine.

— O să fac tot ce pot, am zis.

Ce altceva aș mai putea spune? Am ieșit din mintea lui Jason și mi-am jurat că nu voi mai intra niciodată.

După o lungă tăcere, se ridică. Poate așteptase să vadă dacă mă ofeream să-i pregătesc prânzul.

— Cred că mă voi întoarce atunci acasă, zise.

— La revedere.

Câteva clipe mai târziu, am auzit cum a pornit camioneta. Am intrat din nou în casă, agățând jacheta de unde o luasem.

Amelia îmi lăsase un bilețel lipit pe cutia de lapte, în frigider. „Bună, soro! scria în deschidere. Se pare că ai avut companie azi-noapte. Mi-a mirosit a vampir? Am auzit pe cineva ieșind pe ușă pe la trei și jumătate. Auzi, nu uita să verifici robotul telefonic. Ai mesaje.”

Pe care Amelia le ascultase deja, pentru că beculețul nu mai pâlpâia. Am pornit robotul.

— Sookie, sunt Ariene. Îmi pare rău pentru tot. Mi-aș dori să treci pe la mine să vorbim. Sună-mă.

M-am holbat la robot, nu prea sigură de ceea ce simțeam legat de acest mesaj. Trecuseră câteva zile,



iar Ariene avusese timp să se gândească la felul în care plecase din bar. Era posibil să vrea să spună că voia să-și reanalizeze credințele legate de Frăție?

Mai era un mesaj. De data asta, de la Sam.

— Sookie, ai putea veni la muncă puțin mai devreme sau să-mi dai un telefon? Trebuie să vorbesc cu tine.

Am aruncat o privire spre ceas. Era abia unu după-amiaza, iar eu nu trebuia să merg la muncă până la cinci. Am sunat la bar. A răspuns Sam.

— Hei, sunt Sookie, am zis. Ce s-a întâmplat? Acum am primit mesajul tău.

— Ariene vrea să se întoarcă la muncă, zise. Nu știi ce să-i spun. Ai vreo părere?

— Mi-a lăsat un mesaj pe robot. Vrea să vorbească cu mine, am zis. Nu știu ce să cred. Ea e mai mereu băgată în câte o chestie nouă, nu-i așa? Crezi că ar fi putut renunța la Frăție?

— Dacă a renunțat Whit la ea, zise el, iar eu am râs.

Nu eram prea sigură că voiam să reiau prietenia noastră, și, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât aveam îndoieli mai mari. Ariene spusese niște lucruri îngrozitoare, și care m-au rănit, despre mine. Dacă vorbise serios, de ce ar fi vrut să reia legătura cu o persoană îngrozitoare ca mine? Și dacă nu vorbise serios, de ce naiba îi ieșiseră pe gură? Dar am simțit o strângere de inimă când m-am gândit la copiii ei, Coby și Lisa. Stătusem cu ei atâtea seri și mă atașasem mult de cei mici. Nu-i mai văzusem de săptămâni întregi. Am descoperit că nu eram prea afectată de sfârșitul relației mele cu mama lor, dar de copii mi-era dor. I-am spus asta lui Sam.

— Ești prea bună, dragă, zise. Nu cred că o vreau înapoi aici.

Deci luase o hotărâre.

— Sper să poată găsi o altă slujbă, iar eu îi voi da o recomandare pentru binele acelor copii. Dar ne făcea necazuri încă înainte de această ultimă izbucnire, și nu are nici un rost să ne supunem toți în continuare la momente dure.

După ce am închis, mi-am dat seama că decizia lui Sam mă determina să-mi văd fosta prietenă. Din moment ce Ariene și cu mine nu vom avea ocazia să redevenim prietene văzându-ne zilnic la bar, o să încerc să repar lucrurile ca să ne putem saluta dacă ne întâlnim din întâmplare la Wal-Mart. A ridicat la primul apel.

— Ariene, sunt Sookie, am spus.

— Bună, drăguță, mă bucur că m-ai sunat, zise. Urmă un moment de tăcere.

— M-am gândit să trec să te văd, doar pentru un minut, am spus neîndemânatică. Mi-ar plăcea să-i văd pe copii și să vorbesc cu tine, dacă vrei.

— Sigur, treci pe aici. Dă-mi câteva minute, ca să pot aduna mizeria.

— Nu trebuie să faci ordine pentru mine. Curățasem rulota lui Ariene de multe ori, în schimbul vreunui favor pe care mi-l făcuse sau pentru că nu aveam nimic altceva de făcut, în timp ce ea era plecată iar eu aveam grijă de copii.

— Nu vreau să-mi reiau obiceiurile, zise veselă, părând atât de amabilă, că inima îmi tresări... pentru o clipă.

Dar nu am așteptat câteva minute.

Am plecat imediat spre ea.

Nu-mi puteam explica de ce nu făcusem ceea ce-mi ceruse ea. Poate am sesizat ceva în vocea lui Ariene, chiar și la telefon. Poate îmi aminteam de toate momentele în care Ariene mă lăsase baltă, toate ocaziile în care mă făcuse să mă simt prost.

Nu cred că mă gândisem prea mult la toate aceste incidente, pentru că arătau cât de jalnică eram. Aveam nevoie de un prieten atât de mult, încât mă mulțumeam cu firimiturile de la masa lui Ariene, deși ea profita de mine, iar și iar. Când vântul întâlnirilor sufla din cealaltă direcție, nu se gândise de două ori înainte să scape de mine ca să intre în grațiile noului ei iubit.

De fapt, de ce mă gândeam mai mult, de aia eram mai tentată să întorc mașina și să pornesc spre casă. Dar nu le datoram lui Coby și Lisei încă o încercare de a relua relația mea cu mama lor? Mi-am amintit toate jocurile în care ne antrenasem împreună, toate dățile când i-am pus în pat și am petrecut noaptea în rulotă, pentru că Ariene sunase să întrebe dacă putea petrece noaptea în altă parte.

Ce naiba făceam? De ce aveam acum încredere în Ariene?

Nu aveam, nu în totalitate. De asta aveam de gând să studiez situația.

Ariene nu trăia într-un parc de rulote, ci pe un acru de pământ la vest de oraș, pe care i-l dăduse tatăl ei înainte să moară. Doar un sfert de acru fusese curățat, suficient pentru rulotă și o curte mică. În spate, se aflau două leagăne pe care unul dintre foștii ei iubiți le montase pentru copii și două biciclete sprijinite de spatele rulotei.

Mă uitam la rulotă din spate, pentru că intrasem de pe drum în curtea năpădită de buruieni a casei care se înălțase alături până ce un racord defect la rețeaua electrică provocase un incendiu, cu câteva luni în urmă. De atunci, scheletul casei stătea pe jumătate carbonizat și părăsit, iar foștii chiriași își găsiseră adăpost în altă parte. Am putut să trag mașina în spatele casei, pentru că vremea rece împiedicase buruienile să năpădească locul.

Am apucat pe o cărare printre buruienile și copacii care separau casa asta de cea a lui Ariene.

Mi-am croit drum pe unde era desișul mai mare, până într-un loc de unde puteam vedea zona de parcare din fața rulotei și toată curtea din spate. De pe drum era vizibilă doar mașina lui Ariene, deoarece fusese lăsată în curtea din față.

Din locul unde mă aflam, puteam vedea că în spatele rulotei era parcată o camionetă Ford Ranger neagră, de vreo zece ani vechime, și un Buick Skylark, de aproape aceeași vârstă. Camioneta era încărcată cu lemne, una dintre bucăți fiind mai lungă, astfel încât ieșea din camionetă. Aveau în jur de patru inchi pe patru, am estimat eu.

În timp ce priveam, o femeie pe care o recunoșteam vag ieși în spatele rulotei pe mica verandă. Se numea Helen Ellis și lucrase la Merlotte's cam cu patru ani în urmă. Deși Helen era harnică și atât de drăguță că atrăgea bărbații ca pe muște, Sam a trebuit să o concedieze pentru că întârzia mereu. Helen fusese supărată și se manifestase vulcanic. Lisa și Coby o urmară pe Helen pe verandă. Ariene stătea în prag. Purta un top cu imprimeu leopard și pantaloni mulați maro.

Copiii arătau mult mai maturi decât ultima dată când îi văzusem. Păreau șovăitori și oarecum nefericiți, mai ales Coby. Helen le zâmbi încurajator și se întoarse către Ariene să-i spună:

— Să mă anunți când s-a terminat!

Urmă o pauză, timp în care Helen făcea eforturi să-și găsească cuvintele pentru a formula ceva ce nu-și dorea să priceapă copiii.

— O să primească ceea ce merită.

O puteam vedea pe Helen doar din profil, dar zâmbetul ei îmi întoarse stomacul pe dos. Mi s-a pus un nod în gât.

— Bine, Helen. O să te sun când îi poți aduce înapoi, zise Ariene.

În spatele ei stătea un bărbat. Era mult prea departe în interiorul rulotei ca să-l pot recunoaște cu siguranță, dar m-am gândit că era bărbatul pe care-l lovise în cap cu o tavă, cu vreo două luni în urmă, bărbatul care fusese atât de scârbos cu Pam și Amelia. Era unul dintre noii amici ai lui Ariene.

Helen și copiii plecară cu Buickul.

Ariene închise imediat ușa, ca să împiedice frigul de afară să pătrundă în casă. Am închis ochii și am localizat-o în interiorul rulotei. Am descoperit că erau doi bărbați înăuntru cu ea. La ce se gândeau? Erau cam departe, dar mi-am extins puțin al șaselea meu simț.

Se gândeau să-mi facă ceva cumplit.

M-am ghemuit sub o mimosă desfrunzită, simțindu-mă deprimată și mai mizerabil ca niciodată. Trebuia să recunosc, știam de ceva vreme că Ariene nu era cu adevărat o persoană bună sau măcar una fidelă. Trebuia să recunosc că o auzisem tunând și fulgerând despre eradicarea ființelor supranaturale din lume. Trebuia să recunosc că îmi dădusem seama că ajunsese să mă considere și pe mine una dintre ele. Dar nu mi-am permis niciodată să cred că, indiferent câtă afecțiune a avut pentru mine, aceasta a dispărut în întregime, înlocuită de ura propovăduită de Frăție.

Mi-am scos mobilul din buzunar. L-am sunat pe Andy Bellefleur.

— Bellefleur, răspunse el scurt.

Nu prea puteam spune că eram prieteni dar, cu siguranță, mă bucuram să-i aud vocea.

— Andy, sunt Sookie, am spus, cu grijă să vorbesc în șoaptă. Auzi, sunt doi tipi în rulota lui Ariene, împreună cu ea, și au niște bucăți lungi de lemn în spatele camionetei. Nu-și dau seama că știu că sunt în rulotă cu Ariene. Plănuiesc să-mi facă ceea ce i s-a făcut lui Crystal.

— Ai ceva care să poată fi folosit la tribunal? m-a întrebat precaut.

Andy a crezut întotdeauna în telepatia mea, deși asta nu însemna neapărat că era și un fan al meu.

— Nu, am spus, mă așteaptă să apar.

M-am târât mai aproape, sperând din suflet că nu se uitau pe ferestrele din spate. În spatele camionetei era și o cutie de cuie extralungi. A trebuit să închid ochii pentru o secundă, simțindu-mă cuprinsă de oroare.

— Sunt cu Weiss și Lattesta, zise Andy. Ești dispusă să te duci dacă te acoperim noi?

— Sigur, am spus, nesimțind totuși chiar așa. Pur și simplu știam că trebuie să fac asta. Ar fi putut însemna sfârșitul tuturor suspiciunilor mele care planau asupra lui Jason. Putea să însemne răscumpărarea sau măcar o plată pentru moartea lui Crystal și a copilului nenăscut. Aș fi putut băga măcar câțiva fanatici ai Frăției după gratii și poate le-aș fi dat o lecție celorlalți.

— Unde ești acum? am întrebat tremurând de frică.

— Eram deja în mașină ca să mergem la motel. Putem fi acolo în șapte minute, zise Andy.

— Am parcat în spatele casei Freer, am zis. Trebuie să închid, iese cineva din rulotă.

Whit Spradlin și amicul său, al cărui nume nu mi-l pot aminti, coborâră scările și descărcară bucățile de lemn din camionetă. Bucățile erau deja tăiate la lungimea potrivită. Whit se întoarse spre rulotă și strigă ceva, iar Ariene deschise ușa și coborî treptele din spate, cu geanta pe umăr. Merse către cabina camionetei.

La naiba, avea să urce în ea și să plece, lăsându-și mașina parcată în față, ca și cum ar fi fost acasă! Orice rest de afecțiune pe care-l mai aveam în sufletul meu dispăru în acel moment. M-am uitat la ceas. Mai erau poate trei minute până avea să apară Andy.

Îl sărută pe Whit și-i făcu semn celuilalt bărbat, iar aceștia intrară în rulotă să se ascundă, ca să nu-i văd eu. Conform planurilor lor, eu veneam la ușa din față, băteam, unul dintre ei îmi deschidea ușa și mă trăgea înăuntru.

Game over.

Ariene deschise portiera camionetei, cu cheile în mână.

Trebuia să rămână. Ea era veriga slabă. Știam asta în orice fel posibil – intelectual, emoțional, și prin celălalt simț al meu.

Avea să fie îngrozitor. M-am adunat.

— Bună, Ariene, am spus, ieșind din ascunzătoare.

Țipă și se sperie.

— Dumnezeule, Sookie, ce faci în curtea mea din spate?

Făcu un efort exagerat să se adune. Minteaa îi era un amestec de furie și teamă și vină. Și regret. Era ceva regret, jur.

— Așteptam să ne vedem, am spus.

Nu aveam nici o idee ce să fac acum, dar asta încetini oarecum derularea evenimentelor. Era posibil să trebuiască să o rețin făcând apel la forța mea. Bărbații din casă nu observaseră apariția mea bruscă, dar asta nu avea să dureze decât dacă eram extrem de norocoasă. Și nu prea avusesem parte de noroc în ultima vreme, cu atât mai puțin de noroc chior.

Ariene stătea nemișcată, cu cheile în mână. Era ușor să intru în mintea ei și să cotrobăi pe acolo.

— Ce faci, te pregătești să pleci, Ariene? am întrebat, în continuare, vorbind în șoaptă. Ar trebui să fii înăuntru, așteptând ca eu să ajung aici.

Înțelese totul și ochii i se închiseră. Vinovată, vinovată, vinovată. Încercase să construiască un clopot de sticlă care să țină intențiile bărbaților ascunse de ea însăși, să le împiedice să-i atingă inima. Asta nu funcționase – dar nici nu împiedicase trădarea ei de azi. Ariene era demascată în fața ei însăși.

I-am spus:

— Te-ai implicat prea mult.

Propria mea voce părea detașată și calmă.

— Nimeni nu va înțelege și nu va uita asta. Ochii i se măriră când își dădu seama că ce spuneam e adevărat.

Dar și eu aveam propriul meu șoc. Am știut, brusc și sigur, că nu ea o ucisese pe Crystal și nici vreunul dintre acești bărbați; plănuiseră să mă crucifice ca o emulație a morții lui Crystal, pentru că li

se părea o idee atât de bună, o declarație clară cu privire la părerea lor despre anunțul lansat de teriantropi. Eu fusesem aleasă să fiu mielul sacrificat, în ciuda faptului că știau sigur că nu sunt teriantrop; de fapt, ei se gândeau că nu mă voi opune prea mult, din moment ce eram doar un simpatizant al teriantropilor, nu o ființă cu dublă-natură. Nu voi fi la fel de puternică, după părerea lor. Asta mi s-a părut incredibil.

— Ești o persoană jalnică, i-am spus lui Ariene. Nu mă puteam opri și nici nu o puteam spune altfel decât ca pe o constatare.

— Nu ți-ai spus ție însăși adevărul niciodată în întreaga ta viață, nu-i așa? Te crezi tot drăguță, tânără, de douăzeci și cinci de ani, și tot mai speri că o să apară un bărbat care are să vadă asta în tine. Cineva o să aibă grijă de tine, o să accepte să renunți la serviciu, o să-ți trimită copiii la școli particulare unde nu vor trebui niciodată să vorbească cu cineva mai prejos de ei. Asta n-o să se întâmple niciodată, Ariene. Asta e viața ta.

Și am făcut un semn cu mâna spre rulota din curtea plină de buruieni, spre camioneta veche. Era cel mai răutăcios lucru pe care-l spusese vreodată, dar fiecare cuvânt era adevărat.

Atunci ea începu să țipe. Nu părea să se poată opri din țipat. Am privit-o în ochi. Tot încerca să privească în altă parte, dar nu părea să reușească.

— Vrajitoareo! urlă ea. Ești o vrajitoare! Există așa ceva, iar tu ești una dintre ele!

Dacă ar fi avut dreptate, aș fi putut preveni ceea ce s-a întâmplat în continuare.

În acel moment, Andy opri în curtea Freer, exact cum făcusem și eu. Din câte știa el, încă mai era timp să se furișeze spre rulotă. I-am auzit mașina mai mult sau mai puțin în spatele meu. Toată atenția mea era concentrată asupra lui Ariene și asupra ușii din spate a rulotei. Weiss, Lattesta și Andy apărură în spatele meu exact când Whit și prietenul său țâșniră pe ușa din spate a rulotei, cu puștile în mâini.

Ariene și cu mine stăteam între două tabere armate. Am simțit razele soarelui pe brațe. Am simțit o briză rece ridicându-mi părul și aruncându-mi jucăușă o buclă peste față. Peste umărul lui Arleney am văzut fața prietenului lui Whit și mi-am amintit în cele din urmă că numele său era Donny Boling. Se tunsese de curând. Îmi dădeam seama după cei doi centimetri de piele albă de la baza gâtului său. Purta un tricou de la firma Orville's de scoatere a buturugilor. Ochii săi aveau culoarea maro năclăit. Țintea spre agentul Weiss.

— Are copii, am strigat. N-o face! Ochii i se măriră de spaimă.

Donny îndreptă pușca spre mine. Se gândi: Împușc-o PE EA!

M-am aruncat la pământ atunci când pușca i se descarcă.

— Lăsați armele jos! strigă Lattesta. FBI!

Dar ei n-o făcură. Nici măcar nu cred că înțeleseră cuvintele.

Așa că Lattesta trase. Dar nu poți spune că nu-i avertizase.

## CAPITOLUL 12

În momentele următoare, după ce agentul special Lattesta le ceru celor doi bărbați să lase armele jos, gloanțele zburară prin aer ca polenul de pin primăvara.

Deși eram într-o poziție expusă, niciunul dintre ele nu mă nimeri, ceea ce mi se păru uimitor.

Ariene, care nu s-a lăsat în jos la fel de repede ca mine, se alese cu o gaură în umăr. Agentul Weiss încasă glonțul – același cu cel care a lovit-o pe Ariene – în piept, dreapta sus. Andy îl împușcă pe Whit Spradlin. Agentul special Lattesta îl rată pe Donny Boling cu primul său glonț, îl nimeri însă cu cel de-al doilea. A fost nevoie de săptămâni întregi ca să se stabilească cum s-au întâmplat lucrurile, dar acesta este adevărul.

Și apoi, împușcăturile se opriră. Lattesta suna la 911, în timp ce eu eram încă la pământ, numărându-mi degetele de la mâini și de la picioare ca să mă asigur că eram întreagă. Andy fu la fel de rapid și sună la departamentul șerifului ca să raporteze că a avut loc un schimb de focuri și că un ofițer și un civil erau răniți.

Ariene țipa din cauza micii sale răni, ca și cum ar fi fost împușcată în măruntaie.

Weiss zăcea sângerând între buruieni, cu ochii plini de frică și cu dinții strânși. Glonțul îi intrase sub brațul ridicat. Se gândea la copii și la soțul ei și la faptul că putea să moară acolo în tufișuri, lăsându-i în urmă. Lattesta îi scoase haina și ținu apăsat peste rană, iar Andy se grăbi să-i lege pe cei doi care trăseseră.

Încet, m-am ridicat în poziție așezată. Nu aș fi putut să mă țin pe picioare. Stăteam acolo în ace de pin și praf și mă uitam la Donny Boling, care era mort. Nu mai avea nici cea mai vagă urmă de activitate în creier. Whit era încă în viață, deși nu într-o formă prea bună. După ce Andy o examina fugitiv pe Ariene și îi spuse să tacă din gură, aceasta încetă să țipe și se puse pe plâns.

Aveam o mulțime de lucruri în viața mea pentru care să mă învinovățesc. Am adăugat acest incident pe listă, în timp ce urmăream sângele scurgându-se în noroi, în partea stângă a lui Donny. Nimeni nu ar fi fost împușcat, dacă m-aș fi urcat în mașină și aș fi plecat. Dar nu, eu trebuia să-i prind pe ucigașii lui Crystal. Și acum știam – prea târziu – că acești idioți nici măcar nu erau vinovații. Mi-am spus că Andy a cerut să dau o mână de ajutor, că Jason avea de asemenea nevoie să-l ajut... dar, în acest moment, nu puteam vedea cum m-aș fi putut simți bine în legătură cu asta, multă vreme de acum înainte.

Pentru un scurt moment, m-am gândit să mă întind la loc și să-mi doresc să fi murit.

— Ești bine? întrebă Andy, după ce îi puse cătușele lui Whit și-l verifică pe Donny.

— Da, am răspuns. Andy, îmi pare rău.

Dar el fugise în curtea din față, să-i facă semn ambulanței. Brusc, își făcură apariția tot mai mulți oameni prin preajmă.

— Te simți bine? întrebă o femeie purtând uniforma serviciilor medicale de urgență.

Mânele îi erau ridicate, astfel încât să-i arate mușchii pe care nu bănuiam că o femeie i-ar fi putut avea. Îl puteai vedea pe fiecare în parte mișcându-se sub pielea ei de culoarea cafelei.

— Pari cam pierdută, mai spuse ea.

— Nu sunt obișnuită să văd oameni împușcați, am zis.

Ceea ce era în mare parte adevărat.

— Cred că mai bine ai veni și te-ai așeza pe scaun aici, zise și arătă spre un scaun pliant care avusese și zile mai bune. După ce mă ocup de cei care sângerează, o să vin și la tine.

— Audrey! își strigă ea partenerul, un bărbat cu o burtă uriașă, am nevoie de încă o pereche de mâini aici.

Audrey se grăbi să o ajute, și un alt membru al echipei de urgențe medicale veni alergând pe după rulotă. Am avut aproape același dialog și cu ei.

Weiss plecă spre spitalul prima, iar eu am înțeles că planul era să o stabilizeze la spitalul din Clarice, apoi s-o trimită pe calea aerului la Shreveport.

Whit fu pus în cea de-a doua ambulanță. O a treia veni pentru Ariene. Pentru tipul mort avea să vină medicul legist.

Eram pregătită pentru orice urma să se întâmple.

Lattesta privea în gol, către pini. Mâinile îi erau pătate cu sânge de la rana lui Weiss. În timp ce-l priveam, își reveni. Voința își puse din nou amprenta pe chipul său, iar gândurile porniră să-i curgă năvală. El și Andy începură să se consulte.

Curtea începuse deja să fie foarte plină de oameni ai legii, care păreau a fi cu toții foarte agitați. Schimburile de focuri în care să fie ofițeri răniți nu sunt obișnuite în Bon Temps sau în districtul Renani Când FBI-ul este prezent la fața locului, agitația și tensiunea creșteau de patru ori mai mult.

Mai mulți oameni mă întrebară dacă eram bine, dar nimeni nu părea nerăbdător să-mi spună ce să fac sau să-mi sugereze să plec de acolo, așa că am stat pe scaunul paradiț, cu mâinile în poală. Am urmărit toată activitatea și am încercat să-mi păstrez mintea goală. Asta nu era însă posibil.

Eram îngrijorată pentru agentul Weiss și încă mai simțeam puterea copleșitoare a uriașului val de vină care mă cuprinsese. Presupun că ar fi trebuit să fiu tristă că tipul din Frăție era mort. Dar nu eram.

După un timp, mi-a trecut prin minte că aveam să întârzii și la muncă dacă lucrurile nu se rezolvau mai repede. Știam că asta era un gând lipsit de importanță, atunci când te uitai la sângele care fusese absorbit în pământ, dar știam că pentru șeful meu nu va fi la fel de lipsit de importanță.

L-am sunat pe Sam. Nu-mi amintesc exact ce i-am spus, dar știu că a trebuit să vorbesc cu el să vină să mă ia. I-am spus lui Sam că erau o mulțime de oameni la fața locului și că majoritatea dintre ei erau înarmați. După asta, nu am mai avut nimic de făcut decât să mă uit la pădure. Era un amestec de ramuri căzute, frunze și diverse nuanțe de maro, întrerupt din loc în loc de pini de diverse înălțimi, care răsăriseră întâmplător. Ziua strălucitoare făcea amestecul de umbre și nuanțe de-a dreptul fascinant.

În timp ce priveam în adâncul pădurii, am devenit conștientă că acolo se afla cineva care se uita la mine. Mult mai în spate față de linia copacilor stătea un bărbat; nu, nu un bărbat – o zână. Nu pot citi zânele prea limpede; nu sunt la fel de ermetice ca vampirii, dar se prezintă cel mai apropiat de aceștia din acest punct de vedere.

Era ușor să citesc ostilitatea în atitudinea sa. Zâna asta nu era de partea bunicului meu. Această zână ar fi fost bucuroasă să mă vadă zăcând la pământ însângerată. M-am ridicat dreaptă, brusc dându-mi seama că habar nu aveam dacă toți ofițerii de poliție din lume m-ar fi putut apăra de o zână. Inima îmi bătu din nou cu putere, răspunzând adrenalinei într-un ritm mai degrabă obosit. Voiam să spun cuiva că mă aflu în pericol, dar știam că, dacă aș fi arătat zâna oricăruia dintre oamenii prezenți, aceasta nu numai că ar fi dispărut din nou în pădure, dar i-aș fi pus în pericol și pe aceștia. Făcusem destul pentru acea zi.

În timp ce mă ridicam pe jumătate din scaunul de grădină fără nici un plan în minte, zâna îmi întoarse spatele și dispăru.

Nu pot avea un moment de liniște? La gândul acesta, a trebuit să mă aplec și să-mi acopăr fața cu mâinile pentru că râdeam, dar nu era un râs vesel. Andy veni și se opri lângă mine, încercând să mă privească în față.

— Sookie, zise, și pentru prima dată vocea îi era amabilă. Hei, fată, adună-te. Trebuie să vii să vorbești cu șeriful Dearborn.

Nu numai că am vorbit cu șeriful Dearborn, a trebuit să vorbesc și cu o mulțime de alți oameni. Mai târziu nu mi-am putut aminti niciuna dintre conversațiile avute atunci. Am spus adevărul oricui m-a întrebat.

Nu am pomenit de faptul că văzusem zâna în pădure doar pentru că nu m-a întrebat nimeni: „Ai mai văzut pe cineva aici în după-amiaza asta?” Când am avut o secundă în care nu m-am simțit copleșită și mizerabilă, m-am întrebat de ce apăruse, de ce venise. Mă urmărea? Exista cumva vreun fel de emițător supranatural montat asupra mea?

— Sookie, zise Bud Dearborn. Am revenit la realitate.

— Da, domnule?

M-am ridicat și mușchii îmi tremurau.

— Poți pleca acum, o să vorbim cu tine mai târziu, zise.

— Mulțumesc, i-am spus, abia conștientă de ceea ce spuneam.

M-am urcat în mașina mea, simțindu-mă total amorțită. Mi-am spus că trebuie să merg acasă și să-mi pun costumul de chelneriță și să mă duc la muncă. Să servesc băuturi clienților avea să fie mai bine decât să stau acasă și să retrăiesc evenimentele zilei, dacă reușeam să stau trează atât de mult.

Amelia era la muncă, așa că aveam casa la dispoziția mea atunci când mi-am tras pe mine pantalonii de lucru și tricoul cu mânecă lungă de la Merlotte's. Imaginea reflectată în oglinda de la baie era îngrozitoare: arătam albă ca un vampir, aveam cearcăne mari sub ochi și cred că arătam ca o persoană care văzuse mulți oameni sângerând în ziua aceea.

Seara căzuse rece și tăcută când eu ieșeam din casă și mă îndreptam spre mașină. Noaptea avea să vină curând. De când Eric și cu mine eram legați, mă trezisem gândindu-mă la el de fiecare dată când cerul se întuneca. Acum, că ne culcaserăm împreună, gândurile mele deveniseră poftite. Am încercat să-l trimit în fundul minții mele în timp ce conduceam spre bar, dar el continua să iasă în față.

Poate unde ziua fusese așa un coșmar, am descoperit că aș fi renunțat la toate economiile mele doar ca să-l văd pe Eric chiar acum. M-am îndreptat spre ușa angajaților, apucând săpăluga din geantă. M-am gândit că mă arătam pregătită pentru un atac, dar eram atât de preocupată, încât nu mi-am trimis înainte și celălalt simț al meu ca să detecteze alte prezențe, și nu l-am văzut pe Antoine la umbra tomberonului până ce nu a ieșit de acolo să mă salute. Fuma.

— La naiba, Antoine, m-ai speriat de moarte.

— Scuze, Sookie. Ai de gând să plantezi ceva? Se uită la săpăliga pe care-o scosesem din geantă.

— Nu suntem prea solicitați în seara asta. Am avut vreme să fumez o țigară.

— Toată lumea e calmă pe aici?

Am îndesat săpăliga la loc în geantă, fără să încerc să dau vreo explicație. Poate avea să o pună pe seama ciudăteniei mele cunoscute.

— Da, nimeni nu ne ține predici; nimeni nu a fost ucis. Zâmbi. D'Eriq nu mai termină de povestit despre un tip care a venit mai devreme și despre care el crede că era o zână. D'Eriq e cam prostuț, dar poate vedea lucruri pe care alții nu le văd. Dar totuși... zâne?

— Nu zână în sensul de gay, ci zână ca Clopoțica<sup>17</sup>?

M-am gândit că nu-mi mai rămăsese suficientă energie să fiu alarmată. Am gândit greșit. Am aruncat o privire în jurul parcării destul de speriată.

— Sookie? E adevărat? Antoine se holba la mine.

Am ridicat încet din umeri. M-a prins.

— Rahat, zise Antoine. La naiba, rahat. Asta nu e aceeași lume cu aia în care m-am născut, nu-i așa?

— Nu, Antoine. Nu e. Dacă D'Eriq mai spune ceva, te rog să mă anunți. E important.

Ar fi putut fi străbunicul meu care mă apăra, sau fiul său, Dillon. Sau ar fi putut fi Domnul Ostil, care mă spiona din pădure. Ce s-a declanșat în lumea creaturilor magice? Ani întregi nu am văzut niciuna. Acum nu mai puteai să arunci o săpăliga fără să lovești o zână.

Antoine se uită la mine cu îndoială.

— Desigur, Sookie. Ai necazuri de care ar trebui să știi?

Aveam la necazuri...

— Nu, nu. Doar încerc să evit o problemă, am spus.

Nu voiam ca Antoine să se îngrijoreze și, mai ales, nu voiam să împărtășească acele griji cu Sam. Sam avea oricum destule griji.

Bineînțeles, Sam auzise mai multe versiuni legate de evenimentele de la rulota lui Ariene, iar eu a trebuit să-i povestesc totul pe scurt în timp ce mă pregăteam de muncă. Era foarte supărat pentru intențiile celor doi, Donny și Whit, iar când i-am spus că Donny era mort, mi-a replicat:

— Whit ar fi trebuit să moară și el.

Nu eram sigură că-l auzisem bine, dar, când m-am uitat la fața lui Sam, mi-am dat seama că era foarte mânios, dornic de răzbunare.

— Sam, au murit destui oameni, am zis. Nu i-am iertat și nici măcar nu e ceva ce pot face, dar nu cred că ei sunt cei care au ucis-o pe Crystal.

Sam se întoarse pufnind și trânti o sticlă de rom cu așa o putere, că m-am gândit că s-ar putea să se spargă în bucăți.

În ciuda alarmei, s-a dovedit că am apreciat greșit acea seară... pentru că nu s-a întâmplat nimic.

Nimeni nu a anunțat brusc că e vreun gargui și că vrea să fie și el considerat american.

Nimeni nu a avut vreun acces de furie. Nimeni nu a încercat să mă omoare sau să mă avertizeze sau să mă mintă; nimeni nu-mi acordă vreo atenție specială. Eram din nou o parte din ambianța de la Merlotte's, situație care de obicei mă plictisea. Mi-am amintit serile de dinainte de a-l întâlni pe Bill Compton, când știam că există vampiri, dar nu întâlnisem și nu văzusem niciunul în carne și oase. Mi-am amintit cum îmi doream să întâlnesc un vampir adevărat. Credeam ceea ce comunicaseră despre ei, că erau victimele unui virus care-i făcuse alergici la diverse lucruri (lumina soarelui, usturoi, mâncare) și că puteau supraviețui doar consumând sânge.

Partea asta, cel puțin, era destul de adevărată.

În timp ce lucrăm, m-am gândit la zâne. Erau diferite de vampiri și vârcolaci. Zânele puteau scăpa și să se retragă în lumea lor, orice s-ar fi întâmplat. Era o lume pe care nu-mi doream să o vizitez sau să o văd. Zânele nu fuseseră ființe umane. Cel puțin vampirii își puteam aminti cum era să fii om, iar vârcolacii erau oameni în majoritatea timpului, chiar dacă aveau o cultură diferită; mi-am imaginat că să fii vârcolac era ca și cum ai fi avut dublă cetățenie. Asta era marea diferență dintre zâne și celelalte

creaturi supranaturale, care le făcea pe zâne și mai înspăimântătoare. În timp ce seara trecea, iar eu mergeam de la o masă la alta, făcând un efort să notez corect comenzile și să le servesc zâmbind, am avut momente în care m-am întrebat dacă nu ar fi fost mai bine să nu-l fi întâlnit deloc pe străbunicul meu. Ideea mă atrăgea destul de mult.

I-am dus lui Jane Bodehouse cea de-a patra băutură și i-am făcut semn lui Sam că era cazul să nu-i mai dăm. Jane bea mult, indiferent dacă o serveam sau nu. Decizia ei de a nu mai bea o ținuse o săptămână, dar nu mi-am imaginat niciodată că avea să dureze. Mai luase astfel de hotărâri și înainte, cu același rezultat.

Cel puțin dacă Jane bea aici, ne vom asigura că ajunge cu bine acasă. Am omorât un bărbat ieri. Poate fiul ei avea să vină s-o ia; era un tip simpatic, care nu înghițise niciodată o gură de alcool. Am văzut un bărbat împușcat mortal astăzi. A trebuit să stau nemișcată o clipă, pentru că încăperea începuse să se învârtă cu mine.

După o secundă sau două, m-am simțit din nou stabilă. M-am întrebat dacă aveam să rezist până la sfârșitul serii. Concentrându-mă să pun un picior înaintea celuilalt și să blochez lucrurile rele (din experiența trecută eram expertă la asta), am reușit. Mi-am amintit chiar și să-l întreb pe Sam ce făcea mama lui.

— Este mai bine, zise, închizând casa. Și tatăl meu a cerut divorțul. Spune că ea nu merită pensie alimentară pentru că nu și-a revelat adevărata natură atunci când s-au căsătorit.

Deși fusesem întotdeauna de partea lui Sam, indiferent care ar fi fost aceasta, trebuia să recunosc (doar pentru mine) că puteam înțelege punctul de vedere al tatălui său vitreg.

— Îmi pare rău, am spus totuși. Știu că sunt vremuri dificile pentru mama ta, pentru toată familia de fapt.

— Nici logodnica fratelui meu nu e prea fericită de asta, zise Sam.

— Oh, nu, Sam. S-a speriat de faptul că mama ta...?

— Da, și bineînțeles știe și despre mine. Fratele și sora mea se obișnuiesc cu ideea. Deci ei sunt bine – dar Deidra nu simte la fel. Și cred că nici părinții ei.

L-am bătut pe Sam pe umăr, pentru că nu știam ce să spun. Mi-a zâmbit, apoi m-a îmbrățișat. Zise:

— Ai fost grozavă, Sookie.

După care, rămase nemișcat. Nările lui începură să freacă.

— Miroși a... e o urmă de vampir, zise și toată căldura îi dispăru din voce.

Îmi dădu drumul din îmbrățișare și mă privi cu atenție.

Chiar fusesem atentă și folosisem toate produsele mele obișnuite de îngrijire, dar nasul fin al lui Sam simțise acea urmă de miros pe care Eric o lăsase în urmă.

— Păi..., am zis, apoi m-am oprit brusc.

Am încercat să organizez ceea ce voiam să spun, dar ultimele patruzeci de ore fuseseră atât de obositoare.

— Da, am continuat. Am fost cu Eric noaptea trecută.

Am lăsat-o așa și gata. Mi se rupse inima. M-am gândit să-i explic lui Sam despre străbunicul meu și despre necazurile pe care le aveam, dar Sam avea destul necazuri. Plus că întregul personal se simțea destul de mizerabil din cauza lui Ariene și a arestării sale.

Se întâmplaseră prea multe.

Am avut un alt moment de amețală și greață, dar trecu repede, așa cum se mai întâmplase și înainte. Sam nici măcar nu-l observă. Era pierdut în gânduri sumbre, cel puțin atât cât puteam eu citi în mintea sa întortocheată de teriantrop.

— Condu-mă la mașină, am spus brusc.

Simțeam nevoia să ajung acasă și să dorm, și habar nu aveam dacă Eric urma să apară în noaptea asta sau nu. Nu voiam să apară nimeni altcineva care să mă ia prin surprindere, așa cum făcuse Murry. Voiam ca nimeni să nu mă mai atragă spre pierzanie sau să folosească arma în apropierea mea. Nu mai voiam nici trădări din partea oamenilor de care-mi păsa.

Aveam o lungă listă de cereri și știam că asta nu e bine.

În timp ce mi-am scos geanta din sertarul biroului lui Sam și i-am strigat noapte bună lui Antoine, care încă mai făcea curat în bucătărie, mi-am dat seama că tot ce-mi doream era să ajung acasă fără să



mai vorbesc cu nimeni și să dorm neînțoarsă toată noaptea.

M-am întrebat dacă era posibil.

Sam nu mai spuse nimic altceva despre Eric și păru să considere cererea mea un șoc nervos ca urmare a incidentului de la rulotă. Aș fi putut sta în ușa barului și cerceta zona cu celălalt simț al meu, dar era mai bine să fiu și mai grijulie; telepatia mea și nasul lui Sam făceau o pereche bună. Era nerăbdător să verifice parcare. De fapt, păru aproape dezamăgit atunci când mă anunță că, în afară de noi, nu mai era nimeni.

În timp ce plecam, l-am zărit pe Sam sprijinindu-se de capota camionetei sale parcate în fața rulotei, își ținea mâinile în buzunar și se uita la pietrișul de pe jos de parcă îl detesta. Chiar când am luat curba la bar, Sam a lovit cu mâna în capota camionetei, absent, după care a intrat în bar, cu umerii lăsați.

## CAPITOLUL 13

— Amelia, ce se poate face împotriva zânelor? am întrebat.

Dormisem toată noaptea și, drept urmare, mă simțeam mult mai bine. Șeful Ameliei era plecat din oraș, așa că ea era liberă după-amiaza.

— Vrei să spui ceva care să alunge zânele? întrebă.

— Da, sau chiar să le omoare, am zis. Prefer asta decât să mor eu, am zis. Trebuie să mă apăr.

— Nu știu prea multe despre zâne, din moment ce sunt atât de rare și de ascunse, zise. Nu am fost sigură că există până când nu am auzit de bunicul tău. Ai nevoie de ceva gen ciomag pentru zâne, da?

Mi-a venit brusc o idee.

— Deja am ceva, Amelia, am zis, simțindu-mă mai veselă decât fusesem de zile întregi.

Am privit pe rafturile de pe ușa frigiderului. Bineînțeles că era o sticlă de suc concentrat de lămâie.

— Acum, tot ce am de făcut este să cumpăr un pistol cu apă de la Wal-Mart, am zis. Nu e vară, dar trebuie să găesc unul la departamentul de jucării.

— Asta funcționează?

— Da, este o chestie supranaturală puțin cunoscută. Chiar și numai contactul cu zeama de lămâie este fatal. Am înțeles că dacă este înghițită, rezultatul este și mai rapid. Dacă ai putea ținti în gura deschisă a unei zâne, ar muri sigur.

— Se pare că ai necazuri mari, Sookie. Amelia citea, dar acum pusese cartea pe masă.

— Da, am.

— Vrei să vorbim despre asta?

— E complicat. E greu de explicat.

— Știu ce înseamnă complicat.

— Scuze. Ei bine, s-ar putea să nu fie bine pentru tine să înveți toate dedesubturile. Mă poți ajuta? Vrajile tale de pază funcționează și împotriva zânelor?

— O să-mi verific sursele, zise Amelia, în stilul acela înțelept pe care-l folosea atunci când nu avea nici cea mai mică idee. O s-o sun pe Octavia dacă trebuie.

— Apreciez. Și dacă ai nevoie de anumite ingrediente pentru vrăji, banii nu sunt o problemă.

Chiar de dimineață promisem prin poștă un cec de la avocatul lui Sophie-Anne, domnul Cataliades, care-mi trimisese banii pe care mi-i datora. Aveam să dau o fugă la bancă după-amiază, căci automatul de depozit funcționa.

Amelia trase adânc aer în piept, aflată în impas. Din moment ce era un emițător excepțional de clar, am știut despre ce voia să vorbim, dar, ca să ne păstrăm relația pe picior de egalitate, pur și simplu am așteptat până a deschis ea discuția.

— Am auzit de la Tray, care are prieteni în poliție – deși nu prea mulți – că Whit și Ariene neagă că au omorât-o pe Crystal. Ei... Ariene spune că plănuiau să te dea exemplu de ceea ce se întâmplă cu oamenii care stau pe lângă ființele supranaturale; că moartea lui Crystal le-a dat ideea.

Buna mea dispoziție se evaporă. Am simțit o depresie profundă care mă apăsa. Să aud asta spusă cu voce tare făcea ca totul să fie și mai îngrozitor. Nu știam ce să răspund.

— Ce a auzit Tray în legătură cu ce-i așteaptă? am zis în cele din urmă.

— Depinde al cui a fost glonțul care l-a lovit pe agentul Weiss. Dacă era al lui Donny... ei bine, el e mort. Whit poate spune că s-a tras în el, așa că el doar s-a apărut. Poate spune că nu știe nimic despre vreun plan de a-ți face rău. Își vizita prietena și s-a întâmplat să aibă niște bucăți de lemn în spatele camionetei.

— Și Helen Ellis?

— I-a spus lui Andy Bellefleur că a venit la rulotă să-i ia pe copii, care s-au descurcat de minune la școală, și le promisese că-i duce la Sonic<sup>18</sup> să le ia câte o înghețată. Mai mult de atât nu știe.

Fața Ameliei exprima îndoiala.

— Așadar, Ariene este singura care vorbește.

Am șters tava. Făcusem fursecuri în acea dimineață. Terapia prin gătit, ieftină și satisfăcătoare.

— Da, și ar putea retrage totul oricând. A fost foarte tulburată când a vorbit, dar se va deștepta. Poate prea târziu. Cel puțin, să sperăm.

Avusesem dreptate; Amelia era cea mai slabă verigă.

— Are avocat?

— Da. Nu și l-a putut permite pe Sid Matt Lancaster, așa că a angajat-o pe Melba Jennings.

— Bună mișcare, am spus gânditoare.

Melba Jennings avea doar cu câțiva ani mai mult decât mine. Era singura femeie afro-americană din Bon Temps care absolvise Facultatea de Drept. Avea o față dură și îi plăceau la maximum confruntările. Se știa că alți avocați încercau pe cât posibil să o ocolească pe Melba dacă o vedeau venind.

— O face să pară mai puțin bigotă.

— Nu cred că va păcăli pe nimeni, dar Melba este ca un pitbull.

Melba fusese la agenția de asigurări unde lucra Amelia și reprezentase niște clienți.

— Ar fi bine să mă duc să-mi fac patul, zise Amelia ridicându-se și întinzându-se. Auzi, Tray și cu mine mergem la film în Clarice în seara asta. Vrei să vii cu noi?

— Chiar insistați să mă includeți în întâlnirile voastre. Sper că nu te-ai plictisit deja de Tray?

— Deloc, zise Amelia părând ușor surprinsă. De fapt, cred că e grozav. Drake, amicul lui Tray, l-a tot sâcâit. Drake te-a văzut la bar și vrea să te cunoască.

— E vârcolac?

— Doar un tip obișnuit. Crede că ești drăguță.

— Nu ies cu tipi obișnuiți, am spus, zâmbind. Nu merge prea bine.

De fapt, „mergea” dezastruos. Imaginează-ți ce înseamnă să știi ce crede partenerul tău despre tine în fiecare minut.

În plus, mai era și problema cu Eric și cu relația noastră neclară, dar... intimă.

— Păstrează posibilitatea ca rezervă. E foarte drăguț și prin drăguț vreau să zic frumos de pică.

După ce Amelia a pornit pe scări în sus, mi-am turnat un pahar de ceai. Am încercat să citesc, dar mi-am dat seama că nu mă puteam concentra asupra cărții. În cele din urmă, i-am pus semnul de carte și am rămas privind în gol, gândindu-mă la o mulțime de lucruri.

M-am întrebat unde erau acum copiii lui Ariene. Cu bătrâna mătușă a lui Ariene, care trăia în Clarice? Sau tot cu Helen Ellis? O plăcea Helen pe Ariene suficient de mult încât să-i țină la ea pe Coby și Lisa?

Nu puteam scăpa de sâcâitorul sentiment de responsabilitate pentru situația tristă în care se aflau copiii, dar trebuia să fie unul din acele lucruri pe care le suportam pur și simplu. Persoana cu adevărat responsabilă era Ariene. Nu puteam face nimic pentru ei.

Ca și cum gândurile la copii au tras de una din sforile din univers, sună telefonul. M-am ridicat și m-am dus la telefonul prins pe perete în bucătărie.

— Alo? am spus fără entuziasm.

— Domnișoara Stackhouse? Sookie?

— Da, la telefon, am spus.

— Sunt Remy Savoy.

Fostul soț al verișoarei mele Hadley, tatăl copilului ei.

— Mă bucur că ai sunat. Ce face Hunter? Hunter era un copil „dotat”, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Fusesse „dotat” în același fel în care fusesem și eu.

— E bine. Știi..., despre treaba aia.

— Sigur.

Asta însemna că aveam să vorbim despre telepatie.

— O să aibă curând nevoie de îndrumare. Începe grădinița. Or să observe. Vreau să zic că o să dureze puțin, dar mai devreme sau mai târziu...

— Da, or să observe.

Am deschis gura ca să-i sugerez lui Henry să-l aducă pe Hunter la mine în următoarea mea zi liberă, sau să merg eu la ei, la Red Ditch. Dar apoi mi-am amintit că eram ținta unui grup de zâne ucigașe. Nu era un moment potrivit să vină în vizită și cine știe dacă nu aveam să mă urmărească la căsuța lui Remy? Până acum nimeni nu știa de Hunter. Nici măcar străbunicului meu nu-i spuseseam despre talentul special al lui Hunter. Dacă Niall însuși nu știa, poate că niciunul dintre dușmani nu descoperise informația.

Luând în calcul totul, era mai bine să nu ne asumăm riscuri.

— Chiar vreau să-l întâlnesc și să ajung să-l cunosc. Promit să-l ajut cât de mult pot, am zis. Dar, chiar în acest moment, nu e posibil. Dar dacă mai avem puțin timp înainte de grădiniță... poate peste o lună, cam așa?

— Oh, zise Remy. Speram să-l aduc în ziua mea liberă.

— Am o mică problemă pe care trebuie să o rezolv.

Dacă mai eram în viață după ce o rezolvam... dar nu aveam să-mi imaginez asta. Am încercat să mă gândesc la o scuză acceptabilă, și, bineînțeles, aveam una.

— Cumnata mea a murit, i-am spus lui Remy. Pot să te sun când n-o să mai fiu atât de ocupată cu detaliile...

Nu am putut să gădesc alte cuvinte de a spune asta.

— Promit să o fac curând. Dacă nu o să ai o zi liberă, poate îl aduce Kristen?

Kristen era iubita lui Remy.

— Asta face parte din problemă, zise Remy, și păru deodată obosit, dar și puțin amuzat. Hunter i-a spus lui Kristen că știe că nu-l place cu adevărat, și că ar trebui să nu se mai gândească la tatăl lui fără haine pe el.

Am tras adânc aer în piept, am încercat să nu râd, nu mi-a ieșit.

— Îmi pare rău, am spus. Cum a suporta Kristen asta?

— A început să plângă, apoi mi-a spus că mă iubea, dar că puștiul era un monstru, și a plecat.

— Cel mai rău scenariu cu putință, am zis. Aoleu, crezi că va spune și altora?

— Nu văd de ce n-ar face-o.

Asta părea deprimant de cunoscut; umbre din dureroasa mea copilărie.

— Remy, îmi pare rău, am zis.

Remy păruse un tip de treabă în scurtul timp cât am apucat să ne cunoaștem și îmi dădusem seama că îi era devotat fiului său.

— Dacă te face să te simți mai bine, află că și eu am supraviețuit oarecum.

— Dar părinții tăi au făcut-o?

Spre meritul lui, i-am simțit o urmă de zâmbet în voce.

— Nu, am spus. Oricum asta nu are nimic de-a face cu mine. Au fost prinși de o viitură într-o noapte când mergeau spre casă. Ploua cu găleata, vizibilitatea era groaznică, apa era neagră ca drumul, iar ei au traversat podul și au fost măturați de viitură.

Ceva trase atunci un semnal în creierul meu, un semnal că acest gând putea să fie important.

— Îmi pare rău, glumeam, spuse Remy cu o voce șocată.

— Nu, nici o problemă. Se mai întâmplă și astfel de lucruri, am spus eu în felul în care o faci atunci când nu vrei ca cealaltă persoană să-și facă griji în legătură cu sentimentele tale.

Ne-am despărțit stabilind că-l voi suna când voi avea „ceva timp liber” (asta însemna, de fapt, „când nimeni nu va încerca să măucidă”, dar nu i-am explicat asta lui Remy). Am închis și m-am așezat pe

scaunul de lângă blatul de bucătărie. Mă gândeam la moartea părinților mei pentru prima dată după o bună bucată de timp. Aveam amintiri triste, dar asta era cea mai dureroasă dintre ele. Jason avea zece ani, iar eu aveam șapte, așa că amintirile mele nu erau clare, dar vorbisem despre asta de-a lungul anilor, bineînțeles, iar bunica mea a povestit istoria de multe ori, mai ales pe măsură ce îmbătrânea. Nu varia niciodată. Ploaia torențială, drumul care ducea spre văiuga unde era pârâul, apa neagră... și au fost măturați în întuneric. Camioneta a fost găsită a doua zi; cadavrele lor, la o zi sau două după tragedie.

M-am îmbrăcat automat pentru muncă. Mi-am ridicat părul într-o coadă de cal prinsă foarte sus, asigurându-mă că orice fir de păr rebel era fixat cu gel. În timp ce-mi legam șiretul la pantofi, Amelia se grăbi pe scări să-mi spună că și-a consultat cărțile de magie.

— Cea mai bună metodă de a omorî zâne este cu fier.

Fața îi strălucea victorioasă. Îmi părea rău să-i stric plăcerea. Lămâile erau chiar și mai bune, dar era cam greu să-i strecuri unei zâne o lămâie în gură fără ca ea să-și dea seama.

— Știam asta, am zis încercând să nu par deprimată. Adică, apreciez efortul, dar trebuie să fiu capabilă să le vin de hac.

Ca să pot fugi. Nu știam dacă mai suportam să trebuiască să curăț aleea încă o dată.

Bineînțeles, să omor inamicul era o variantă mai bună decât să le las să mă prindă și să facă ce vor cu mine.

Amelia era gata pentru întâlnirea ei cu Tray. Purta tocuri înalte, cu blugii ei de marcă, un stil neobișnuit pentru Amelia.

— Ce e cu tocurile astea? am întrebat-o, iar Amelia a zâmbit cu minunații ei dinți albi.

— Îi plac lui Tray, zise. Cu sau fără blugi. Ar trebui să vezi ce lenjerie am!

— Mă lipsesc, am zis.

— Dacă vrei să ne întâlnim după ce ieși de la muncă, pun pariu că Drake va fi acolo. Este foarte interesat să te cunoască. Și e drăguț, deși felul în care arată s-ar putea să nu te atragă prea tare.

— De ce? Cum arată Drake? am întrebat curioasă.

— Asta e partea ciudată. Seamănă destul de bine cu fratele tău.

Amelia se uită cu îndoială la mine.

— Asta ar putea fi cam ciudat, nu-i așa?

Am simțit cum mă albesc. Mă ridicasem să plec, dar m-am așezat brusc.

— Sookie? Ce s-a întâmplat? Sookie? Amelia mă studia temătoare.

— Amelia, am rostit cu greu, trebuie să-l eviți pe tipul ăsta. Vorbesc serios. Tu și Tray stați departe de el. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i răspundeți la nici o întrebare despre mine!

Am văzut din vina care i se citea pe chip că răspunsese deja mai multora. Deși era o vrăjitoare isteată, Amelia nu-și dădea seama când oamenii nu erau chiar oameni. Evident, nici Tray nu putea face asta... deși mirosul dulce, chiar și al unei semi-zâne, ar fi trebuit să-l alerteze pe vârcolac. Poate că Dermot avea aceeași abilitate de a-și masca mirosul pe care o avea și tatăl său, străbunicul meu.

— Cine e? întrebă Amelia.

Era speriată, ceea ce reprezenta un lucru bun.

— E...

Am încercat să formulez cea mai bună explicație.

— Vrea să mă omoare.

— Asta are ceva de-a face cu moartea lui Crystal?

— Nu cred, am spus.

Am încercat să mă gândesc rațional la această posibilitate și am descoperit că mintea mea pur și simplu nu putea face față ideii.

— Nu înțeleg, zise Amelia. Trec luni – mă rog, săptămâni – în care nu avem parte de altceva decât de viață plicticoasă și apoi, iată-ne!

Ridică mâinile.

— Poți să te muți înapoi la New Orleans dacă vrei, am spus cu voce pierdută.

Desigur, Amelia știa că poate pleca oricând dorea, dar voiam să subliniez că nu o amestecam în problemele mele decât dacă ea alegea să fie amestecată. Ca să spun așa.

— Nu, zise cu fermitate. Îmi place aici, iar casa mea din New Orleans nu e oricum gata.

Tot spunea asta. Nu că aş fi vrut să plece, dar nu vedeam de ce amâna mereu. În fond, tatăl ei era constructor.

— Nu-ţi lipseşte oraşul New Orleans?

— Ba da, zise Amelia. Dar îmi place aici, îmi place micul meu apartament de sus, şi îmi place Tray, şi îmi plac micile mele slujbe care mă țin în mişcare. Şi-mi mai place – al naibii de mult – să nu fiu în raza vizuală a tatălui meu.

Mă bătu ușor pe umăr.

— Du-te la muncă şi nu-ţi face griji. Dacă nu-mi vine nici o idee până dimineaţă, o sun pe Octavia. Acum, că ştii adevărul despre acest Drake, o să-l pun la punct. Şi Tray o va face. Nimeni nu poate pune la punct ca Tray.

— Amelia, e foarte periculos, am spus.

Nu puteam sublinia suficient asta pentru colocatarea mea.

— Da, da, am înţeles asta, zise. Dar, ştii, nu sunt nici eu vreo floritică nevinovată, iar Dawson se poate lupta cu cei mai buni dintre ei.

Ne-am îmbrăţişat şi mi-am permis să fac o incursiune în mintea Ameliei. Era caldă, activă, curioasă şi... nerăbdătoare. Nu exista nostalgia trecutului când venea vorba de Amelia Broadway. Mă bătu pe spate ca semn de despărţire şi ne-am îndepărtat.

Am fugit la bancă, apoi m-am oprit la Wal-Mart. După ce am căutat puţin, am găsit un mic rastel cu pistoale cu apă. Am luat un pachet cu două bucăţi din plastic transparent, una galbenă şi una albastră. Când m-am gândit la cruzimea şi la puterea rasei zânelor, şi la faptul că tot ce aveam de făcut era să deschid un pachet şi să scot un pistol cu apă, metoda mea de apărare păru ridicolă. O să fiu înarmată cu pistoale cu apă şi cu o săpăliga.

Am încercat să-mi golesc mintea de toate grijile care mă asaltau. Erau atât de multe lucruri la care să mă gândesc... De fapt, erau atât de multe de care să mă tem. Poate că venise momentul să învăţ ceva de la Amelia şi să privesc spre viitor. Ce trebuie să fac în seara asta? Care dintre grijile mele curente putea fi rezolvată? În seara asta, puteam asculta în bar căutând indicii privind moartea lui Crystal, aşa cum mă rugase Jason. (Aş fi făcut-o oricum, dar acum, când necazurile începeau să se adune din toate părţile, părea şi mai important să-i găsec ucigaşii.) Mă puteam înarma împotriva unui atac al zânelor.

Puteam fi atentă şi la alţi membri ai Frăţiei. Şi puteam încerca să mai găsec vreun mod de apărare.

În fond, se presupunea că sunt sub protecţia haitei de vârcolaci din Shreveport pentru că-i ajutasem. Eram, de asemenea, şi sub protecţia noului regim al vampirilor pentru că îi salvasem fundul liderului lor. Felipe de Castro ar fi devenit o grămadă de cenuşă dacă nu aş fi fost eu; că tot veni vorba, la fel ar fi fost şi Eric. Nu era asta cel mai potrivit moment să cer datoriile?

Am coborât din maşină în spate la Merlotte's. Am privit în sus spre cer, dar era înnorat. M-am gândit că trecuse abia o săptămână de la luna nouă. Şi, categoric, era întuneric beznă. Mi-am scos telefonul din geantă. Am găsit numărul lui Eric mâzgălit pe spatele uneia dintre cărţile sale de vizită, care fusese aruncată undeva pe lângă telefonul de la capul patului meu. A răspuns la al doilea apel.

— Da, zise, şi mi-am dat seama din acest singur cuvânt că mai era cu cineva.

Un mic fior m-a trecut pe şira spinării auzindu-i vocea.

— Eric, am început eu, şi apoi mi-am dorit să-mi fi pregătit mai bine cuvintele pentru a-mi formula cererea. Regele a spus că mi-e dator, am continuat, dându-mi seama că era cam brutal şi cam îndrăzneţ felul în care procedam. Sunt într-un real pericol. Mă întreb ce poate face el în cazul ăsta.

— Ameninţarea implică rudele tale mai în vârstă? Da, categoric era cu alte persoane.

— Da. Inamicul... a încercat să-i convingă pe Amelia şi pe Tray să-mi fie prezentat. Nu pare să-şi dea seama că-l voi recunoaşte sau se preface foarte bine. Se presupune că e de partea celor care sunt împotriva oamenilor, dar e pe jumătate uman. Nu-i înţeleg comportamentul.

— Am înţeles, zise Eric după o pauză apreciabilă. Aşadar e nevoie de protecţie.

— Da.

— Şi ceri asta în calitate de...?

Dacă ar fi fost cu supuşii săi, le-ar fi cerut să plece ca să poată vorbi cu mine. Din moment ce nu

făcuse asta, era probabil cu unul dintre vampirii din Nevada: Sandy Sechrest, Victor Madden sau însuși Felipe de Castro, deși asta era puțin probabil. Afacerile mult mai productive ale lui Castro din Nevada cereau prezența sa acolo în majoritatea timpului. În cele din urmă, mi-am dat seama că încerca să afle dacă ceream asta în calitate de partener de pat și „nevastă”, sau în calitate de cineva căruia îi era dator vândut.

— Cer asta în calitate de persoană care i-a salvat viața lui Felipe de Castro, am precizat.

— O să-i prezint cererea asta lui Victor, din moment ce se află aici la bar, zise Eric calm. O să te sun eu în seara asta.

— Grozav. Neuitând de auzul extrem de fin al vampirilor, am adăugat: Apreciez asta, Eric, ca și cum am fi fost amici.

Răsucind în gând întrebarea ce eram de fapt unul pentru celălalt, am pus deoparte telefonul și m-am apucat de treabă, grăbindu-mă pentru că întârzasem deja câteva minute. Acum, că vorbisem cu Eric, eram mult mai optimistă în ceea ce privește șansele mele de supraviețuire.

## CAPITOLUL 14

Mi-am ținut mintea deschisă în acea seară, așa că a fost una grea pentru mine. După ani de exercițiu și puțin ajutor din partea lui Bill, am învățat să blochez majoritatea gândurilor venite de la oamenii din jurul meu. Dar, în seara asta, era ca în vechile vremuri rele, când zâmbeam tot timpul ca să maschez confuzia din mintea mea, cauzată de bombardamentul de gânduri venit de la cei din jur.

Când am trecut pe lângă masa unde Bud Dearborn și vechiul său prieten Sid Matt Lancaster se serveau cu pui și bere, am auzit, Crystal nu e o mare pierdere, dar nimeni nu este crucificat în districtul Renard... Trebuie să rezolvăm cazul acesta, și mi-a adus niște vâcolaci adevărați drept clienți. Aș fi vrut ca Elva Deane să fi trăit să vadă asta; i-ar fi plăcut la nebunie. Dar, în general, Sid Matt se gândea la hemoroizii săi și la cancerul care i se răspândea în corp.

Oh, la naiba, nu știusem. Când am trecut data următoare pe lângă masa lui, l-am bătut pe umăr pe venerabilul avocat.

— Dă-mi de știre dacă ai nevoie de ceva, am spus și am răspuns privirii sale de broască țestoasă cu o față lipsită de expresie.

Putea să înțeleagă ce voia, câtă vreme știa că eram dispusă să ajut.

Când îți întinzi plasa atât de departe, aduni și o mulțime de gunoaie. Am aflat în cursul serii că Tanya se gândea că e posibil să rămână pentru totdeauna alături de Calvin, că Jane Bodehouse credea că este infectată cu clamidia și se întreba cine e vinovatul, și că ofițerii de poliție Kevin și Kenya, care cereau mereu să lucreze în același schimb, acum chiar trăiau împreună. Din moment ce Kenya era neagră, iar Kevin era cum nu se poate mai alb, asta îi făcea pe ai lui Kevin să aibă oarece probleme, dar el le ținea piept. Nici fratele Kenyei nu era prea fericit de situația în care se afla acum, dar nu avea să-l bată pe Kevin sau chestii de genul ăsta. Le-am zâmbit frumos când le-am dus paharele cu burbon și cola, iar ei mi-au răspuns la fel. Se întâmpla atât de rar să o vezi pe Kenya zâmbind, că aproape am izbucnit în râs. Arăta cu cinci ani mai tânără când zâmbea.

Andy Bellefleur a venit cu proaspăta lui soție, Halleigh. Îmi plăcea Halleigh și ne-am îmbrățișat. Halleigh se gândea că e posibil să fie însărcinată și că sunt prea la începutul căsniciei ca să întemeieze o familie, dar Andy era mult mai în vârstă decât ea. Această posibilă sarcină nu fusese planificată, așa că ea era destul de îngrijorată de reacția lui Andy la aflarea veștii. Din moment ce tot mă aflam acolo, am încercat ceva nou. Mi-am trimis simțul meu „suplimentar” în stomacul lui Halleigh. Dacă era cu adevărat însărcinată, era totuși prea devreme pentru micuțul creier să se simtă.

Andy se gândea că Halleigh fusese cam tăcută în ultimele zile și își făcea griji că ar putea fi ceva în neregulă cu ea. Își făcea griji și pentru investigarea morții lui Crystal, iar când simți privirea lui Bud Dearborn ațintită asupra lui, își dori să fi ales orice alt loc din Bon Temps pentru această seară în oraș. Schimbul de focuri de la rulota lui Ariene îi bântuia visele.

Alți oameni din bar se gândeau la lucruri obișnuite.

Care sunt cele mai populare gânduri din toate timpurile? Ei bine, ele sunt foarte, foarte plictisitoare.

Majoritatea oamenilor se gândesc la probleme financiare, la ce trebuie să cumpere de la magazin, la ce treburi au de făcut acasă, la cum le merg slujbele, își fac griji pentru copii... multe. Se macină pentru probleme cu șefii lor, cu partenerii și cu colegii de birou și cu alți membri ai parohiei lor.

În general, 95% din ce aud nu sunt chestii pe care cineva să-și dorească să le treacă în agendă.

Când și când, tipii (mai rar, femeile) se gândesc să facă sex cu cineva pe care l-au zărit în bar – dar cinstit, asta este atât de obișnuit, încât o pot da la o parte, doar dacă nu se gândesc la mine. Cam dezgustător. Ideile despre sex se înmulțesc odată cu numărul paharelor băute; asta nu constituie deloc o surpriză.

Oamenii care se gândeau la Crystal și la moartea ei erau reprezentanții legii însărcinați să afle cine a omorât-o. Dacă vreunul dintre vinovați se afla la bar, pur și simplu nu se gândea la ce făcuse. Și trebuiau să fie mai multe persoane implicate. Să ridici o cruce nu era ceva ce putea face un singur om; sau, cel puțin, nu fără o mulțime de pregătiri și un aranjament elaborat al unui scripete. Trebuia să ai puteri supranaturale să o ridici singur.

La asta se gândea Andy în timp ce-și aștepta salata cu bucățele crocante de pui.

Trebuia să fiu de acord cu el. Pun pariu că și Calvin se gândise deja la scenariul ăsta. Calvin mirosise cadavrul și nu pomenise că ar fi simțit vreun vârcolac, de orice fel. Dar apoi mi-am amintit că unul dintre cei care coborâseră cadavrul fusese o ființă supranaturală.

Cât privea aflatul de noutăți, aveam o pagină goală până când a intrat Mei. Mei, care trăia într-unul din duplexurile pe care le închiria Sam, arăta ca unul dintre renegații din musicalul Robin Hood. Părul lung, mustața și barba îngrijite și nădragii strâmți îi dădeau un aer teatral.

Mei mă luă prin surprindere când mă îmbrățișa ca și cum aș fi fost unul dintre amicii săi.

Dacă atitudinea asta s-ar fi datorat faptului că el și fratele meu erau amândoi pantere... dar tot nu avea prea multă logică. Niciuna dintre celelalte pantere nu devenise intimă cu mine datorită lui Jason – nici pe departe. Comunitatea din Hotshot fusese mult mai amabilă atunci când Calvin se gândise că aș putea deveni partenera lui de viață. Oare Mei avea vreo dorință secretă să iasă cu mine? Asta ar fi fost neplăcut și deloc bine-venit.

Am făcut o mică excursie în mintea lui Mei, unde nu am găsit nici un gând nepotrivit legat de mine. Dacă ar fi fost atras de mine, s-ar fi gândit la asta din moment ce mă aflam exact în fața lui. Mei se gândea la ceea ce spusese Catfish Hennessy, șeful lui Jason, despre Jason la Bon Temps Auto Parts în acea zi. Răbdarea lui Catfish ajunsese la limită și-i transmisese lui Mei că se gândea să-l concedieze pe Jason.

Mei era foarte îngrijorat pentru Jason, binecuvântată-i fie inima. M-am întrebat întreaga mea viață cum de cineva atât de egoist ca fratele meu putea atrage prieteni atât de credincioși. Străbunicul meu îmi spusese că oamenii cu sânge de zână erau mult mai atrăgători pentru ceilalți oameni, deci poate în asta consta explicația.

M-am dus în spatele barului să mai pun niște ceai pentru Jane Bodehouse, care azi încerca să rămână trează ca să facă o listă cu tipii care i-ar fi putut transmite clamidia. Un bar nu este locul potrivit să începi un program de abținere... dar Jane avea oricum șanse reduse să reușească. Am pus o felie de lămâie în ceai și i l-am dus lui Jane. I-am privit mâinile care-i tremurau în timp ce-l bea.

— Vrei ceva de mâncare? am întrebat-o aproape în șoaptă.

Doar pentru că nu văzusem un bețiv schimbându-se într-un bar nu însemna că nu se putea întâmpla.

Jane clătină din cap fără să scoată o vorbă. Părul vopsit castaniu îi scăpase deja din agrafa care-l ținea adunat la spate, iar pulovărul ei negru era acoperit de tot felul de resturi. Machiajul și-l făcuse tot cu o mână tremurândă. Puteam vedea cum rujul i se adunase în ridurile de pe buze. Majoritatea alcoolicii din zonă se opreau din când în când la Merlotte's, dar aveau punctul de întâlnire la Bayou. Jane era singurul nostru alcoolic rezident, de când murise Willie Chenier. Când Jane venea la bar, se așeza întotdeauna pe același scaun. Hoyt îi făcuse un fel de etichetă într-o seară când băuse prea mult, dar Sam l-a pus să-l dea jos.

Am privit în mintea lui Jane, doar unul sau două minute îngrozitoare, și am urmărit ritmul lent al gândurilor sale, i-am observat venele sparte de pe obraji. Gândul că ar fi putut deveni ca Jane era suficient să sperie orice persoană trează.

M-am întors ca să descopăr că Mei stătea lângă mine. Pornise spre toaleta bărbaților, pentru că asta

era în mintea lui când am cercetat-o.

— Știi ce fac în Hotshot cu oamenii de felul asta? întrebă încet, făcând un semn cu capul spre Jane, ca și cum ea nu l-ar fi putut auzi sau vedea.

(De fapt, cred că avea dreptate în legătură cu asta. Jane era atât de prinsă în gândurile sale, încât nu părea să ia contact prea mult cu lumea azi.)

— Nu, am spus uimită.

— Îi lasă să moară, zise. Nu le dau masă sau apă sau adăpost, dacă persoana nu poate avea grijă de ea însăși.

Sunt sigură că mi s-a citit groaza pe chip.

— Până la urmă, asta e o dovadă de milă, zise. Trase adânc aer în piept.

— Comunitatea din Hotshot are felul său de a scăpa de cei slabi.

A plecat, cu spatele drept.

Am bătut-o pe umăr pe Jane, dar mi-e teamă că nu mă gândeam la ea. Mă întrebam ce făcuse Mei ca să merite exilul într-un duplex din Bon Temps. Dacă ar fi fost după mine, aș fi fost fericită să scap de multiplele legături și de ierarhia microscopică din grămada de căsuțe de la vechea răscruce, dar nu-mi dădeam seama dacă la fel simțea și Mei.

Fosta soție a lui Mei mai bea câte o Margarita din când în când la Merlotte's. M-am gândit să mai fac niște cercetări legate de noul amic al fratelui meu data viitoare când Ginger avea să vină.

Sam mă întrebă de vreo câteva ori dacă mă simțeam bine și am fost surprinsă de puterea dorinței mele de a vorbi cu el despre ceea ce se întâmplase în ultima vreme. Am fost uimită să-mi dau seama cât de des mă confesasem lui Sam, cât de mult știa despre viața mea secretă. Dar mai știam că Sam are destule probleme acum. A vorbit la telefon cu sora și fratele lui de mai multe ori în cursul serii, ceea ce era neobișnuit pentru el. Părea săcâit și îngrijorat și ar fi fost o dovadă de egoism din partea mea să mai contribui și eu la problemele lui.

Telefonul mobil din buzunarul șorțului meu vibra de mai multe ori, iar când am avut un moment liber m-am dus la toaleta femeilor ca să-mi citesc mesajele. Unul era de la Eric. „Vine protecția”, spunea. Asta era bine. Mai era un mesaj, de la Alcide Herveaux, liderul haitei din Shreveport. „A sunat Tray. Ai necazuri?”, scria. „Îți suntem datori.”

Șansele mele de supraviețuire crescuseră simțitor și mă simțeam mult mai veselă când mi-am terminat schimbul.

Era bine să ai favoruri de colectat atât de la vampiri, cât și de la vârcolaci. Poate că toate rahaturile prin care trecusem toamna trecută vor fi meritat.

Una peste alta, trebuia să recunosc că ceea ce-mi propusesem pentru seara aceasta se dovedise a fi o ratare. Bineînțeles că, după ce i-am cerut voie lui Sam, mi-am umplut ambele pistoale cu zeamă de lămâie din frigider (păstrată pentru ceai). M-am gândit că poate lămâile adevărat vor fi mult mai puternice decât sucul de lămâie conservat pe care-l aveam acasă. Așa că m-am simțit oarecum mai în siguranță, dar nu știam nimic în plus despre moartea lui Crystal. Fie ucigașii nu veniseră la bar, fie nu aveau remușcări legate de chestia îngrozitoare pe care o făcuseră, fie nu se gândeau la ea atunci când eu le cercetasem mințile. Sau, m-am gândit, toate cele de mai sus.

## CAPITOLUL 15

După muncă, mă aștepta protecția trimisă de vampiri. Bubba stătea lângă mașina mea când am plecat de la Merlotte's. Zâmbi larg când mă văzu, iar eu am fost bucuroasă să-l îmbrățișez. Majoritatea persoanelor nu ar fi fost fericite să vadă un vampir cu probleme mentale și cu o pasiune pentru sângele de pisică, dar eu mă atașasem de Bubba.

— Când te-ai întors în oraș? am întrebat. Bubba fusese prins în New Orleans în timpul Katrinai și avusese nevoie de o refacere îndelungată. Vampirii erau doritori să-i ofere adăpost, pentru că fusese unul dintre cei mai faimoși oameni din lume până ce a fost transformat la morga din Memphis.

— Cam acu' o săptămână. Mă bucur să te văd, domnișoară Sookie.

Colții lui Bubba ieșiră ca să-mi arate cât era de bucuros. La fel de repede dispărură. Bubba încă mai



avea talent.

— Am călătorit. Am stat la prieteni. Dar, în seara asta, am fost la Fangtasia în vizită la domnul Eric și el m-a întrebat dacă mi-ar plăcea o slujbă în care să am grijă de tine. I-am spus: „Domnișoara Sookie și cu mine suntem prieteni buni și asta îmi convine de minune.” Ți-ai luat altă pisică?

— Nu, Bubba, nu mi-am luat. Slavă Domnului!

— Am niște sânge în răcitorul din portbagajul mașinii.

Făcu semn cu capul spre uriașul Cadillac alb, vechi, care fusese restaurat cu o mulțime de timp, necazuri și bani.

— Oh, mașina e minunată, am spus. Aproape că am adăugat: „A fost a ta când erai în viață?” Dar lui Bubba nu-i plăceau referirile la vechea sa existență; îl supărau și îi creau confuzie. (Dacă știai cum să-l iei, din când în când cânta. L-am auzit cântând „Blue Christmas”. De neuitat.)

— Russell mi-a dat-o, zise.

— Oh, Russell Edgington? Regele din Mississippi?

— Da, nu-i drăguț? A spus că din moment ce era regele statului meu de origine, era cazul să-mi dea ceva special.

— Ce mai face?

Russell și noul său soț, Bart, supraviețuiseră amândoi exploziei de la hotelul din Rhodes.

— Se simte foarte bine acum. Și el, și domnul Bart s-au vindecat.

— Mă bucur să aud asta. Așadar, se presupune că vii după mine acasă?

— Da, asta-i planul. Dacă lași ușa din spate descuiată, spre dimineață o să intru în ascunzătoarea din dormitorul tău de oaspeți; așa a zis domnul Eric.

Atunci era și mai bine că Octavia se mutase. Nu știu cum ar fi reacționat dacă i-aș fi spus că Tipul din Memphis trebuie să doarmă în dulapul ei toată ziua.

Când am ajuns acasă, Bubba și-a oprit uimitoarea mașină chiar lângă a mea. Am văzut că se afla acolo și camioneta lui Dawson. Nu eram surprinsă. Dawson lucra ca bodyguard din când în când și era în zonă. Cum Alcide s-a hotărât că vrea să mă ajute, Tray Dawson era alegerea evidentă, indiferent de relația pe care o avea cu Amelia.

Tray însuși stătea la masa mea din bucătărie când am intrat cu Bubba. Pentru prima dată de când îl știam, bărbatul uriaș păru cu adevărat uimit. Dar era suficient de deștept încât să nu zică nimic.

— Tray, acesta este prietenul meu Bubba, l-am prezentat. Unde-i Amelia?

— E sus. Am ceva de discutat cu tine.

— Mi-am imaginat. Bubba este aici pentru același motiv. Bubba, el este Tray Dawson.

— Hei, Tray!

Bubba dădu noroc, râzând că scosese o rimă. Transformarea lui nu fusese chiar reușită. Scânteia vieții fusese atât de slabă atunci când asistentul cu colți de la morgă s-a ocupat de el, iar drogurile din corpul lui atât de puternice, că Bubba fusese norocos să supraviețuiască transformării atât de bine.

— Hei, zise Tray, precaut. Ce mai faci... Bubba? Am fost ușurată că Tray îi reținuse numele.

— Foarte bine, mulțumesc. Mi-am luat niște sânge în răcitorul ăsta, iar domnișoara Sookie ține niște Sângeadevărat în frigider, sau așa obișnuia.

— Da, sigur, am zis. Vrei să stai jos, Bubba?

— Nu, don'șoară. Cred că o să-mi iau o sticlă și o să mă așez în pădure. Bill încă mai stă dincolo de cimitir?

— Da.

— E bine întotdeauna să ai prietenii aproape.

Nu eram sigură că puteam spune că Bill e prietenul meu; trecutul nostru era cam complicat pentru asta. Dar eram absolut sigură că avea să mă ajute dacă mă aflam în pericol.

— Da, am spus, asta e întotdeauna bine. Bubba se învârti pe lângă frigider și luă două sticle. Le ridică spre noi și plecă zâmbind.

— Doamne, Dumnezeule, zise Tray. E cine cred eu că e?

Am încuviințat și m-am așezat pe scaunul din fața lui.

— Asta explică toate chestiile ciudate, zise. Auzi, el e afară, iar eu stau aici cu tine, înăuntru. E bine așa?

— Da. Cred că ai vorbit cu Alcide?

— Da. Nu încerc să mă amestec în treburile tale, dar ar fi fost mai bine să aud lucrurile astea direct de la tine. Mai ales că ai vorbit cu Amelia despre tipul ăsta, Drake, și Amelia e foarte supărată pentru că aparent a dat informații inamicului. Dacă am fi știut că ai necazuri, și-ar fi ținut gura închisă. L-aș fi omorât atunci când s-a prezentat prima dată. Ne-ar fi scutit de o mulțime de necazuri. Ce crezi?

Tray era foarte direct de felul lui.

— Cred că te cam amesteci în treburile mele, Tray. Când ești aici în calitate de amic al meu și iubit al Ameliei, îți povestesc ceea ce cred că pot fără să vă pun în pericol, pe tine sau pe Amelia. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că dușmanii lui Niall se vor gândi să obțină informații despre mine prin intermediul colocatarei mele. Și e o noutate pentru mine că tu nu poți deosebi o zână de un om.

Tray se strâmbă.

— S-ar putea să nu vrei să fii responsabil cu paza mea, cu toate complicațiile pe care le implică prezența iubitei tale sub același acoperiș cu femeia pe care se presupune că trebuie să o aperi. Nu e un conflict de interese cam mare?

Tray mă privi hotărât.

— Nu, accept slujba, zise, și, deși era vârcolac, mi-am dat seama că scopul său principal era ca Amelia să fie în siguranță.

Deoarece ea locuia cu mine, putea împușca doi iepuri dintr-o lovitură.

— În primul rând, trebuie să mă răzbun pe Drake. Nu am știut că e zână, și nu înțeleg cum a reușit asta. Am un nas bun.

Mândria lui Tray fusese rănită. Puteam înțelege asta.

— Tatăl lui Drake își poate ascunde mirosul, chiar și de vampiri. Poate și Drake face asta. Nici nu e în totalitate magic. E pe jumătate om, iar numele lui adevărat este Dermot.

Tray ascultă, încuviință. Mi-am dat seama că se simțea puțin mai bine. Încercam să-mi dau seama dacă și eu mă simțeam.

Nu eram convinsă de aranjament. M-am gândit să-l sun pe Alcide și să-i explic de ce Tray nu era chiar garda de corp perfectă, dar am renunțat. Tray Dawson era un luptător minunat și ar fi făcut tot ce putea pentru mine... până la momentul în care ar fi trebuit să aleagă între Amelia și mine.

— Deci? zise, și mi-am dat seama că tăcusem prea mult.

— Vampirul stă de pază noaptea, iar tu, ziua, am zis. Ar trebui să fiu în siguranță cât sunt la bar.

Am dat scaunul în spate, m-am ridicat și am plecat din bucătărie fără să mai adaug nimic. Trebuia să recunosc că, în loc să mă simt ușurată, eram și mai îngrijorată. Am crezut că sunt foarte deșteaptă cerând un plus de protecție; în loc de asta, acum eram îngrijorată pentru siguranța persoanelor care-mi asigurau acea protecție.

M-am pregătit încet de culcare, în cele din urmă recunoscând în sinea mea că așteptam să apară Eric. Mi-ar fi plăcut să am parte de terapia de relaxare oferită de el, ca să mă ajute să dorm. M-am așteptat să rămân trează anticipând următorul atac. După cum s-a dovedit însă, eram atât de obosită încă din noaptea de dinainte, încât am adormit foarte repede.

În loc de visele mele plictisitoare (clienți care mă strigă mereu în timp ce eu mă străduiesc să mă grăbesc, mucegaiul punând stăpânire pe baia mea), în noaptea aceea l-am visat pe Eric. În visul meu era uman și mergeam împreună prin soare. Destul de ciudat, se ocupa cu afaceri imobiliare.

Când am privit la ceas dimineața următoare, era foarte devreme, cel puțin pentru mine: nici măcar nu era ora opt. M-am trezit cu un sentiment de panică. M-am întrebat dacă avusesem un alt vis, unul pe care nu mi-l aminteam. M-am întrebat dacă simțul meu telepatic a prins ceva în timp ce dormeam, ceva în neregulă, ceva ciudat.

Mi-a luat un moment să-mi scanez casa, ceea ce nu era felul meu de a începe ziua. Amelia plecase, dar Tray era aici și avea necazuri.

Mi-am pus un halat și papucii și am ieșit pe hol. Chiar în momentul în care deschideam ușa, l-am putut auzi vomitând în baie.

Sunt anumite momente când ai nevoie de intimitate, iar cele în care vomități ar trebui să fie în capul listei. Dar vârcolacii sunt de obicei sănătoși, iar acesta era tipul care fusese trimis să mă păzească, iar el în mod evident (scuzați-mă) suferea ca un câine.

Am așteptat până când zgomotele au luat o pauză. Am strigat:

— Tray, e ceva ce pot face pentru tine?

— Am fost otrăvit, zise, înecându-se și horcăind.

— Să chem doctorul? Unul obișnuit? Sau pe doctorița Ludwig?

— Nu.

Asta fu suficient de clar.

— Încerc să scap de otrăvă, icni după o altă repriză. Dar e prea târziu.

— Știi cine a făcut-o?

— Da. Noua iubită...

Vocea i se pierdu câteva secunde.

— În pădure. Noua tipă cu care se regulează Bill.

Am avut o reacție instinctivă.

— El nu era cu ea, nu-i așa? am strigat.

— Nu, ea...

Alte zgomote îngrozitoare.

— Venea din direcția casei lui, a zis că e... Am știut fără urmă de îndoială că Bill nu avea vreo prietenă nouă. Deși eram jenată să recunosc asta față de mine, eram atât de sigură pentru că știam că mă vrea înapoi. Știam că nu și-ar pune șansele în pericol aducând pe altcineva în patul său și permițând unei astfel de femei să se plimbe prin pădure, unde ar fi putut da nas în nas cu mine.

— Cum arăta? am întrebat, sprijinindu-mi fruntea de lemnul rece al ușii.

Obosisem de atâta strigat.

— Era o adoratoare a colților.

Am simțit creierul lui Tray concentrându-se sub ceața stării de rău.

— Cel puțin părea umană.

— La fel cum și Dermot părea uman. Și ai băut ceva ce ți-a dat ea.

Era oarecum o răutate din partea mea să par neîncrezătoare, dar să fim sinceri!

— Nu m-am putut abține, zise foarte încet. Mi-era atât de sete. Trebuia să beau.

Fusese sub influența unei vrăji.

— Și ce era? Chestia pe care ai băut-o?

— Avea gust de vin. Mârâi. La naiba, trebuie să fi fost sânge de vampir! Acum îi simt gustul în gură!

Sângele de vampir era drogul la modă pe piața neagră, iar reacțiile oamenilor variau atât de mult, încât să-l bei însemna o adevărată ruletă rusească. Vampirii îi detesta pe scurgătorii care adunau sângele, pentru că deseori aceștia îi lăsau pe vampiri expuși luminii zilei. Vampirii îi detestau și pe cei care foloseau sângele, pentru că ei creau piața. Unii dintre cei care-l folosiseră deveniseră atât de dependenți de senzația de extaz pe care o putea oferi sângele, încât încercau să-l procure direct de la sursă într-un fel de atac sinucigaș. Dar, din când în când, cel care-l bea o lua razna și omora alți oameni. Oricum reprezenta o publicitate negativă pentru vampirii care încercau să se integreze în societatea oamenilor.

— De ce ar face asta? am întrebat, incapabilă să elimin furia din voce.

— Nu m-am putut abține, zise, și, în cele din urmă, ușa băii se deschise.

Am făcut câțiva pași în spate. Tray arăta rău și mirosea și mai rău. Purta pantaloni de pijama și nimic altceva, și o mare parte a părului său de pe piept era la nivelul ochilor mei. Avea pielea ca de găină.

— Cum așa?

— Nu am putut... să nu-l beau. Clătină încet din cap.

— Și apoi am venit înapoi aici și m-am urcat în pat lângă Amelia. M-am sucit și m-am răsucit toată noaptea. Eram treaz când Rege... când Bubba a intrat și s-a dus la culcare în dulapul tău. A zis ceva despre o femeie care a vorbit cu el, dar mă simțeam deja foarte rău atunci și nu-mi amintesc ce a spus. Bill a trimis-o înapoi? Te urăște chiar atât de mult?

Am privit în sus, în ochii lui.

— Bill Compton mă iubește, am zis. Nu mi-ar face rău niciodată.

— Nici acum când ți-o tragi cu marele blond? Amelia nu-și putuse ține gura închisă.

— Nici acum când mi-o trag cu marele blond, am răspuns.

— Amelia zice că nu poți citi gândurile vampirilor.

— Nu, nu pot. Dar unele lucruri le știi, pur și simplu.

— Sigur.

Deși Tray nu avea suficientă energie să pară sceptic, încercă.

— Trebuie să mă duc în pat, Sookie. Nu pot avea grijă de tine azi.

Vedeam asta.

— De ce nu te duci la tine acasă și să încerci să te odihnești în patul tău? am zis. Azi merg la muncă și voi fi prin preajma cuiva.

— Nu, trebuie să fii apărută.

— O să-l sun pe fratele meu, am spus, surprinzându-mă chiar și pe mine însămi. Nu merge la muncă acum și este panteră. Ar trebui să fie în stare să-mi păzească spatele.

— Bine.

Faptul că nu m-a contrazis, deși nu era fânul lui Jason din nici un punct de vedere, reprezenta dovada clară că Tray nu era deloc în apele lui.

— Amelia știe că nu mă simt bine. Dacă vorbești cu ea înaintea mea, spune-i că o s-o sun diseară.

Vârcolacul se clătină spre camioneta lui. Speram că era în stare să conducă până acasă și l-am strigat ca să mă asigure, dar mi-a făcut doar semn cu mâna și a pornit pe alee.

Simțindu-mă ca amorțită, l-am urmărit cum pleacă. Făcusem și eu un lucru prudent o dată: îmi sunasem datornicii și obținusem protecție. Și nu-mi servise la nimic. Cineva care nu putuse să mă atace în propria mea casă – datorită magiei bine făcute de Amelia, bănuiam – a aranjat să mă atace în alte feluri. Murry apăruse afară, iar acum, o zână se întâlnește cu Tray în pădure, vrăjindu-l să bea sânge de vampir. Ar fi putut să-l înnebunească de tot; ne-ar fi putut ucide pe toți. Cred că zânele ar fi avut oricum de câștigat. Deși nu a înnebunit și nici nu ne-a ucis pe mine și pe Amelia, i s-a făcut atât de rău, încât nu mai putea funcționa ca gardă de corp pentru o vreme.

Am pornit pe hol spre camera mea să mă îmbrac. Astăzi se anunța o zi grea și întotdeauna mă simțeam mai bine dacă eram îmbrăcată în timp ce gestionam o criză. Într-un fel, când am pe mine lenjeria mă simt mai capabilă.

Am avut cel de-al doilea șoc al zilei când eram pe cale să intru în camera mea. Am zărit mișcare în sufragerie. Am înțepenit și am tras foarte adânc și cu furie aer în piept. Străbunicul meu stătea pe canapea, dar mi-a trebuit un moment să-l recunosc pe Niall. Se ridică, privindu-mă oarecum cu uimire, în timp ce eu stăteam cu gura căscată și cu mâna pe inimă. ~ – Nu arăți prea bine, zise.

— Da, păi... nu așteptam musafiri, am spus fără suflare.

Nici el nu arăta prea bine, ceea ce era o premieră. Hainele îi erau rupte și pătate, și, dacă nu mă înșel, mirosea cam tare a transpirație. Străbunicul meu, prințul-zână, arăta pentru prima dată altfel decât superb.

Am intrat în sufragerie și m-am uitat la el mai de aproape. Deși era devreme, am simțit a doua săgetare de teamă pe ziua aceea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Arăți ca și cum te-ai fi luptat.

A ezitat un lung moment, ca și cum ar fi încercat să aleagă dintre mai multe vești.

— Breandan s-a răzbunat pentru moartea lui Murry, zise Niall.

— Ce a făcut?

Mi-am frecat fața cu mâinile uscate.

— A prins-o aseară pe Enda și acum e moartă, zise.

Îmi dădeam seama din vocea lui că moartea nu fusese una ușoară.

— Nu ai întâlnit-o, era foarte timidă când venea vorba de oameni.

Își dădu la o parte o șuviță din părul său atât de blond că părea aproape alb.

— Breandan a omorât o zână de sex feminin? Nu mai sunt prea multe zâne-femei, nu-i așa? Așadar, ce-a făcut... nu e și mai îngrozitor?

— Asta era și intenția, zise Niall. Vocea îi era lipsită de orice intonație.

Pentru prima dată am observat că pantalonii străbunicului meu erau plini de sânge în jurul

genunchilor, acesta fiind probabil motivul pentru care nu venise mai aproape ca să mă îmbrățișeze.

— Trebuie să-ți scoți hainele astea, am zis. Te rog, Niall, intră la duș, iar eu pun astea la spălat.

— Trebuie să plec, zise, și mi-am dat seama că nu auzise vorbele mele. Am venit aici să te avertizez personal să iei situația foarte în serios. O magie puternică înconjoară casa asta. Am putut să apar în casă doar pentru că am mai fost aici. E adevărat că vampirii și vârcolacii te păzesc? Ai o extra-protecție, o simt.

— Am o gardă de corp zi și noapte, am mințit pentru că nu era nevoie să fie îngrijorat pentru mine. Și știi că Amelia e o vrăjitoare puternică. Nu-ți face griji.

Se holba la mine, dar nu cred că mă vedea.

— Trebuie să plec, zise brusc. Voiam să mă asigur că ești bine.

— Bine... mulțumesc.

Încercam să mă gândesc la o îmbunătățire a acestui jalnic răspuns, când Niall a dispărut din sufrageria mea.

I-am spus lui Tray că aveam să-l sun pe Jason. Nu eram sigură cât de sinceră fusesem în legătură cu asta, dar acum știam că trebuie să o fac. După cum vedeam eu treaba, favoarea pe care mi-o datora Alcide fusese achitată; îi ceruse lui Tray să vină să mă păzească, iar acum Tray era scos din cursă. Nu aveam de gând să-i cer lui Alcide să vină el pe post de paznic, și nu eram apropiată de niciunul dintre membrii haitei. Am tras aer în piept și l-am sunat pe fratele meu.

— Jason, am zis când a răspuns la telefon.

— Surioară. Ce s-a întâmplat?

Părea ciudat, ca și cum ar fi trecut prin ceva nemaipomenit.

— Tray a trebuit să plece și cred că am nevoie de protecție astăzi, am zis.

A urmat o tăcere lungă. Nu s-a grăbit să mă chestioneze, ceea ce era ciudat.

— Speram că poți merge cu mine? Ce mi-am propus să fac astăzi...

Am încercat să mă gândesc ce aveam de făcut. Era greu să ai o criză adevărată când viața reală cerea să fie trăită.

— Păi, trebuie să merg la librărie. Trebuie să iau o pereche de pantaloni de la curățătorie.

Nu verificasem eticheta înainte de această achiziție.

— Trebuie să lucrez în schimbul de zi la Merlotte's. Cred că asta e tot.

— În regulă, zise Jason. Deși aceste drumuri nu par chiar urgente.

Urmă o pauză lungă. Brusc, mă întrebă:

— Ești bine?

— Da, am spus precaută. Nu ar trebui să fiu?

— În dimineața asta mi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Mei a dormit la mine azi-noapte, pentru că nu mai era bun de nimic după ce ne-am întâlnit la Bayou. Azi-dimineață aud o bătaie în ușă. Am deschis și tipul ăsta era acolo, și era, nu știu, nebun sau... ceva. Partea cea mai ciudată era că semăna bine cu mine.

— Oh, nu.

M-am așezat imediat pe scaun.

— Nu era în toate mințile, surioară, zise Jason. Nu știu ce nu era în regulă cu el, dar ceva avea. A început să vorbească când Mei a deschis ușa, ca și cum noi am fi știut cine este. Spunea chestii nebunești. Mei a încercat să se bage între mine și el, iar el l-a aruncat pe Mei în partea cealaltă a camerei și l-a făcut ucigaș. Mei și-ar fi rupt gâtul dacă nu ateriza pe canapea.

— Deci Mei e bine.

— Da, e bine. Destul de furios, dar știi...

— Sigur.

Nu sentimentele lui Mei erau importante în povestea asta.

— Și ce-a făcut în continuare?

— A zis niște rahaturi despre faptul că acum, când era față în față cu mine, poate să înțeleagă de ce străbunicul meu nu mă vrea prin preajmă, și că toți cei din relații mixte ar trebui să moară, dar eu eram clar sânge din sângele lui și că se hotărâse că trebuia să știu ce se întâmplă în jurul meu. A zis că sunt ignorant. Nu am înțeles multe și tot nu știu ce era. Nu era vampir și știu că nu e vreun teriantrop,

l-am mirosit.

— Ești bine, asta-i cel mai important.

Oare greșisem când îl ținusem pe Jason în afara poveștii cu zânele?

— Da, zise, cu vocea sa brusc precaută și temătoare. Nu ai de gând să-mi spui despre ce este vorba, nu-i așa?

— Vino încoace și vorbim despre asta. Te rog, te rog, nu deschide ușa decât dacă știi cine e. Tipul ăsta e rău, Jason, și nu prea stă pe gânduri atunci când vine vorba despre cei pe care-i poate răni. Cred că tu și Mei sunteți foarte norocoși.

— E cineva acolo, cu tine?

— Nu, de când a plecat Tray.

— Sunt fratele tău. O să vin dacă ai nevoie de mine, zise Jason, cu neașteptată demnitate.

— Apreciez asta, am zis.

Am primit doi la preț de unul. Mei a venit cu Jason. Asta era stânjenitor pentru că aveam niște chestiuni de familie pe care să i le povestesc lui Jason și n-o puteam face cu Mei prin preajmă. Dând dovadă de un tact neașteptat, Mei i-a spus lui Jason că trebuie să fugă acasă și să ia un pachet de gheață pentru umăr, care fusese rău lovit. Cât timp Mei a fost plecat, l-am pus pe Jason să stea pe scaun, de cealaltă parte a mesei din bucătărie, și am început:

— Am niște lucruri să-ți spun.

— Despre Crystal?

— Nu, încă nu am auzit nimic despre asta. Asta este despre noi. Despre bunica. Nu prea o să-ți vină să crezi.

Îl avertizasem. Mi-am amintit cât de supărată am fost când străbunicul meu mi-a povestit despre cum bunicul meu semizână, Fintan, a întâlnit-o pe bunica mea și cum ea a avut doi copii cu el, tatăl nostru și mătușa noastră, Linda.

Acum, Fintan era mort – ucis – iar bunica noastră, tatăl nostru și sora lui erau de asemenea morți. Dar noi eram în viață, și doar într-o mică măsură zâne, iar asta ne transformase în țintă pentru inamicii străbunicului nostru.

— Și unul dintre acești inamici, i-am spus după ce i-am povestit istoria familiei noastre, este unchiul nostru pe jumătate uman, fratele lui Fintan, Dermot. Le spusese lui Tray și Ameliei că se numea Drake, cred că pentru că părea mai modern. Dermot seamănă cu tine și el este cel care a apărut la tine acasă. Nu știi care-i treaba. I s-a alăturat lui Breandan, cel mai mare dușman al lui Niall, chiar dacă și el este zână, în concluzie unul dintre chestiile pe care Breandan le urăște. Așa că, atunci când spui că e nebun, probabil că asta e explicația. Pare să vrea să aibă o relație cu tine, dar te și urăște.

Jason rămase uitându-se la mine. Fața îi era complet lipsită de vreo expresie. Gândurile i se împotmoliseră, în cele din urmă, zise:

— Vrei să spui că încerca să-i convingă pe Tray și Amelia să ți-l prezinte? Și niciunul dintre ei nu a știut ce este?

Am încuviințat. A urmat o tăcere și mai lungă.

— Deci, de ce vrea să vă întâlnească? Vrea să te omoare? De ce e nevoie să te întâlnească mai întâi?

Bună întrebare.

— Nu știu, am zis. Poate voia să vadă cum sunt. Poate nu știa exact ce vrea.

Nu-mi puteam da seama și m-am întrebat dacă Niall avea să se întoarcă și să-mi explice. Probabil că nu. Avea un război pe cap, chiar dacă acesta se purta mai ales în afara razei vizuale a oamenilor.

— Nu înțeleg, am zis cu voce tare. Murry vine direct să mă atace și el era zână. De ce Dermot, care este de aceeași parte, mă ia... pe ocolite?

— Murry? întrebă Jason, iar eu am închis ochii. Rahat.

— Era o zână, am spus. A încercat să mă omoare. Acum nu mai reprezintă o problemă.

Jason încuviință din cap.

— Bravo, Sookie, zise. Bine, stai să văd dacă am înțeles bine. Străbunicul meu nu vrea să mă întâlnească pentru că seamăn bine cu Dermot, care este... fratele bunicului meu, nu-i așa?

— Da.

— Dar Dermot, aparent, mă place pentru că a venit la mine acasă și a încercat să vorbească cu

mine.

Puteai fi sigur că Jason așa va interpreta situația.

— Corect, am zis.

Jason se ridică în picioare și se învârti prin bucătărie.

— Asta este doar vina vampirilor, zise. Se holbă la mine.

— De ce crezi asta? Era ceva neașteptat.

— Dacă nu ar fi ieșit la lumină, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Uite ce se întâmplă de când au apărut la televizor. Uită-te cum s-a schimbat lumea. Acum am ieșit noi. Apoi, afurisitele de zâne. Iar creaturile magice aduc doar necazuri, Sookie. Calvin m-a avertizat asupra lor. Crezi că sunt drăguțe și blânde și bune, dar nu sunt. Mi-a spus despre ele povești care ți-ar face părul măciucă. Tatăl lui Calvin cunoștea una, două zâne. Din cele spuse de el, ar fi un lucru bun dacă ar muri toate.

Nu mă puteam decide dacă eram surprinsă sau furioasă.

— De ce ești rău, Jason? Nu e nevoie să te cerți cu mine sau să spui lucruri rele despre Niall. Nu-l cunoști. Nu... Auzi, parțial ești și tu zână, ține minte asta!

Aveam sentimentul îngrozitor că o parte din cele spuse de el erau absolut adevărate, dar, cu siguranță, nu era momentul să avem această discuție.

Jason părea înverșunat, cu fiecare trăsătură a feței tensionată.

— Nu vreau să mă înrudesc cu nici o zână, zise. El nu mă vrea, nu-l vreau nici eu. Dacă-l mai văd pe nebunul ăla, o să-l omor.

Nu știu ce aș fi spus, dar în momentul acela Mei a intrat fără să bată, și amândoi ne-am întors să-l privim.

— Îmi pare rău! zise, în mod evident confuz și deranjat din cauza furiei lui Jason.

Păru, pentru o secundă, să creadă că Jason a vorbit despre el. Când niciunul dintre noi nu avu o reacție vinovată, se relaxa.

— Iartă-mă, Sookie, mi-am uitat manierele.

În mână ducea o pungă cu gheață și se mișca încet și se vedea că are dureri.

— Îmi pare rău că ai fost rănit de musafirul neașteptat al lui Jason, am zis.

Se presupune întotdeauna că trebuie să-ți faci musafirii să se simtă în largul lor. Nu mă gândisem prea mult la Mei, dar chiar în acea secundă mi-am dat seama că aș fi fost mult mai fericită dacă în locul său s-ar fi aflat fostul cel mai bun prieten al lui Jason, Hoyt. Nu era vorba că nu-mi plăcea Mei, m-am gândit. Era din cauză că nu-l știam prea bine și nu aveam în el încrederea aceea pe care o simți automat față de anumiți oameni, din când în când. Mei era diferit. Chiar și pentru un vârcolac-panteră era greu de citit, dar asta nu însemna că era imposibil.

După ce i-am oferit lui Mei ceva de băut, din pură politețe, l-am întrebat pe Jason dacă avea să rămână întreaga zi, să meargă cu mine unde aveam treabă. Mă îndoiam puternic că o să accepte. Jason se simțea respins (de un străbunic-zână pe care nu-l întâlnise niciodată și pe care nu voia să-l accepte), și asta era o situație căreia Jason nu-i făcea față prea bine.

— O să merg cu tine, zise fără să zâmbească și foarte rigid. Mai întâi, lasă-mă să trec pe-acasă să-mi verific pușca. O să am nevoie de ea și nu am mai curățat-o de un veac. Mei? Vii cu mine?

Jason voia, pur și simplu, să nu mai fie pe lângă mine, ca să se calmeze. Puteam citi asta la fel de ușor ca și cum ar fi scris-o pe carnețelul cu lista de cumpărături de lângă telefon.

Mei se ridică să plece cu Jason.

— Mei, ce ai reținut legat de vizitatorul lui Jason, în dimineața asta? l-am întrebat.

— În afară de faptul că mă poate arunca în capătul celălalt al camerei și că semăna suficient de bine cu Jason încât să mă facă să mă întorc ca să mă asigur că fratele tău iese din dormitor? Nu prea mult, zise Mei.

Mei reușise să-și îmbrace pantalonii săi de doc obișnuiți și un tricou polo, dar vânătăile albastrui de pe brațe îi stricau oarecum aspectul. Trăsese peste ele, cu multă grijă, o jachetă.

— Ne vedem curând, Sookie. Vino să mă iei, zise Jason.

Bineînțeles voia să meargă cu mașina mea și să consume benzina mea, deoarece erau treburile mele.

— Până atunci, ai numărul meu de telefon.

— Da. Ne vedem într-o oră sau cam așa.

Deoarece singurătatea nu fusese o stare obișnuită pentru mine în ultima vreme, m-aș fi bucurat să am toată casa la dispoziția mea, asta dacă nu aș fi fost îngrijorată că ucigașii supranaturali erau pe urmele mele.

Nu se întâmplă nimic. Am mâncat un bol de cereale. În cele din urmă, m-am decis să fac un duș în ciuda amintirilor despre Psycho<sup>19</sup>. M-am asigurat că ușile erau încuiate și am încuiat și ușa băii. A fost cel mai rapid duș pe care l-am făcut vreodată.

Nimeni nu încercase încă să mă omoare. M-am șters, m-am machiat și m-am îmbrăcat pentru muncă.

Când s-a făcut ora de plecare, am rămas pe veranda din spate și am estimat, iar și iar, din priviri, distanța dintre trepte și mașina mea. M-am gândit că aveam de făcut vreo zece pași. Am descuiat mașina cu telecomanda. Am tras de câteva ori adânc aer în piept și am descuiat ușa cu plasă a verandei. Am deschis-o și am sărit de pe verandă, trecând cu totul peste scări. Într-o bâlbâială jenantă, am deschis portiera mașinii, m-am strecurat înăuntru, am trântit-o și am blocat-o. Am privit în jurul meu.

Nimic nu mișca.

Am râs oarecum cu respirația tăiată. Prostuța de mine!

Toată tensiunea pe care o simțeam făcea ca în mintea mea să apară toate filmele de groază pe care le văzusem vreodată. Mă gândeam la Jurassic Park și dinozauri – poate că gândurile mele se legaseră oarecum de faptul că zânele erau dinozaurii lumii supranaturale – și mă așteptam cumva ca o bucată dintr-o capră să-mi cadă pe parbriz.

Nici asta nu s-a întâmplat. Bine...

Am băgat cheia în contact, am răsucit-o, și motorul a pornit. Nu a explodat. Nu era nici un tiranozaur în oglinda mea retrovizoare.

Până aici, toate bune. M-am simțit mai bine odată ce am început să înaintez încet pe aleea care traversa pădurea, dar eram atentă la tot. Am simțit nevoia să intru în contact cu cineva, să spun cuiva unde eram și ce tăceam.

Mi-am scos telefonul din geantă și am sunat-o pe Amelia. Când a răspuns, am zis:

— Mă duc la Jason. Pentru că lui Tray îi e atât de rău, Jason o să stea pe lângă mine azi. Auzi, știi că Tray a fost vrăjit de o zână să bea sânge alterat de vampir?

— Sunt la muncă, zise Amelia, cu o voce precaută. Da, a sunat acum zece minute, dar a trebuit să se ducă să vomite. Bietul Tray. Cel puțin casa a fost în ordine.

Ceea ce voia Amelia să spună era că vrăjile ei de pază rezistaseră. Avea dreptul să se mândrească cu asta.

— Ești grozavă, am zis.

— Mersi. Auzi, sunt foarte îngrijorată pentru Tray. Am încercat să-l sun înapoi după câteva minute, dar nu mi-a răspuns. Sper că doar a adormit, dar mă duc pe la el după ce plec de la birou. Ce zici să ne întâlnim acolo? O să ne gândim ce putem face ca să-ți oferim mai multă siguranță.

— Bine, am zis. Trec pe acolo imediat după serviciu, probabil în jur de cinci.

Cu telefonul în mână, am sărit din mașină și mi-am luat corespondența din cutia de scrisori care se afla la marginea Hummingbird Road. Apoi m-am urcat înapoi în mașină cât de repede am putut.

Asta fusese o prostie. Aș fi putut trăi și fără să-mi verific corespondența. E foarte greu să renunți la tabieturi, chiar și atunci când sunt mărunte.

— Sunt foarte norocoasă că stai cu mine, Amelia, am zis.

Poate că era puțin prea mult spus, dar era categoric adevărat. Dar Amelia abordase alt subiect.

— Vorbești din nou cu Jason? I-ai spus? Despre lucruri?

— Da, a trebuit. Străbunicul nu poate face totul așa cum vrea el. S-au întâmplat tot felul de chestii.

— Întotdeauna să întâmplă în preajma ta, zise Amelia.

Nu părea furioasă și nu mă condamna.

— Nu întotdeauna, am spus după un moment dureros de îndoială.

De fapt, m-am gândit în timp ce o luam la stânga pe Hummingbird Road, ca să merg la Jason, ceea



ce a spus fratele meu cum că totul s-a schimbat atunci când vampirii au ieșit la lumină... asta era ceva cu care puteam fi de acord.

În mod prozaic, am realizat că aproape rămăsesem fără benzină. Trebuia să opresc la Grabbit Quik. În timp ce pompam aurul lichid în mașina mea, m-am trezit gândindu-mă la ceea ce îmi spusese Jason. Ce ar fi fost atât de urgent încât să aducă o semizână retrasă și mizantropă la ușa lui Jason? De ce i-ar spune lui Jason...? Trebuia să mă gândesc la asta.

Asta era o prostie și ar fi trebuit să am grijă de mine, în loc să-i rezolv problemele lui Jason.

Dar după încă vreo câteva secunde în care am întors conversația pe toate părțile, în gând, am început să am o bănuială că încep să înțeleg.

L-am sunat pe Calvin. La început, nu a înțeles ce-i spuneam, dar apoi a fost de acord să se întâlnească cu mine acasă la Jason.

L-am zărit pe Jason în curtea din spate când am tras pe aleea circulară a micii case pe care tatăl meu o construise atunci când el și mama s-au căsătorit. Era departe de oraș, mult mai departe spre vest decât rulota lui Ariene, și, deși se vedea de la stradă, avea un iaz și mai mulți acri de pământ în spate. Tatălui meu îi plăcuse să pescuiască și să vâneze, și la fel și fratelui meu. Jason instalase de curând un poligon de tir, și am putut auzi pușca.

Am decis să trec prin casă și am avut grijă să strig când am ajuns la ușa din spate.

— Hei, îmi răspunse Jason.

Ținea o carabină Winchester. Fusese a tatălui nostru. Mei stătea în spatele lui, având în mână o cutie de muniție.

— Am hotărât că ar fi bine să mai exersăm un pic.

— O idee bună. Voiam să mă asigur că nu credeți că sunt musafirul vostru nebun venit să vă mai spună câte ceva.

Jason râse.

— Tot nu înțeleg ce credea Dermot că face dacă apare așa la ușă.

— Eu cred că pricep, am zis.

Jason întinse mâna fără să se uite, iar Mei îi dădu niște gloanțe. Jason deschise carabina și începu să o încarce. Am privit spre capra pe care o instalase și am observat toate bidoanele de lapte goale care zăceau pe jos. Le umpluse cu apă ca să stea fixe, și din cauza găurilor de gloanțe apa se scurgea acum pe jos.

— Bună țintă, am spus. Am tras adânc aer în piept.

— Ascultă, Mei, vrei să-mi povestești despre înmormântările din Hotshot? Nu am mai fost la niciuna, iar cea a lui Crystal va avea loc de îndată ce corpul va fi înapoiat, bănuiesc.

Mei păru puțin surprins.

— Știi că nu mai trăiesc acolo de ani buni, protestă el. Pur și simplu, nu e pentru mine.

Exceptând vânătăile care păleau, nu arăta ca și cum ar fi fost aruncat prin cameră de cineva, cu atât mai puțin de o semizână țicnită.

— Mă întreb de ce tipul ăla te-a aruncat pe tine și nu pe Jason, am zis, și am simțit cum gândurile lui Mei încep să se agite din cauza fricii. Ești rănit?

Își mișcă puțin umărul drept.

— Am crezut că mi-am rupt ceva. Dar cred că e doar durere. M-am întrebat ce era. Nu unul de-al nostru.

Am observat că nu-mi răspunsese la întrebare. Jason părea mândru că nu dezvăluise secretul.

— Nu e pe de-a-ntregul uman, am zis. Mei păru ușurat.

— Ei, e bine de știut, zise. Mândria mea a fost zdruncinată cam tare când m-a aruncat. Adică, vreau să zic, că sunt o panteră pursânge, și a fost ca și cum aș fi fost un biet copilaș.

Jason râse.

— Am crezut că avea să intre și să mă omoare, am crezut că s-a terminat. Dar, odată ce Mei a fost la pământ, tipul ăsta a început să vorbească cu mine. Mei făcea pe mortul, iar tipu' ăsta care arăta ca mine îmi explica ce mare favoare-mi făcuse.

— A fost ciudat, se arătă și Mel de acord, dar păru stânjenit. Știi că m-aș fi ridicat dacă începea să te pocnească, dar chiar mă zdruncinase, și mi-am zis că aș putea la fel de bine să stau jos dacă părea că

nu are să vină după tine.

— Mel, sper că ești într-adevăr bine.

Mi-am luat un ton preocupat și m-am apropiat puțin.

— Stai să mă uit la umărul tău.

Am întins mâna și Jason s-a încrunțat.

— De ce trebuie...?

O suspiciune îngrozitoare se strecură pe chipul său. Fără nici un cuvânt în plus, trecu în spatele prietenului său și-l ținu bine, cu mâinile apucându-l pe Mei de o parte și de cealaltă, chiar sub umeri. Mei se strâmbă de durere, dar nu spuse nimic, nici un cuvânt; nici măcar nu se prefăcu indignat sau surprins, și asta era aproape suficient.

Mi-am pus mâinile de o parte și de cealaltă a feței lui Mei, am închis ochii și am privit în mintea sa. Iar de această dată, Mei se gândea la Crystal, nu la Jason.

— El a făcut-o, am zis.

Am deschis ochii și m-am uitat la fratele meu peste umărul lui Mei. Jason țipă și nu era un sunet uman. Fața lui Mei păru să se topească, ca și cum toți mușchii și toate oasele s-ar fi transformat. Abia dacă mai părea uman.

— Lasă-mă să mă uit la tine, se rugă Mei. Jason păru confuz, deoarece Mei se uita la mine; nu putea să se uite în altă parte, din cauza felului în care-l ținea Jason. Mei nu se lupta, dar îi puteam vedea fiecare mușchi de sub piele ieșind în relief, și nu credeam că avea să fie pasiv pentru totdeauna. M-am aplecat și am luat pușca, bucuroasă că Jason o reîncărcase.

— Vrea să se uite la tine, nu la mine, i-am spus fratelui meu.

— La naiba, zise Jason.

Respirația îi era grea și sacadată, ca și cum ar fi alergat, iar ochii îi erau măriți.

— Trebuie să-mi spui de ce.

M-am dat în spate și am ridicat pușca. De la distanța asta, nici măcar eu nu puteam rata.

— Întoarce-l, dacă vrea să vorbească cu tine față în față.

Stăteau în profil față de mine când Jason îl întoarse pe Mei. Strânsoarea lui Jason deveni mai puternică asupra vârcolacului-panteră, dar acum fața lui Jason era la treizeci de centimetri de cea a lui Mei. Calvin apăru de după casă. Sora lui Crystal, Dawn, îl însoțea. Era cu ei și un băiat de vreo cincisprezece ani, care se târa în urma lor. Mi-am amintit că l-am întâlnit la nuntă. Îl chema Jacky, era cel mai în vârstă văr primar al lui Crystal. Adolescenții sunt de obicei foarte emoționați și confuzi, iar Jacky nu făcea excepție. Se străduia să mascheze faptul că era în același timp agitat și încântat. Îi era greu să pară calm.

Cei trei nou-veniți preluară scena. Calvin clătină din cap, cu o figură solemnă.

— Asta e o zi proastă, zise încet, iar Mei tresări auzind vocea liderului său.

Jason se eliberă de o parte din tensiune când îi văzu pe ceilalți vârcolaci-panteră.

— Sookie spune că el a făcut-o, îi spuse lui Calvin.

— Asta e suficient pentru mine, zise Calvin. Dar, Mei, ar trebui să ne povestești tu însuți, frățioare.

— Nu sunt fratele tău, zise cu amărăciune Mei. Nu am trăit cu voi de ani de zile.

— Asta a fost alegerea ta, zise Calvin.

Îi ocoli ca să-i poată vedea fața lui Mei, iar ceilalți doi îl urmăriră. Jacky mârâia; orice încercare de a se stăpâni încetase. Animalul din el ieșea la iveală.

— Nu mai e nimeni în Hotshot ca mine. Aș fi fost singur.

Jason nu păru impresionat.

— Sunt o mulțime de tipi ca tine în Hotshot, zise.

— Nu, Jason, am zis. Mei e homosexual.

— Nu suntem de acord cu asta? îl întrebă fratele meu pe Calvin.

Jason se pare că nu alesese tabăra în ceea ce privește anumite lucruri.

— Suntem de acord cu cei care fac ce vor în pat, după ce și-au făcut datoria față de clan, zise Calvin. Masculii pursânge trebuie să conceapă un copil, indiferent de ce se întâmplă.

— Nu am putut s-o fac, zise Mei. Pur și simplu nu am putut s-o fac.

— Dar ai fost căsătorit o dată, am zis, și mi-am dorit să nu fi deschis gura.

Asta era acum o problemă a clanului. Nu-l sunasem pe Bud Dearbom, îl sunasem pe Calvin. Cuvântul meu era valabil pentru Calvin, nu pentru tribunal.

— Căsătoria noastră nu mergea la capitolul ăsta, zise Mei.

Vocea îi păru aproape normală.

— Ceea ce părea în regulă pentru ea. Avea oricum alte preocupări. Nu am făcut niciodată sex... clasic.

Dacă eu consideram asta ciudat, îmi imaginez cât de greu trebuie să-i fi fost lui Mei. Dar apoi, mi-am amintit cum arătase Crystal acolo sus pe cruce și toată simpatia se evaporă ca prin minune.

— De ce i-ai făcut asta lui Crystal? am întrebat, îmi dădeam seama, după furia care cuprindea mințile din jurul meu, că vremea discuțiilor se apropia de sfârșit.

Mei privi dincolo de mine, dincolo de fratele meu, în altă parte decât spre liderul haitei, spre sora și vărul victimei. Părea să se concentreze la crengile dezgolate de iarnă ale copacilor, care înconjurau iazul liniștit, cenușiu.

— Îl iubesc pe Jason, zise. Îl iubesc. Iar ea se folosea de el și de copilul lui. Apoi m-a chinuit pe mine. A venit aici în ziua aceea. Trecusem să-l rog pe Jason să mă ajute să fac niște rafturi pentru magazin, dar el nu era aici. A apărut în timp ce eu eram în curte și-i scriam lui Jason un bilețel. A început să spună... a spus lucruri îngrozitoare. Apoi, mi-a spus că trebuia să fac sex cu ea, că dacă o făceam avea să le spună tuturor celor din Hotshot și eu aveam să pot să trăiesc acolo, iar Jason ar putea veni să trăiască cu mine. Zicea: „Copilul pe care-l port în pânțece nu te excită deloc? Și apoi... tot mai rău și mai rău. Haionul camionetei era lăsat, din cauza lemnului care ieșea în afară, iar ea se sprijinea cumva de el, iar eu o puteam vedea. Era... ea era... Îmi tot spunea ce fraier sunt și că lui Jason nu avea să-i pese niciodată de mine... Și am plesnit-o cât de tare am putut.

Dawn Norris se întoarse într-o parte, ca și cum ar fi fost pe cale să vomite. Dar își strânse buzele într-o linie subțire și se îndreptă. Jacky nu era la fel de rezistent.

— Dar nu era moartă.

Fratele meu se strădui să strecoare cuvintele printre dinții încleștați.

— A sângerat pe cruce. A pierdut copilul după ce a fost ridicată.

— Îmi pare rău pentru asta, zise Mei.

Își luă privirea de la iaz și de la copaci și și-o opri asupra lui Jason.

— Am crezut că lovitura a omorât-o, chiar am crezut. Nu aș fi lăsat-o și să intru în casă dacă aș fi știut că e încă în viață. Nu aș fi lăsat pe nimeni altcineva să o ia. Ceea ce făcusem era suficient de rău, pentru că dorisem să moară. Dar nu am crucificat-o. Te rog să mă crezi. Indiferent ce crezi despre mine pentru că am rănit-o, nu aș fi făcut niciodată asta. M-am gândit că, dacă o duceam în altă parte, nimeni nu va crede c-ai făcut-o tu. Știam că ieși în seara aceea, și mi-am imaginat că dacă o pun în altă parte o să ai un alibi. Mi-am imaginat că aveai să petreci noaptea cu Michele.

Mei îi zâmbi lui Jason și era o privire atât de tandră, că mi se rupse inima.

— Așa că am lăsat-o în spatele camionetei și am intrat în casă să beau ceva. Când am ieșit din nou, dispăruse. Nu puteam crede. M-am gândit că s-a ridicat și a plecat. Dar nu era nici o urmă de sânge și dispăruse și lemnul.

— De ce la Merlotte's? întreabă Calvin, iar vocea îi păru un mârâit.

— Nu știu, Calvin, zise Mei.

Fața îi era aproape sublimă din cauza ușurării de sub povara vinovăției, a eliberării prin mărturisirea crimei și a dragostei pentru fratele meu.

— Calvin, știu că o să mor și îți jur că nu am nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat cu Crystal după ce am intrat în casă. Nu i-am făcut chestia aia oribilă.

— Nu știu la ce-mi folosește asta, zise Calvin. Dar avem mărturisirea ta și trebuie să începem.

— Accept asta, zise Mei. Jason, te iubesc. Dawn își întoarse capul o fracțiune de secundă, astfel încât privirea ei să o poată întâlni pe a mea.

— Mai bine pleci, zise. Avem treabă.

Am plecat cu pușca și nu m-am întors să mă uit nici măcar atunci când celelalte pantere se apucară să-l sfășie pe Mei. Puteam totuși auzi.

După o secundă, țipetele încetară.

Am lăsat pușca lui Jason pe veranda din spate și am plecat la muncă. Cumva, nu mai părea la fel de important să am o gardă de corp.

## CAPITOLUL 16

În timp ce serveam beri și daiquiri și cocktailuri Vodca Collins oamenilor care se opreau la bar în drumul lor dinspre birou spre casă, am încercat să privesc din afară și am fost uimită. Munceam de ore bune, servind și zâmbind, și nu cedasem deloc. Desigur, a trebuit să cer câtorva persoane să repete comenzile. Și am trecut pe lângă Sam de două ori, iar el mi-a zis ceva și eu nu i-am răspuns, știam asta, pentru că mă oprise să-mi atragă atenția. Dar dusesem farfuriile și băuturile cerute le mesele corecte, iar bacșișurile mele erau peste medie, ceea ce însemna că fusesem amabilă și nu uitasem nimic important.

Te descurci atât de bine, mi-am spus. Sunt atât de mândră de tine. Trebuie să treci de asta. Poți să pleci acasă în cincisprezece minute.

M-am întrebat câte femei și-au spus același text: fata care ținea fruntea sus și dansa în timp ce partenerul ei îi acorda atenție unei alte colege de clasă; femeia care nu fusese promovată la serviciu; femeia care primise un diagnostic înspăimântător și reușise să nu cedeze. Știam că și bărbații au zile din astea.

Ei, poate nu prea mulți oameni au zile exact ca asta.

Bineînțeles mă gândeam la insistența ciudată a lui Mei că nu el fusese responsabil pentru ciudata crucificare a lui Crystal, în timpul căreia și murise. Gândurile sale păreau adevărate. Și chiar nu exista nici un motiv pentru care să refuze să mărturisească totul când deja spusese atât de mult, aflându-și pacea sufletului. De ce ar fura-o cineva pe Crystal și lemnul, și să facă ceva atât de dezgustător? Trebuie să fi fost cineva care o ura foarte tare pe Crystal, sau cineva care-i ura pe Mei sau pe Jason. Era un act inuman și m-am trezit crezând în confesiunea finală a lui Mei că nu o făcuse el.

Am fost atât de bucuroasă să plec de la muncă, încât am condus spre casă pe pilot automat. Când aproape am ajuns la aleea care ducea spre casă, mi-am amintit că-i spusese Ameliei cu ore în urmă că ne vedeam la Tray acasă.

Uitasem cu totul.

Aveam o scuză, dacă puneam la socoteală ce zi avusesem, dacă Amelia era bine. Dar amintindu-mi starea de rău a lui Tray și consumul de sânge de vampir, am simțit un atac de panică.

Am privit la ceas și am băgat de seamă că eram în întârziere cu mai mult de patruzeci și cinci de minute. Întorcând pe următoarea alee, am condus spre oraș ca scăpată din pușcă. Încercam să mă prefac față de mine că nu sunt speriată. Nu reușeam prea bine.

Nu erau mașini parcate în fața căsuței. Ferestrele erau întunecate. Am putut vedea bara de protecție a camionetei lui Tray ieșind din garajul din spatele casei.

Am trecut pe lângă casă și am întors un kilometru mai sus. Confuză și îngrijorată, m-am întors și am parcat lângă casa lui Tray. Casa și atelierul său se aflau la marginea orașului Bon Temps, dar nu izolate. Tray avea un lot de vreo jumătate de acru; casa mică și uriașul hangar de tablă care adăpostea afacerea sa cu reparații se aflau exact lângă unele similare, care aparțineau lui Brock și Chessie Johnson, care aveau un atelier de tapițerie. Era clar că Brock și Chessie intraseră în casă să se culce. Luminile din living erau aprinse; în timp ce mă uitam, Chessie trase draperiile, ceea ce mulți oameni de pe aici nu prea fac.

Noaptea era întunecată și tăcută; câinele familiei Johnson lătra, dar ăsta era singurul sunet. Era prea rece pentru corul găzelor care uneori umpleau noaptea de viață.

M-am gândit la mai multe scenarii care ar fi putut explica aspectul de pustiu al casei.

Primul. Sângele de vampir încă mai avea efect asupra lui Tray și o omorâse pe Amelia. Chiar acum era în casă, pe întuneric, gândindu-se cum să se sinucidă. Sau poate mă aștepta să apar, să mă poată omorî și pe mine.

Al doilea. Tray își revenise după ce băuse sângele de vampir și când Amelia apăruse la ușa lui au decis să-și petreacă după-amiaza ca doi porumbei. Nu ar fi fost deloc fericiți dacă-i întrupeam.

Al treilea. Amelia trecuse pe aici, dar nu găsisese pe nimeni, și acum era din nou acasă la noi pregătind cina pentru ea și pentru mine, pentru că se aștepta să apar dintr-o clipă într-alta. Cel puțin, asta era explicația pe care o găsisem cu privire la absența mașinii Ameliei.

Am încercat să mă gândesc la o serie mai bună de întâmplări, dar nu am putut. Am scos telefonul mobil și am format numărul meu de acasă. Mi-am auzit vocea pe robotul telefonic. Apoi am sunat pe mobilul Ameliei. După trei apeluri, a intrat în funcțiune mesageria vocală. Nu mai aveam opțiuni fericite. Imaginându-mi că un telefon ar putea fi mai potrivit decât o bătaie în ușă, am încercat numărul lui Tray. Am putut auzi târâitul slab al telefonului sunând în casă... dar nu răspunse nimeni.

L-am sunat pe Bill. Nu m-am gândit la asta mai mult de o secundă. Pur și simplu am făcut-o.

— Bill Compton, zise familiara voce relaxată.

— Bill, am spus, și apoi nu am mai putut continua.

— Unde ești?

— Stau în mașină lângă casa lui Tray Dawson.

— Vârcolacul care este proprietarul service-ului de motociclete.

— Exact.

— Vin imediat.

A ajuns în mai puțin de zece minute. Mașina sa a oprit în spatele mașinii mele. Eram oprită pe marginea drumului pentru că nu am vrut să intru pe aleea cu pietriș din fața casei.

— Sunt slabă, am zis, când a ajuns lângă mine. Nu ar fi trebuit să te sun. Dar, jur pe Dumnezeu, nu am știut ce altceva să fac.

— Nu l-ai sunat pe Eric. Era o simplă remarcă.

— Dura prea mult, am zis. I-am spus ce făcusem.

— Nu pot să cred că am uitat de Amelia, am recunoscut uimită de egoismul meu.

— Cred că se acceptă să uiți ceva după o astfel de zi, Sookie, zise Bill.

— Nu, nu este, am spus. Doar că... nu pot să intru acolo și să-i găsesc morți. N-o pot face. Curajul meu tocmai s-a terminat.

Se aplecă spre mine și mă sărută pe obraz.

— Ce mai înseamnă o persoană moartă pentru mine? zise.

Și apoi ieșise din mașină, mișcându-se în liniște prin lumina slabă ce răzbătea pe lângă draperiile casei de alături. Ajunse la ușa din față, ascultă atent. Nu auzi nimic, am știut, pentru că a deschis ușa și a intrat.

Chiar când a dispărut, mi-a sunat telefonul. Am sărit atât de sus, încât aproape am dat cu capul de tavan. Am scăpat telefonul din mână și a trebuit să mă aplec după el.

— Alo? am spus plină de teamă.

— Hei, ai sunat? Eram la duș, spuse Amelia, iar eu m-am prăbușit peste volan, gândindu-mă: Mulțumesc Doamne, mulțumesc Doamne, mulțumesc Doamne.

— Ești bine? întrebă Amelia.

— Da, am spus. Sunt bine. Unde e Tray? E acolo cu tine?

— Nu. Am fost la el acasă, dar nu era acolo. Te-am așteptat nițel, dar nu ai venit, așa că mi-am imaginat că el s-a dus la doctor, iar tu ai fost reținută la muncă sau ceva de genul ăsta. M-am întors la agenția de asigurări și am ajuns acasă cam acum treizeci de minute. Ce s-a întâmplat?

— Vin și eu curând, am zis. Încuie ușile și nu lăsa pe nimeni să intre.

— Ușile sunt încuiate; nu bate nimeni, zise.

— Nu mă lăsa să intru, am spus, decât dacă-ți spun parola.

— Sigur, Sookie, zise.

Mi-am dat seama că era convinsă că depășisem limita.

— Care e parola?

— Nădragi de zână, am zis, și cum de mi-a venit habar n-aveam.

Mi se părea foarte puțin probabil ca oricine altcineva în lume să o spună.

— Am înțeles, zise Amelia. Nădragi de zână. Bill se întorsese la mașină.

— Trebuie să închid, am zis și am închis. Când a deschis portiera, lumina din mașină i-a dezvăluit fața. Părea tristă.

— Nu e aici, zise imediat. Dar a fost o luptă.

— Sânge?

— Da.

— Mult?

— Ar putea fi încă în viață. După cum mirosea, nu cred că era tot al lui.

Umerii mi se lăsară.

— Nu știu ce să fac, am recunoscut, și m-am simțit aproape bine să o spun cu voce tare. Nu știu unde să mă duc să-l găsesc sau cum să-l ajut. Se presupune că ar trebui să fie garda mea de corp. Dar noaptea trecută a ieșit în pădure și s-a întâlnit cu o femeie care a zis că e noua ta iubită. I-a dat ceva de băut. Era sânge alterat de vampir și l-a făcut să se simtă rău. Am privit spre Bill. Poate l-a luat de la Bubba. Nu l-am văzut ca să-l întreb. Sunt oarecum îngrijorată pentru el.

Știam că Bill mă putea vedea mult mai clar decât îl vedeam eu pe el. Mi-am desfăcut mâinile a neputință. O cunoștea pe femeia aceea?

Bill se uită la mine. Gura îi schiță un zâmbet mai degrabă amar.

— Nu mă văd cu nimeni, zise.

Am decis să ignor cu totul partea emoțională. Nu aveam timp sau energie în seara asta. Avusesem dreptate când mă îndoisem de identitatea misterioasei femei.

— Așadar era cineva care putea pretinde că e un adorator al colților, cineva suficient de convingător încât să nu-i trezească suspiciuni lui Tray, cineva care-l putea vrăji ca să bea sângele.

— Bubba nu are prea mult bun-simț, zise Bill. Chiar dacă magia zânelor nu funcționează asupra vampirilor, nu cred că el ar fi greu de păcălit.

— L-ai văzut în seara asta?

— A venit la mine să pună băuturi în răcitor, dar părea slăbit și dezorientat. După ce a băut vreo două sticle de Sângeadevărat, a părut mai bine. Ultima dată când l-am văzut mergea prin cimitir spre casa ta.

— Cred că ar fi mai bine să mergem acolo.

— Te urmez.

Bill se duse la mașina lui și am pornit spre casa mea. Dar Bill a prins stopul de la intersecția dintre autostradă și Hummingbird Road, iar eu am avut în fața lui un avans de câteva secunde. Am tras în spatele casei, care era bine luminată. Amelia nu-și făcuse niciodată griji că nu ar avea cu ce plăti factura de electricitate; îmi venea uneori să plâng când mergeam în urma ei și stingeam bec după bec.

Am ieșit din mașină și m-am grăbit spre treptele verandei din spate, gata să strig „nădragi de zână!” când Amelia avea să vină la ușă. Bill urma să fie acolo în mai puțin de un minut, și am fi putut face un plan ca să-l găsim pe Tray. Când Bill va ajunge aici, o să-l verifice pe Bubba; eu nu puteam merge în pădure. Eram mândră de mine că nu mă grăbisem printre copaci ca să găsesc vampirul.

Aveam atât de multe la care să mă gândesc, încât nu m-am gândit la cel mai evident pericol.

Nu există nici o scuză pentru lipsa mea de atenție la detalii.

O femeie singură trebuie să fie atentă, iar o femeie care a avut parte de experiențele prin care am trecut eu are un motiv în plus să fie atentă atunci când există unele semnale de alarmă. Lumina de siguranță era aprinsă la casă, iar curtea din spate părea normală, e adevărat. Am zărit-o chiar și pe Amelia în bucătărie, prin fereastră. M-am grăbit la ușa din spate, cu geanta atârnată de umăr, cu săpăliga și pistoalele cu apă în ea și cu cheile în mână.

Dar în întuneric se pot ascunde multe lucruri și nu e nevoie decât de un moment de neatenție pentru ca o capcană să se închidă.

Am auzit câteva cuvinte într-o limbă pe care nu am recunoscut-o, dar pentru o secundă m-am gândit bombăne, și nu mi-am putut imagina ce ar fi putut bombăni bărbatul din spatele meu; eram pe cale să pun piciorul pe prima treaptă a verandei.

Și apoi nu am mai știut nimic.

## CAPITOLUL 17

AM crezut că mă aflu într-o peșteră. Părea a fi o peșteră: rece, umedă. Și zgomotele erau ciudate.

Gândurile mele erau oricum, numai rapide nu. Senzația că e ceva în neregulă se ridică la suprafața conștiinței mele cu o certitudine surprinzătoare. Nu eram acolo unde ar fi trebuit să fiu și nu trebuia să fiu oriunde aș fi fost. În acel moment, acestea păreau a fi două gânduri separate.

Cineva mă pocnise în cap.

M-am gândit la asta. Capul nu mă durea: îl simțeam greu, ca și cum aș fi avut o răceală urâtă și pe deasupra aș fi folosit un decongestionant nazal puternic. Așa că am tras concluzia (cu viteza unei broaște țestoase), că am fost pocnită mai degrabă cu magie decât fizic. Rezultatul era cam același. Mă simțeam ca naiba și mi-era teamă să-mi deschid ochii. În același timp, voiam foarte tare să știu cine era în același spațiu cu mine. M-am adunat și mi-am ridicat pleoapele. Am zărit imaginea unei fețe minunate și indiferente, și apoi pleoapele mi se închiseră din nou. Păreau să lucreze după propriul lor program.

— Își revine, zise cineva.

— Super, putem să ne distrăm, zise o altă voce. Asta nu suna deloc promițător. Și nu credeam că distracția avea să fie ceva de care să mă bucur și eu.

Mi-am imaginat că aveam să fiu salvată foarte curând și că asta ar fi perfect.

Dar cavaleria nu năvăli. Am oftat și mi-am forțat ochii să se deschidă din nou. De data aceasta pleoapele rămaseră ridicate, și la lumina unei torțe – una adevărată, o torță care ardea, cinstită – mi-am studiat răpitorii. Unul era o zână de sex masculin. Era la fel de frumos ca și fratele lui Claudine, Claude, și aproape la fel de fermecător – adică deloc. Avea părul negru la fel ca al lui Claude, și trăsături frumoase și un corp lucrat, tot la fel cu Claude. Dar fața sa nu putea nici măcar să pară interesată de mine. Claude era capabil măcar să se prefacă atunci când o cereau circumstanțele.

M-am uitat la răpitorul Numărul Doi. Cu greu ar fi putut părea mai promițătoare. Și ea era o zână, și din acest motiv era minunată, dar nu părea să fie mai bună sau mai iubitoare de distracție decât partenerul ei. În plus, purta un costum mulat, sau ceva foarte asemănător, și arăta bine în el, ceea ce în sine era suficient să mă facă să o urăsc.

— O avem pe tipa care trebuie, zise Numărul Doi. Târfa iubitoare de vampiri. Cred că aia tunsă scurt era ceva mai atrăgătoare.

— Ca și cum vreuna dintre ființele umane ar putea fi cu adevărat atrăgătoare, zise Numărul Unu.

Nu era destul că fusesem răpită; trebuia să fiu și insultată. Deși cuvintele lor erau ultimul lucru care ar fi trebuit să mă îngrijoreze, o mică sclipire de furie se aprinse în pieptul meu. Țineți-o tot așa, ticăloșilor, m-am gândit. Stați numai până pune străbunicul meu mâna pe voi.

Am sperat că nu-i râniseră pe Amelia și pe Bubba.

Am sperat că Bill era bine.

Am sperat că-i sunase pe Eric și pe străbunicul meu.

Aveam cam multe speranțe. Că tot eram în zona dorințelor, mi-am dorit ca Eric să fie pe aceeași lungime de undă cu suferința mea foarte mare și cu frica mea cât se poate de reală. Putea să dea de mine prin intermediul emoțiilor? Asta ar fi fost minunat, pentru că sigur aveam o mulțime. Asta era cea mai nasoală situație în care mă aflasem vreodată. Cu ani în urmă, când Bill și cu mine făcusem schimb de sânge, mi-a spus că avea să fie capabil să dea de mine oriunde. Speram că spusese adevărul și mai speram că abilitatea nu-i dispăruse cu timpul, îmi doream să fiu salvată de oricine. Curând.

Numărul Unu mă apucă de subraț și mă ridică în poziție așezată. Pentru prima dată, mi-am dat seama că mâinile îmi erau amorțite. Am privit în jos și am văzut că erau legate cu un șnur de piele. Acum eram sprijinită de zid și am putut vedea că nu eram într-o peșteră. Eram într-o casă abandonată. Exista o gaură în acoperiș și puteam vedea stelele prin ea. Mirosul de igrasie era puternic, aproape sufocant, și sub el se simțea mirosul lemnului și tapetului putrezite. În cameră nu era nimic în afară de geanta mea, care fusese aruncată într-un colț, și o fotografie veche, înrămată, care atârna strâmbă pe zidul din spatele celor două zâne. Fotografia fusese făcută afară, probabil în 1920 sau 1930, și reprezenta o familie de negri îmbrăcați de gală pentru aventura fotografiei. Păreau a fi o familie de fermieri. Măcar mai eram încă în lumea mea, mi-am imaginat, deși probabil nu pentru multă vreme.

Cât mai puteam, le-am zâmbit Numărului Unu și Numărului Doi.

— Străbunicul meu are să vă omoare, am spus. Am reușit chiar să par veselă și fericită la această

perspectivă.

— Stați să vedeți.

Unu râse, aruncându-și părul pe spate cu gestul unui manechin.

— Nu o să ne găsească niciodată. Mai degrabă are să cedeze și să renunțe, decât să te vadă ucisă încet și dureros. Îi iuuubește pe oameni.

Doi zise:

— Ar fi trebuit să treacă în târâmurile verii cu multă vreme în urmă. Interacțiunea cu oamenii are să neucidă chiar mai repede decât murim deja. Breandan are să ne sigileze. O să fim în siguranță. Niall nu mai e valabil.

Ca și cum ar fi expirat la raft sau ceva de genul ăsta.

— Spuneți-mi că aveți un șef, am zis. Spuneți-mi că nu sunteți voi creierul operațiunii.

Eram oarecum conștientă că eram serios confuză, probabil, ca urmare a vrăjii care mă scosese din joc, dar faptul că știam că nu sunt eu însămi nu părea să mă facă să mă opresc din vorbit, ceea ce era chiar păcat.

— Îi suntem loiali lui Breandan, spuse Unu mândru, ca și cum asta ar fi clarificat totul pentru mine.

În loc să leg cuvintele lor de inamicul străbunicului meu, mi l-am imaginat pe Brandon cu care am fost în școală, care era fundaș în echipa de fotbal. Mersese la Louisiana Tech și apoi intrase în forțele aeriene.

— Nu mai e în armată? am întrebat.

Se uitară la mine neînțelegând nimic. Nu îi puteam învinovăți pentru asta.

— Armata cui? întrebă Doi.

Încă îi purtam ranchiună pentru că spusese că sunt o târfă și m-am decis să nu vorbesc cu ea.

— Și, care-i programul? l-am întrebat pe Unu.

— Așteptăm să primim vești de la Niall, care va răspunde cererilor lui Breandan, zise. Breandan ne va izola în Țara Magică, și nu vom mai avea niciodată de-a face cu cei ca tine.

În acel moment, asta părea a fi un plan excelent, și temporar am fost de partea lui Breandan.

— Și Niall nu vrea să se întâmple asta? am zis, încercând să nu-mi tremure vocea.

— Nu, vrea să-i viziteze pe cei ca tine. În timp ce Fintan a ascuns existența ta și a fratelui tău, Niall s-a comportat civilizată, dar când l-am eliminat pe Fintan...

— Bucată cu bucată, zise Doi și râse.

— A fost capabil să găsească suficientă informație ca să dea de urma ta. Și la fel am făcut și noi. Într-o zi am găsit casa fratelui tău și afară, într-o camionetă, era un cadou. Am decis să ne distrăm puțin cu el. Am urmărit mirosul tău până acolo unde lucrezi și am lăsat monstrul care era soția fratelui tău afară s-o vadă toți. Acum o să ne distrăm cu tine. Breandan a spus că putem face ce vrem, mai puțin să te omoram.

Poate gândurile mele încetinite prinseseră puțină viteză. Am înțeles că îl sprijineau pe inamicul străbunicului meu și că-l omorâseră pe bunicul Fintan și o crucificaseră pe biata Crystal.

— N-aș face asta dacă aș fi în locul vostru, am spus, destul de disperată. Să mă răniți, vreau să zic. Pentru că, în fond, ce se întâmplă dacă Breandan nu primește ce vrea? Dacă Niall învinge?

— În primul rând, e puțin probabil, zise Doi. Zâmbi. Plănuim să câștigăm, și plănuim să ne distrăm grozav. Mai ales dacă Niall vrea să te vadă; cu siguranță va cere o dovadă că ești în viață înainte să se predea. Trebuie să te păstrăm în viață, dar, cu cât va fi mai mare chinul tău, cu atât se va sfârși războiul mai repede.

Avea gura plină de cei mai lungi și mai ascuțiți dinți pe care-i văzusem vreodată. Unii dintre ei aveau vârfulurile îmbrăcate în metal argintiu. Arătau oribil.

La vederea acelor dinți, acelor dinți îngrozitori care străluceau, am scăpat de ultimele rămășițe din magia pe care o aruncaseră asupra mea, ceea ce era chiar păcat.

Ora următoare, care a fost cea mai lungă din viața mea, am devenit complet lucidă.

Mi s-a părut uimitor – și absolut șocant – că puteam simți o astfel de durere și că nu mor din cauza ei.

Aș fi fost bucuroasă să mor.

Știam o mulțime de lucruri despre oameni, din moment ce priveam în mințile lor în fiecare zi, dar



nu știam prea multe despre civilizația zânelor. Credeam că Numărul Unu și Numărul Doi erau într-o echipă numai a lor. Nu-mi puteam imagina că străbunicul meu ar fi început să râdă atunci când am început să sângerez. Și speram că nu-i făcea plăcere să cresteze oamenii cu un cuțit, așa cum făceau Unu și Doi.

Citiseam cărți în care o persoană care era torturată se afla „în altă parte” în timpul chinurilor. Am făcut tot ce am putut ca să găsec un loc în care să mă refugiez mental, dar am rămas chiar acolo în cameră. M-am concentrat asupra fețelor hotărâte ale familiei de fermieri din fotografie, și așa fi vrut să nu fie atât de prăfuită încât să-i pot vedea mai clar. Așa fi vrut ca fotografia să stea dreaptă. Știam că familia ar fi fost îngrozită de lucrurile la care asistau acum.

În momentele în care cele două zâne nu-mi făceau rău, îmi era foarte greu să cred că eram trează și că asta se întâmpla într-adevăr. Tot speram că sufeream din cauza vreunui vis absolut îngrozitor și că mă voi trezi din el, mai degrabă mai devreme decât mai târziu. Știusese de la o vârstă foarte fragedă că există cruzime în lume – credeți-mă, aflasem asta – dar încă eram șocată că aceste Creaturi chiar se simțeau bine. Eu nu însemnam nimic pentru ele – nu aveam identitate. Erau complet indiferente față de planurile pe care le aveam în viață, față de plăcerile de care speram să mă bucur. Așa fi putut fi la fel de bine un cățel abandonat sau o broască prinsă lângă iaz.

Că eu însămi mă puteam gândi ca acestea să se întâmple unui cățel sau unei broaște era oribil.

— Nu e ea fata celor pe care i-am ucis? o întrebă Unu pe Doi în timp ce eu țipam.

— Da. Au încercat să conducă prin apă în timpul viiturii, spuse Doi pe tonul cuiva care rememorează ceva plăcut. Apă! Când bărbatul avea sânge pe linia celor din văzduh! Au crezut că o să-i așere conserva aceea de tablă.

— Spiritetele apei au fost fericite să-i tragă în adâncuri, spuse Unu.

Părinții mei nu muriseră în accident. Fuseseră omorâți. Chiar și prin durerea pe care o simțeam am reținut asta, deși în acel moment era dincolo de puterile mele să am vreun sentiment față de asta.

Am încercat în mintea mea să vorbesc cu Eric, în speranța că m-ar fi putut găsi prin intermediul legăturii noastre. M-am gândit la singurul telepat adult pe care-l știam, Barry, și i-am trimis mesaje – deși știam al naibii de bine că eram mult prea departe unul de celălalt ca să ne transmitem gândurile. Spre rușinea mea, spre sfârșitul acelei ore, m-am gândit chiar să-l contactez pe micuțul meu văr, Hunter. Știam, totuși, nu numai că Hunter era prea mic ca să înțeleagă, dar... nici nu-i puteam face asta unui copil.

Am renunțat să mai sper și am așteptat moartea.

În timp ce ei făceau sex, m-am gândit la Sam și la cât de fericită așa fi fost dacă l-aș fi putut vedea acum. Voiam să rostesc numele cuiva care mă iubea, dar eram prea răgușită de la atâta țipat.

M-am gândit la răzbunare. Voiam ca Unu și Doi să moară, îmi doream atât de tare, încât îmi ardeau măruntaiele. Speram ca cineva, oricare dintre prietenii mei supranaturali – Claude și Claudine, Niall, Alcide, Bill, Quinn, Tray, Pam, Eric, Calvin, Jason – să-i sfășie pe cei doi, bucată cu bucată. Poate că restul zânelor se puteau ocupa de ei la fel de mult ca și ei de mine.

Unu și Doi spusese că Breandan voia ca ei să nu mă omoare, dar nu era nevoie să fii telepat ca să-ți dai seama că nu vor fi în stare să se abțină. Aveau să fie luați de valul distracției, așa cum se întâmplase și în cazul lui Fintan și al lui Crystal, și nu mă vor putea repara.

Eram sigură că urma să mor.

Am început să am halucinații. Am crezut că l-am văzut pe Bill, ceea ce nu avea sens. El era probabil în curtea din spatele casei mele, întrebându-se pe unde umblam. Era în lumea care avea sens. Dar puteam jura că l-am văzut strecurându-se în spatele creaturilor, care se distrau făcându-și de lucru cu niște brice. Avea degetul dus la buze, ca și cum mi-ar fi spus să tac din gură. Din moment ce nu era aici, iar gâtul meu era prea rănit ca să mai pot vorbi (nu mai puteam scoate nici măcar un țipăt decent), asta era ușor. O umbră neagră îl urma, o umbră care avea deasupra o mică flacăra.

Doi mă înțepă cu un cuțit ascuțit pe care-l scosese din cizmă, un cuțit care strălucea ca dinții ei. Amândoi se aplecară spre mine ca să-mi vadă reacția. Am putut doar să scot un sunet aspru. Fața îmi era acoperită de lacrimi și sânge.

— Broscuța orăcăie, zise Unu.

— Ascult-o. Orăcăie, broscuțo. Orăcăie pentru noi.

Am deschis ochii și am privit într-ai ei, privind-o direct pentru prima dată după multe minute lungi. Am înghițit și mi-am adunat toată puterea care-mi mai rămăsese.

— O să muriți, am spus foarte sigură.

Dar o mai spusese și înainte, și nu mi-au dat mai multă atenție acum decât o făcuseră prima dată.

Mi-am forțat buzele să zâmbească.

Masculul a avut suficient timp să pară uimit înainte ca ceva strălucitor să scânteieze între capul și umerii săi. Apoi, spre intensa mea plăcere, era tăiat în două bucăți, iar eu eram acoperită de un val de sânge proaspăt. Se scurse peste mine, înecând sângele deja uscat de pe pielea mea. Dar ochii nu îmi fură acoperiți, așa că am putut vedea o mână albă apucând gâtul lui Doi, ridicând-o, învârtind-o, iar șocul ei fii cât se poate de satisfăcător atunci când dinți aproape la fel de ascuțiți ca ai ei îi sfâșiară gâtul lung.

## CAPITOLUL 18

Nu mă aflam la spital.

Dar eram într-un pat, nu al meu. Și eram puțin mai curată decât înainte și bandajată și aveam dureri mari; de fapt, aveam dureri absolut îngrozitoare. Partea în care eram mai curată și bandajată – oh, era o stare grozavă. Partea cealaltă, durerea – ei bine, asta era de așteptat, de înțeles. Cel puțin nu încerca nimeni să mă rănească mai mult decât fusesem deja. Așa că m-am decis că mă simțeam excelent.

Aveam câteva goluri în memorie. Nu-mi puteam aminti ce se întâmplase între momentul în care eram în cocioaba dărăpănată și momentul în care mă aflam acum; îmi aminteam frânturi de acțiune, sunetul vocilor, dar nu aveam nici o poveste coerentă care să le lege. Mi-am amintit cum s-a desprins capul lui Unu, și știam că Doi a fost mușcată de cineva. Speram că era la fel de moartă ca și Unu.

Dar nu eram sigură. Chiar îl văzusem pe Bill? Ce era cu umbra din spatele lui?

Am auzit un clic, clic, clic. Am întors capul foarte încet. Claudine, nașa mea zână, stătea lângă pat și tricota.

Imaginea lui Claudine tricotând era la fel de suprealistă ca și imaginea lui Bill apărând în peșteră. Am decis să adorm din nou, o retragere lașă, dar credeam că am dreptul.

— O să fie bine, zise doctorița Ludwig. Capul ei apărui la marginea patului meu, ceea ce-mi spuse sigur că nu eram într-un pat modern de spital.

Dr. Ludwig se ocupă de cazurile care nu pot fi duse la un spital obișnuit pentru oameni, pentru că personalul ar lua-o la goană urlând la vederea lor sau laboratorul nu ar putea să le analizeze sângele. Am putut vedea părul aspru al doctoriței Ludwig în timp ce se îndrepta dinspre pat spre ușă. Ea are o voce gravă. Suspectam că e un hobbit – nu chiar, dar sigur arăta ca unul. Deși purta pantofi, nu-i așa? Am petrecut câteva momente încercând să-mi amintesc dacă-i zărisem măcar picioarele.

— Sookie, zise, ochii ei apărând la cotul meu. Își fac efectul medicamentele?

Nu știam dacă aceasta era a doua sa vizită sau leșinasem pentru câteva momente.

— Nu mai am dureri atât de mari, am spus, iar vocea îmi era răgușită și pierită. Încep să mă simt oarecum amorțită. Asta e... excelent.

Încuviință.

— Da, zise. Luând în calcul că ești o ființă umană, ești foarte norocoasă.

Amuzant. Mă simțeam mai bine decât atunci când fusesem în cocioabă, dar nu puteam spune că mă simțeam norocoasă. Am încercat să adun puțină recunoștință pentru norocul meu. Nu era nici un pic care să poată fi adunată. Era complet epuizată. Emoțiile îmi erau la fel de afectate ca și corpul.

— Nu, am spus.

Am încercat să clatin capul, dar nici măcar analgezicele nu puteau să ascundă faptul că gâtul mă durea prea tare pentru a mă putea mișca. Mă sugrumaseră de mai multe ori.

— Nu ești moartă, sublinie doctorița Ludwig.

Dar am fost al naibii de aproape; oarecum trecusem peste linie. Salvarea venise la momentul oportun. Dacă aș fi fost eliberată înainte de acel moment, aș fi răs tot drumul până la clinica supranaturală, sau ce-o fi fost. Dar privisem moartea prea de aproape – suficient de aproape ca să-i văd porii de pe față – și suferisem prea mult. Nu aveam să dau înapoi de data asta.

Emoțional și fizic fusesem ciopârțită și lovită și ciupită și mușcată până devenisem o suprafață aspră, dureroasă. Nu știam dacă voi mai reuși să ajung la starea de dinainte de răpire. I-am spus asta în cuvinte mult mai simple doctoriței.

— Sunt morți, dacă asta te ajută, zise ea.

Da, într-adevăr, asta ajută puțin. Speram că nu-mi imaginasem partea aceea; mi-era puțin teamă că moartea lor fusese o fantezie încântătoare.

— Străbunicul tău l-a decapitat pe Lochlan, zise. Deci el era Unu.

— Iar vampirul Bill Compton i-a sfâșiat beregata surorii lui Lochlan, Neave.

Ea fusese Doi.

— Unde e Niall acum? am întrebat.

— Se pregătește de război, zise ea supărată. Gata cu negocierile, gata cu șantajul pentru avantaje.

Acum e doar moarte.

— Bill?

— A fost grav rănit, spuse micuța doctoriță. L-a lovit cu lama cuțitului înainte să sângereze de moarte. Și l-a mușcat și ea. Cuțitul ei era cu argint, și vârfurile dinților erau îmbrăcate și ele. I-a pătruns în corp.

— O să se facă bine, am zis. Ea ridică din umeri.

Am crezut că inima o să mi se facă fărâme. Nu puteam privi în față situația asta îngrozitoare.

M-am străduit să mă gândesc la altceva în afara lui Bill.

— Și Tray? El e aici?

Mă privi un moment în tăcere.

— Da, zise în cele din urmă.

— Trebuie să-l văd. Și pe Bill.

— Nu. Nu te poți mișca. Bill doarme pentru că e ziuă. Eric vine în seara asta, de fapt în vreo două ore, și mai aduce cel puțin un vampir cu el. Asta o să fie de folos. Vârcolacul este prea rănit ca să-l deranjezi.

Nu am reținut asta. Mîntea mea o luase înainte. Era o cursă destul de înceată, dar gândeam ceva mai clar.

— Știi dacă l-a anunțat cineva pe Sam? Cât am fost leșinată? Cât am lipsit de la muncă?

Doctorița ridică din umeri.

— Nu știu. Cred că da. El pare să afle tot.

— Bine.

Am încercat să-mi schimb poziția, am gemut.

— O să trebuiască să merg la baie, am avertizat-o.

— Claudine, zise doctorița Ludwig, iar verișoara mea puse deoparte tricotajul și se ridică din balansoar.

Pentru prima dată am observat că minunata mea nașă-zână arăta ca și cum cineva ar fi încercat să o împingă printr-un aparat de rindeluit lemnul. Brațele dezgolite îi erau acoperite cu zgârieturi, julituri și tăieturi. Fața îi era un dezastru. Îmi zâmbi, dar era un zâmbet dureros.

Când m-a ridicat în brațe, am simțit că face un efort. În mod normal, Claudine ar fi putut ridica un vițel mare fără nici un fel de probleme.

— Îmi pare rău, am spus. Nu pot merge. Sunt sigură.

— Nu te gândi la asta, zise Claudine. Vezi, aproape am ajuns.

Când misiunea noastră fu îndeplinită, mă ridică și mă duse înapoi în pat.

— Ce ai pățit? am întrebat-o.

Doctorița Ludwig plecase fără să mai spună ceva.

— Am nimerit într-o ambuscadă, zise cu vocea sa plăcută. Niște elfi și o zână. Lee se numea.

— Bănuiesc că erau aliații lui Breandan ăsta? încuviință, după care-și luă andrelele și lucrul.

Chestia la care lucra părea a fi un pulover mic. M-am întrebat dacă era pentru un elf.

— Au fost, zise. Acum sunt bucăți de oase și came.

Păru destul de încântată.

Claudine nu avea să devină înger în ritmul ăsta. Nu eram prea sigură de cum mergea treaba, dar să reduci alte ființe la părțile lor componente probabil că nu era cea mai bună cale.

— Bine, am zis. Cu cât mai mulți susținători de-ai lui Breandan își găseau nașul, cu atât mai bine.

L-ai văzut pe Bill?

— Nu, zise Claudine, în mod evident, deloc interesată.

— Unde e Claude? am întrebat. E bine?

— E cu bunicul, zise, și pentru prima dată păru îngrijorată. Încearcă să-l găsească pe Breandan. Bunicul își imaginează că dacă elimină sursa, susținătorii lui Breandan n-or să aibă de ales decât să oprească războiul și să-i jure credință.

— Oh, am zis. Și tu de ce nu ai mers?

— Te păzesc pe tine, zise simplu. Cel puțin tu crezi că am ales partea cea mai puțin periculoasă. Sunt sigură că Breandan încearcă să găsească acest loc. Probabil e foarte furios. Trebuie să vină în

lumea oamenilor pe care o urăște atât de mult, acum, că ucigașii săi de casă sunt morți. Îi iubea pe Neave și Lochlan. Erau cu el de secole și amândoi erau iubiții săi.

— Bleah, am zis din inimă sau, poate, din străfundul stomacului meu. Oh, bleah.

Nici nu mă puteam gândi la ce dragoste puteau face. Ceea ce văzusem nu părea a fi dragoste.

— Și nu te-aș acuza niciodată că alegi cel mai mic pericol, am spus după ce am depășit momentul de greață. Toată lumea asta e periculoasă.

Claudine îmi aruncă o privire atentă.

— Ce fel de nume e Breandan? am întrebat după un moment în care am urmărit cum andrelele zânei se mișcau cu viteză și mândrie.

Nu eram sigură cum va ieși puloverul verde și pufos, dar efectul era bun.

— Irlandez, zise. Toți cei mai bătrâni din partea asta de lume sunt irlandezi. Claude și cu mine aveam nume irlandeze. Mi se părea idiot. De ce să nu ne facem o plăcere? Nimeni nu poate scrie aceste nume și nu le poate pronunța corect. Fostul meu nume sună ca o pisică scuipând un ghem de blană.

Am rămas tăcute câteva minute.

— Pentru cine e pulovărașul? O să ai o mică comoară? am întrebat cu noua mea voce șuierătoare și șoptită.

Încercam să par glumeață, dar scoteam niște sunete oribile.

— Da, zise ridicând capul să se uite la mine. Ochii îi străluceau. O să am un copil. Un copil-zână pursânge.

Eram uimită, dar am încercat să ascund asta cu cel mai minunat zâmbet pe care mi-l puteam lipi pe față.

— Oh, asta-i grozav! am zis.

M-am întrebat dacă ar fi nepolitic să mă interesez de identitatea tatălui. Probabil.

— Da, zise serioasă. E minunat. Nu suntem o rasă prea fertilă, iar cantitatea uriașă de fier din lume ne-a scăzut și mai mult natalitatea. Numărul nostru scade cu fiecare secol. Sunt foarte norocoasă. Este unul dintre motivele pentru care nu mă culc cu oameni, deși uneori mi-aș dori asta; sunt deliciosi unii dintre ei. Dar detest să pierd un ciclu fertil cu un om.

Întotdeauna presupusesem că dorința ei de a ajunge la statutul de înger era cea care o împiedica pe Claudine să se culce cu numeroșii ei admiratori.

— Așadar, tatăl e zână, am spus, oarecum învârtindu-mă în jurul subiectului paternității. Ați ieșit împreună?

Claudine râse.

— Știam că e perioada mea fertilă. Știam că e un tip fertil; nu eram prea înrudiți. Am descoperit că ne plăceam.

— O să te ajute să crești copilul?

— Oh, da, o să fie acolo ca să-l păzească atunci când e mic.

— Pot să-l cunosc și eu? am întrebat.

Eram chiar încântată de fericirea lui Claudine, într-un fel oarecum ciudat și îndepărtat.

— Bineînțeles – dacă vom câștiga războiul și trecerea dintre lumi va fi deschisă. El stă mai mult în Țara Magică, zise Claudine. Nu e prea amator de companie umană.

Spuse asta ca și cum ar fi zis că e alergic la pisici.

— Dacă iese cum vrea Breandan, Țara Magică va fi închisă și tot ce am construit în această lume va dispărea. Lucrurile minunate pe care oamenii le-au inventat și pe care noi le putem folosi, banii pe care i-am făcut ca să finanțăm aceste invenții... toate se vor duce. Este atât de grozav să fii cu oamenii. Ne dau atâta energie, atât de multe emoții încântătoare. Sunt pur și simplu... amuzanți.

Acest nou subiect era destul de plăcut, dar mă durea gâtul și când nu am putut răspunde, Claudine își pierdu interesul pentru discuție. Deși se întoarse la tricotatul ei, am fost alarmată să constat că, după câteva minute, deveni tot mai tensionată și atentă. Am auzit zgomote pe hol, ca și cum oamenii s-ar fi mișcat în grabă prin clădire. Claudine se ridică și se îndreptă spre ușa îngustă a camerei ca să vadă ce se întâmplă. A treia oară, trânti ușa și o încuie. Am întrebat-o ce se întâmpla.

— Necazuri, zise. Și Eric.

Unul și același lucru, m-am gândit.

— Mai sunt și alți pacienți aici? E ca un fel de spital?

— Da, zise. Dar Ludwig și ajutoarele sale evacuează pacienții care pot merge.

Presupusesem că avusesem parte de teamă câtă puteam suporta, dar emoțiile mele începură să reînvie pe măsură ce absorbeam tensiunea ei.

Cam o jumătate de oră mai târziu, a ridicat capul și mi-am dat seama că asculta.

— Vine Eric, zise. O să trebuiască să te las cu el. Eu nu-mi pot ascunde mirosul așa cum poate bunicul.

Se ridică și deschise ușa. O deschise larg.

Eric intră fără să facă nici un zgomot; acum mă uitam la ușa și în minutul următor stătea în cadrul ei. Claudine își adună lucrurile și ieși din cameră păstrând distanța față de Eric cât de mult o permitea camera. Nările lui fremătară la mirosul delicios al zânei. Apoi aceasta dispăru, iar Eric fu lângă pat, privind în jos către mine. Nu mă simțeam fericită sau mulțumită, așa că știam că și legătura slăbise, măcar temporar. Fața mă durea atât de tare când mi-am schimbat expresia, că mi-am dat seama că e acoperită cu julituri și tăieturi. Vederea ochiului stâng îmi era îngrozitor de înțeșată. Nu aveam nevoie de o oglindă care să-mi spună cât de groaznic arătam. În acel moment, pur și simplu nu-mi păsa.

Eric încercă să nu lase furia să i se citească pe chip, dar nu-i ieși.

— Ale dracului zâne, zise, și buzele îi dezveliră dinții într-un mârâit.

Nu-mi puteam aminti să-l fi auzit pe Eric înjurând până acum.

— Moarte acum, am șoptit, încercând să reduc la minim cuvintele.

— Da. Au scăpat prea ieftin cu o moarte rapidă. Am încuviințat (cât de mult am putut), dându-i dreptate din toată inima. De fapt, aș fi dat mult să le pot învia doar pentru a le putea ucide mai lent.

— O să mă uit la rănil tale, zise Eric. Nu voia să mă sperie.

— Bine, am șoptit, dar știam că priveliștea va fi destul de dezgustătoare.

Ceea ce văzusem când mi-am ridicat cămașa în baie arăta atât de rău, încât nu am avut nici o dorință să mă examinez mai departe.

Cu o îndemânare deosebită, Eric dădu la o parte cearșafurile și pătura. Purtam o cămașă de noapte obișnuită în orice spital – ai fi crezut că într-un spital pentru ființe supranaturale ai putea găsi ceva mai exotic – și bineînțeles se oprea mai sus de genunchi. Peste tot pe picioarele mele erau urme de mușcături – urme adânci de mușcături. În unele locuri lipsea carnea. Când mă uitam la picioarele mele, gândul îmi fugea la Săptămâna Rechinilor de pe Discovery Channel.

Ludwig le bandajase pe cele mai grave și eram sigură că existau multe copci sub tifonul alb. Eric rămase absolut nemișcat un lung moment.

— Ridică-ți cămașa, spuse.

Când își dădu seama că mâinile îmi erau mult prea slăbite pentru a face asta, m-a ajutat el.

Atacatorii se ocupaseră mai ales de părțile moi, iar asta era foarte neplăcut, actualmente chiar dezgustător. Nu am mai putut privi, după ce am aruncat o privire rapidă. Am închis ochii, ca un copil care a nimerit să privească la un film de groază. Nici nu era de mirare că durerea era atât de mare. Nu voi mai fi niciodată aceeași persoană, fizic sau mental.

După un lung moment, Eric mă acoperi și zise:

— Mă întorc într-un minut, și l-am auzit ieșind din cameră.

Se întoarse rapid cu două sticle de Sângeadevărat. Le puse pe podea lângă pat.

— Dă-te mai încolo, zise, și eu m-am uitat la el, confuză.

— Dă-te mai încolo, spuse din nou cu nerăbdare și puse o mână pe spatele meu și pe cealaltă sub genunchi și mă mută cu ușurință la cealaltă margine a patului.

Din fericire, era mult mai larg decât un pat obișnuit de spital și nu trebuia să mă întorc pe o parte ca să-i fac loc.

Eric zise:

— Am să te hrănesc.

— Ce?

— Am să-ți dau sânge. Altfel, o să ai nevoie de săptămâni ca să te vindeci. Nu avem atâta timp la

dispoziție.

Părea o constatare atât de brutală, încât am simțit cum în cele din urmă mi se relaxează umerii. Nu îmi dădusem seama cât de rănită fusesem.

Eric se mușcă de încheietură și apoi o apropie de buzele mele.

— Ia, zise, ca și cum nu ar fi existat nici o posibilitate ca eu să refuz.

Își strecură mâna liberă sub gâtul meu ca să-mi ridice capul. Asta nu avea să fie amuzant sau erotic, ca o mușcătură ușoară în timpul sexului. Și, pentru un moment, mi-am pus întrebări despre faptul că acceptasem asta fără să am nici cea mai mică îndoială. Dar zisese că nu avem timp. La un anumit nivel, știam ce vrea să zică, dar la alt nivel eram prea slăbită ca să fac mai mult decât să consider timpul ca un fapt trecător și irelevant.

Am deschis gura și am înghițit. Aveam dureri atât de mari și eram atât de afectată de rănilor suferite de corpul meu, încât nu m-am gândit prea mult la cât de înțelept era ceea ce făceam. Știam cât de rapide erau efectele ingerării de sânge de vampir.

Încheietura lui Eric se vindecă imediat, dar el se mușcă din nou.

— Ești sigur că e bine să faci asta? am întrebat când am observat ce face.

Gâtul mi se strânse de durere și am regretat că am încercat să rostesc o frază întreagă.

— Da, zise. Știi când e prea mult. Și m-am hrănit bine înainte să vin aici. Trebuie să fii în stare să te miști.

Se comporta într-un fel atât de natural și practic, încât am început să mă simt ceva mai bine. Nu aș fi suportat mila.

— Să mă mișc?

Chiar și ideea de mișcare mă umplea de groază.

— Da. În orice clipă, supușii lui Breandan ar putea găsi acest loc. Acum te urmăresc după miros. Miroși ca zânele care te-au rănit și acum știu că Niall te iubește suficient de mult încât să-i ucidă pe cei de-o rasă cu el pentru tine. Se vor simți fi extrem, extrem de fericiți să te vâneze.

La gândul că este posibil să urmeze și mai multe neazuri, m-am oprit din băut și am început să plâng. Mâna lui Eric mă mângâie pe față, dar zise:

— Gata, acum. Trebuie să fii puternică. Sunt foarte mândru de tine, da?

— De ce?

Am pus gura la încheietura lui și am băut din nou.

— Ești încă un om întreg, asta contează. Lochlan și Neave au lăsat în urmă vampiri și zâne făcuți bucăți – efectiv, bucăți. Dar tu ai supraviețuit, iar sufletul și personalitatea ta sunt intacte.

— Am fost salvată.

Am tras adânc aer în piept și m-am aplecat din nou asupra încheieturii lui.

— Ai fi rezistat și mai mult, ai fi supraviețuit oricum.

Eric se aplecă să ia sticla de Sângeadevărat și o bău rapid.

— Nu aș fi vrut. Abia dacă voiam să mai trăiesc după asta...

Am tras din nou aer în piept, conștientă că gâtul încă mă durea, dar nu la fel de tare. Mă sărută pe frunte.

— Dar ai supraviețuit. Și ei au murit. Și ești a mea, și vei fi a mea. N-or să pună ei mâna pe tine.

— Chiar crezi că vor veni?

— Da. Forțele care i-au rămas lui Breandan vor găsi acest loc mai devreme sau mai târziu, dacă nu chiar Breandan însuși. Nu are nimic de pierdut și e o chestiune de mândrie. Mi-e teamă că ne vor găsi în scurt timp. Ludwig i-a mutat aproape toți ceilalți pacienți.

Se întoarce ca și cum ar fi ascultat.

— Da, majoritatea au plecat.

— Cine mai e aici?

— Bill e în camera de alături. Primește sânge de la Clancy.

— Tu nu i-ai fi dat?

— Dacă nu te-am fi putut recupera... nu, l-aș fi lăsat să putrezească.

— De ce? am întrebat. El a venit să mă salveze. De ce să fii furios pe el? Tu unde erai?

Furia mă sufocă.

Eric se trase înapoi cam un centimetru, o reacție majoră pentru un vampir atât de vechi ca el. Privi în altă parte. Nu puteam crede că spusese aceste lucruri.

— Nu că ai fi fost obligat să mă cauți, am spus, dar am sperat tot timpul... am sperat că ai să vii, m-am rugat să vii, m-am gândit iar și iar c-ai să mă auzi...

— Mă omori, zise. Mă omori, pur și simplu. Se cutremură lângă mine, ca și cum ar fi putut cu greu să-mi îndure cuvintele.

— O să-ți explic, zise cu voce înfundată. O să fac asta. O să înțelegi. Dar acum nu avem suficient timp. Te simți deja mai bine?

M-am gândit la asta. Nu mă mai simțeam la fel de îngrozitor ca înainte să beau sângele. Rănile din carne îmi dădeau acum o senzație de mâncărime aproape de nesuportat, ceea ce însemna că se vindecau.

— Încep să mă simt parcă mai bine și cred că lucrurile vor merge tot așa, am spus cu grijă. Oh, Tray Dawson e aici?

Se uită la mine cu o expresie foarte serioasă.

— Da; nu poate fi mutat.

— De ce nu? De ce nu l-a luat doctorița Ludwig?

— Nu ar supraviețui mutării.

— Nu, am spus șocată chiar și după toate lucrurile prin care trecusem.

— Bill mi-a spus despre sângele de vampir pe care l-a înghițit. Sperau că va înnebuni suficient încât să-ți facă rău, dar și faptul că te-a lăsat singură a fost destul de grav. Lochlan și Neave au fost întârziți; o pereche de războinici de-ai lui Niall i-a găsit, i-a atacat și au trebuit să lupte. Apoi s-au gândit să îți supravegheze casa. Voiau să fie siguri că Dawson nu are să te ajute. Bill m-a sunat să-mi spună că tu și el mergeți acasă la Dawson. Până atunci ei puseseră deja mâna pe Dawson. Se distraseră cu el, înainte să... să pună mâna pe tine.

— Dawson e atât de grav afectat?

Am crezut că efectele sângelui stricat de vampir s-ar fi atenuat până acum. Nu mi-l puteam imagina pe bărbatul uriaș, pe cel mai puternic vârcolac pe care-l știam, învins.

— Sângele de vampir pe care l-au folosit a fost un vehicul pentru otravă. Nu o mai încercaseră niciodată pe un vârcolac, bănuiesc, pentru că a durat mult până a acționat. Apoi și-au încercat talentele pe el. Te poți ridica?

Am încercat să-mi conving mușchii să facă un efort.

— Cred că nu încă.

— Te duc eu.

— Unde?

— Bill vrea să vorbească cu tine. Trebuie să fii curajoasă.

— Geanta, am spus. Am nevoie de ceva din ea. Fără o vorbă, Eric puse geanta din pânză, acum murdară și pătată, pe pat lângă mine. Cu mare concentrare, am reușit s-o deschid și să-mi bag mâna înăuntru. Eric ridică din sprâncene când văzu ce scoteam de acolo, dar auzi ceva afară care-l făcu să se alarmeze. Se ridică imediat, mă luă în brațe și apoi se îndreptă la fel de ușor ca și cum aș fi fost o farfurie cu spaghete. La ușă se opri, iar eu am reușit să răsucesc de mâner pentru el. O deschise cu piciorul și apoi am ieșit pe coridor. Am putut să văd că eram într-o clădire veche, una de birouri, care fusese transformată pentru destinația sa actuală. Erau uși de-a lungul coridorului, iar la mijlocul distanței exista un fel de cabină de control, cu pereți de sticlă. Prin sticlă, am putut vedea de cealaltă parte un depozit destul de întunecat. Erau câteva lumini aprinse, suficient cât să pot vedea că era gol, cu excepția unor resturi, cum ar fi rafturi distruse și bucăți de mașini.

Am luat-o la dreapta ca să intrăm într-o cameră de la capătul holului. Din nou, am avut onoarea de a mă ocupa de clanță, și de data aceasta nu am mai simțit o durere la fel de acută când am apăsas.

În cameră erau două paturi.

Bill era în patul din dreapta, iar Clancy stătea pe un scaun de plastic așezat lângă pat. Îl hrănea pe

Bill în același fel în care Eric mă hrănise pe mine. Pielea lui Bill era cenușie. Obrajii îi erau scobiți. Arăta ca naiba.

Tray Dawson se afla în patul de alături. Dacă Bill arăta ca și cum ar fi fost pe moarte, Tray arăta ca



și cum ar fi fost mort deja. Fața îi era vineție. Era acoperit de sânge închegat, iar asta era doar ce puteam vedea din față. Brațele îi erau așezate peste cearșaf.

Eric mă puse jos lângă Bill. Ochii lui Bill se deschisera, și măcar aștia erau la fel ca de obicei: căprui-închis, în care nu se putea citi nimic. Se opri din băut, dar nu se mișcă și nu arăta mai bine.

— Argintul e în organismul său, zise încet Clancy. Otrava lui a pătruns în fiecare colțișor. O să aibă nevoie de mult, mult sânge ca să-l elimine.

Voiam să întreb dacă o să se facă bine. Dar nu am putut să fac asta, nu cu Bill acolo. Clancy se ridică de lângă pat, și el și Eric începură o conversație șoptită, una foarte neplăcută, dacă expresia de pe fața lui Eric putea fi un indiciu.

Bill zise:

— Ce faci, Sookie? O să te vindeci? vocea i se frânse.

— Exact asta voiam să te întreb și eu, am zis. Niciunul dintre noi nu avea puterea sau energia să întrețină conversația.

— Vei supraviețui, spuse satisfăcut. Pot mirosi că Eric ți-a dat sânge. Te-ai fi vindecat oricum, dar asta va ajuta la cicatrizare. Îmi pare rău că nu am ajuns acolo mai repede.

— Mi-ai salvat viața.

— I-am văzut când te-au luat, zise.

— Poftim?

— I-am văzut când te-au luat.

— Tu... am vrut să spun, „nu i-ai oprit?” Dar asta părea îngrozitor de crud.

— Știam că nu-i puteam învinge pe amândoi, spuse simplu. Dacă aș fi încercat să-i prind și m-ar fi omorât, ai fi fost ca și moartă. Știu foarte puține despre zâne, dar chiar și eu am auzit despre Neave și fratele ei.

Aceste câteva propoziții părură să-l epuizeze pe Bill. Încercă să-și miște capul pe pernă ca să mă poată privi direct în față, dar reuși să îl întoarcă doar doi centimetri. Părul său negru părea rar și lipsit de luciu, iar pielea nu mai avea acea strălucire care mi se păruse minunată atunci când îl văzusem prima dată.

— Deci l-ai sunat pe Niall? am întrebat.

— Da, zise cu buzele abia mișcându-se. Sau, cel puțin, l-am sunat pe Eric, i-am spus ce-am văzut, i-am spus să-l sune pe Niall.

— Unde era casa? m-am interesat.

— La nord de aici, în Arkansas, zise. Mi-a luat ceva vreme să-ți dau de urmă. Dacă ar fi folosit o mașină... dar s-au mișcat prin lumea magică, și doar cu mirosul meu și cunoștințele despre magie ale lui Niall am putut să te găsim. În cele din urmă. Măcar ți-am salvat viața. Cred că pentru vârcolac a fost prea târziu.

Nu știusem că Tray era în casă. Nu că m-ar fi ajutat la ceva dacă aș fi știut, dar poate m-aș fi simțit mai puțin singură.

Bineînțeles, asta era probabil motivul pentru care cele două zâne nu m-au lăsat să-l văd. Puteam pune pariu că erau puține lucruri despre psihologia torturii pe care Neave și Lochlan să nu le fi știut.

— Ești sigur că...

— Iubito, uită-te la el.

— Nu am murit încă, mormăi Tray.

Am încercat să mă ridic și să merg la el. Asta încă îmi depășea posibilitățile, dar m-am întors într-o parte ca să pot sta cu fața spre el. Paturile erau atât de apropiate, încât îl puteam auzi cu ușurință. Cred că putea să vadă cam unde mă aflam.

— Tray, am zis, îmi pare rău. Clătină din cap fără o vorbă.

— E vina mea. Ar fi trebuit să știu... femeia din pădure... nu era în ordine.

— Ai făcut tot ce ai putut. Dacă ai fi opus rezistență, ai fi fost omorât.

— Mor acum, zise.

Se strădui să deschidă ochii. Aproape reuși să se uite chiar spre mine.

— E greșeala mea, mai zise.

Nu m-am putut împiedica să nu plâng. Păru să-și piardă cunoștința. M-am răsucit încet să-l privesc

pe Bill. Avea o culoare puțin mai bună.

— Nu i-aș fi lăsat pentru nimic în lume să-ți facă rău, zise. Pumnalul ei era de argint și avea vârful de argint pe dinți... Am reușit să-i sfâșii beregata, dar nu a murit suficient de repede... A luptat până la ultima suflare.

— Clancy ți-a dat sânge, am spus. O să-ți revii.

— Poate, zise, iar vocea îi era la fel de relaxată și calmă cum fusese întotdeauna. Acum am căpătat ceva putere. O să rezist luptei. Asta e suficient.

Am fost atât de șocată, încât nu am mai putut vorbi. Vampirii mureau doar dacă li se înfîgea un țaruș în inimă, erau decapitați sau, în cazuri foarte rare, de Sino-SIDA. Dar otrăvire cu argint?

— Bill, am spus grăbită, gândindu-mă la o mulțime de lucruri pe care voiam să i le zic.

Închisese ochii, dar acum îi deschise ca să se uite la mine.

— Vin, zise Eric, și toate cuvintele mi se opriră în gât.

— Oamenii lui Breandan? am întrebat.

— Da, răspunse scurt Clancy. Ți-au găsit urma după miros.

Avea o atitudine disprețuitoare chiar și acum, ca și cum ar fi fost o slăbiciune să las în urmă un miros.

Eric scoase un cuțit foarte, foarte lung dintr-o teacă de pe coapsă.

— Fier, zise zâmbind.

Și Bill zâmbi, dar nu era un zâmbet plăcut.

— Omoară cât de mulți poți, zise cu voce puternică. Clancy, ajută-mă.

— Nu, am răspuns.

— Iubito, zise Bill foarte răspicat, te-am iubit întotdeauna, și voi fi mândru să mor în slujba ta.

Când nu voi mai fi, să spui o rugăciune pentru mine într-o biserică adevărată.

Clancy se aplecă să-l ajute pe Bill să se dea jos din pat, aruncându-mi o privire foarte neprietenosă în timp ce făcea asta. Bill se clătina pe picioare. Era la fel de slab ca o ființă umană. Aruncă halatul de spital și rămase doar în pantalonii de pijama.

Nici eu nu voiam să mor într-un halat de spital.

— Eric, ai un cuțit și pentru mine? întrebă Bill, și, fără să-și întoarcă fața de la ușă, Eric îi dădu lui Bill o variantă mai scurtă a propriului său cuțit, care era cam cât o jumătate de sabie, dacă mă întrebați pe mine.

Clancy era și el înarmat.

Nimeni nu suflă un cuvânt despre vreo încercare de a-l muta pe Tray. Când i-am aruncat o privire, m-am gândit că se poate să fi murit deja.

Telefonul mobil al lui Eric sună, ceea ce mă făcu să tresar. Răspunse cu un „Da?”. Ascultă și apoi îl închise. Aproape că m-a apucat râsul la ideea că în comunitatea supranaturală se comunica prin intermediul telefoanelor. Dar, când am privit către Bill, cenușiu acum la față, sprijinit de un zid, m-am gândit că nimic în lume nu va mai fi amuzant vreodată.

— Niall și creaturile sale magice sunt pe drum, ne spuse Eric, cu o voce calmă și hotărâtă ca și cum ne-ar fi citit o poveste despre piața bursieră. Breandan a blocat toate celelalte portaluri către lumea creaturilor magice. Acum mai există o singură trecere. Nu știu dacă vor ajunge la timp.

— Dacă scap de asta, zise Clancy, o să-ți cer să mă eliberezi de jurământ, Eric, și o să-mi caut alt stăpân. Mi se pare dezgustătoare ideea de a muri ca să apar o femeie umană, indiferent care este legătura ei cu tine.

— Dacă mori, zise Eric, o să mori pentru că eu, șeriful tău, ți-am poruncit să lupți. Motivul nu este pertinent.

Clancy încuviință din cap:

— Da, stăpâne.

— Dar te voi elibera, dacă trăiești.

— Mulțumesc, Eric.

Ce prostie! Speram că acum erau fericiți că stabiliseră asta.

Bill se clătina pe picioare, dar nici Eric și nici Clancy nu-l priveau altfel decât aprobator. Nu puteam auzi ce spuneau, dar tensiunea din cameră devenea aproape de nesuportat pe măsură ce inamicii noștri

se apropiiau tot mai mult.

În timp ce-l urmăream pe Bill, care aștepta aparent cu calm să îi vină moartea, am avut o imagine cu el așa cum îl știam: primul vampir pe care-l întâlnisem vreodată, primul bărbat cu care făcusem sex, primul pretendent pe care-l iubisem vreodată. Tot ce urmase pătase aceste amintiri, dar pentru un moment l-am văzut limpede și l-am iubit din nou.

Ușa crăpă și am văzut strălucirea unei lame de topor și am auzit strigătele ascuțite de încurajare ale celorlalte zâne adresate celui care ținea toporul.

M-am decis să mă ridic și eu, pentru că mai degrabă muream în picioare decât în pat. Măcar atâta curaj îmi mai rămăsese. Poate, deoarece băusem din sângele lui Eric, simțeam furia luptei.

Nimic nu-l încânta mai tare pe Eric decât perspectiva unei lupte zdravene. M-am străduit să mă ridic. Am descoperit că puteam merge, măcar puțin. Erau niște cârje de lemn sprijinite de zid. Nu-mi puteam aminti să fi văzut vreodată cârje din lemn, dar nimic din acest spital nu era făcut după standardele unui spital pentru oameni.

Am apucat o cârjă din partea de jos, am mișcat-o puțin să văd dacă o puteam roti. Răspunsul era „probabil nu”. Erau mari șanse să cad când făceam asta, dar să fiu activă era mai bine decât să rămân pasivă. Între timp, aveam în mână armele pe care le luasem din geantă, și cel puțin cârja avea să mă țină în picioare.

Toate acestea s-au petrecut mai repede decât vă pot eu povesti. Apoi ușa fu sfărâmată, iar zânele smulgeau bucăți de lemn. În cele din urmă, gaura fu suficient de mare încât să poată intra un mascul înalt, slab, cu părul blond și fin, și ochi verzi sclipind de bucuria luptei. Se repezi la Eric cu o sabie, dar Eric pară lovitura și reuși să-i taie abdomenul inamicului său. Zâna țipă și se aplecă, iar lovitura lui Clancy îl atinse în ceafă și-i tăie capul.

M-am rezemat cu spatele de zid și m-am sprijinit în cârjă. Mi-am apucat armele, una în fiecare mână. Bill și cu mine eram unul lângă celălalt, iar apoi, încet și în mod deliberat, se așeză în fața mea. Bill își azvârli cuțitul spre următoarea zână care intra pe ușă, iar vârful acestuia se înfipse chiar în gâtul zânei. Bill se întinse în spate și apucă săpăliga bunicii mele.

Ușa era aproape dărâmată acum, iar zânele care o atacau păreau să se retragă. Un alt bărbat intră printre așchii și trecu peste corpul primei zâne, și am știut că trebuie să fi fost Breandan. Părul său roșcat era prins la spate într-o coadă împletită, iar sabia sa aruncă stropi de sânge de pe lamă când o ridică să-l atace pe Eric.

Eric era mai înalt, dar Breandan avea o sabie mai lungă. Breandan era deja rănit, căci avea cămașa plină de sânge într-o parte. Am văzut ceva strălucitor, o andrea, care ieșea din umărul lui Breandan, și am fost sigură că sângele de pe sabia sa era al lui Claudine. Mă apucă furia, și doar asta mă ținu în picioare atunci când ar fi trebuit să mă prăbușesc.

Breandan păși într-o parte, în ciuda încercărilor lui Eric de a-l ține ocupat, și o femeie războinică sări în locul eliberat de Breandan și răsuci un buzdugan – un buzdugan, pentru numele lui Dumnezeu – către Eric. Eric se lăsă în jos, iar buzduganul își continuă cursa și-l lovi pe Clancy în tâmplă. Brusc, părul său roșu fu și mai roșu, și se prăbuși ca un sac de nisip. Breandan sări peste Clancy ca să-l înfrunte pe Bill, sabia sa tăindu-i capul lui Clancy în timp ce trecea peste el. Rânjetul lui Breandan deveni și mai hidos.

— Tu ești acela, zise. Cel care a ucis-o pe Neave.

— I-am rupt beregata, zise Bill, iar vocea îi păru foarte puternică, așa cum fusese întotdeauna.

Dar se clătină pe picioare.

— Văd că te-a și omorât, zise Breandan și zâmbi, relaxându-se ușor. Eu voi fi cel care te va face să-ți dai seama de asta.

În spatele meu, uitat în patul din colț, Tray Dawson făcu un efort supraomenesc și apucă de cămașa zânei. Cu un gest neglijent, Breandan se răsuci ușor și înfipse sabia în vârcolacul lipsit de apărare, iar când o scoase era plină de sânge proaspăt. Dar în clipa în care se întoarse, Bill înfipse săpăliga mea sub brațul ridicat al lui Breandan. Expresia acestuia din urmă era de uimire. Privi în jos către uneltă, ca și cum nu și-ar fi putut imagina cum de ieșea din trupul lui, iar apoi sângele începu să-i curgă pe la unul din colțurile gurii.

Bill era pe punctul de a se prăbuși.

Totul încremeni o clipă, dar doar în mintea mea. Spațiul din fața mea era gol, iar femeia abandonă lupta cu Eric și sări pe trupul prințului ei.

Scoase un țipăt lung și puternic, și pentru că Bill se prăbușea, mă luă pe mine ca țintă a săbiei ei.

Am stropit-o cu suc de lămâie din pistolul meu.

Țipă din nou, dar de această dată de durere. Sucul căzuse peste ea ca o ploaie, peste piept și peste partea de sus a brațelor, iar din locurile unde o atinsese lămâia începu să se ridice un fum. Mi-am dat seama că o picătură îi atinsese pleoapa, pentru că începuse să se frece la ochiul care o ardea cu mâna rămasă liberă. Și, în timp ce făcea asta, Eric își răsuci cuțitul cel lung și-i reteză brațul, apoi o înjunghie.

Apoi, în cadrul ușii apăru Niall, iar ochii mă durură la vederea lui. Nu purta costumul negru pe care-l îmbrăca atunci când ne întâlneam în lumea oamenilor, ci un fel de tunică lungă și pantaloni băgați în cizme. Totul era alb și strălucea... cu excepția locurilor unde era pătat de sânge.

Se lăsă liniștea. Nu mai rămăsese nimeni de ucis.

Am alunecat la pământ, cu picioarele moi ca gelatina. M-am trezit lipită de perete de către Bill. Nu mi dădeam seama dacă era viu sau mort. Eram prea șocată ca să plâng, și prea îngrozită ca să țip. Unele dintre rănilile mele se deschiseseră din nou, iar mirosul sângelui și aroma zânelor îl înnebuneau pe Eric, deja agitat din cauza bătăliei. Înainte ca Niall să poată ajunge la mine, Eric era în genunchi lângă mine, Ungând sângele dintr-o tăietură de pe obrazul meu. Nu mă deranja; îmi dăduse sângele lui. Reciclam.

— Dă-te la o parte, vampirule, zise străbunicul meu, cu o voce foarte blândă.

Eric ridică ușor capul, cu ochii închiși de plăcere, dar imediat se cutremură. Apoi se prăbuși lângă mine. Se holba la corpul lui Clancy. Toată încântarea dispăru de pe chipul său și o lacrimă roșie îi curse pe obraz.

— Bill trăiește? am întrebat.

— Nu știu, spuse.

Privi în jos către brațul său. Fusesse și el rănit: o tăietură urâtă pe antebrațul stâng. Nu am văzut când s-a întâmplat. Prin mâneca sfâșiată am observat cum tăietura începea să se vindece.

Străbunicul meu stătea în fața mea.

— Niall, am zis, buzele și gura depunând un efort serios pentru a rosti cuvintele. Niall, nu am crezut c-ai să ajungi la timp.

Sincer, eram atât de șocată, încât cu greu mă puteam concentra la ceea ce spuneam. Pentru prima dată, să continui să trăiesc mi se părea atât de dificil, încât nu eram convinsă că merită efortul.

Străbunicul meu mă luă în brațe.

— Acum ești în siguranță, zise. Sunt singurul prinț în viață. Nimeni nu-mi poate lua asta. Aproape toți inamicii mei sunt morți.

— Privește înjur, am spus, după care mi-am pus capul pe umărul lui. Niall, privește la tot ce s-a dus.

Sângele lui Tray Dawson se scurgea încet de pe cearșaful îmbibat până jos pe podea. Bill era prăbușit lângă coapsa mea dreaptă. În timp ce străbunicul meu mă ținea în brațe și-mi mângâia părul, am privit peste umărul lui la Bill. Trăise atâția ani, supra-viețuise. Fusesse gata să moară pentru mine. Nu există nici o femeie – fie ea om, zână sau vampir – care să nu se arate sensibilă la asta. M-am gândit la nopțile pe care le-am petrecut împreună, la clipele în care am stat de vorbă întinși amândoi în pat – și am plâns, deși mă simțeam aproape prea obosită ca să mai am și lacrimi.

Străbunicul meu se ridică și mă privi.

— Trebuie să mergi acasă, zise.

— Claudine?

— E pe tărâmurile verii.

Nu mai puteam suporta alte vești proaste.

— Zână, te las pe tine să cureți locul ăsta, spuse Eric. Strănepoata ta e femeia mea, a mea și doar a mea. Eu o s-o duc acasă.

Niall îl privi pe Eric.

— Nu toate corpurile sunt de creaturi magice, zise Niall, aruncând o privire spre Clancy. Și ce se presupune că trebuie să facem cu acesta?

Făcu o mișcare cu capul spre Tray.

— Acesta trebuie să fie dus acasă la el. Va fi înmormântat cum se cuvine. Nu poate să dispară.

Habar nu aveam ce și-ar fi dorit Tray, dar nu puteam lăsa zânele să-i arunce corpul în vreun puț pe undeva. Merita mai mult de-atât. Și mai trebuia să-i spun și Ameliei. Oh, Doamne! Am încercat să-mi trag picioarele ca să mă pregătesc să mă ridic, dar copcile mă țineau și durerea mă săgeta.

— Ah, am gemut și am strâns din dinți.

Am privit în jos spre podea cât mi-am recăpătat suflarea. Și, în timp ce priveam așa, unul din degetele lui Bill se mișcă.

— Trăiește, Eric, am spus și, deși eram foarte tristă, am putut zâmbi. Bill trăiește.

— Asta-i bine, zise Eric, deși părea prea calm. Luă mobilul și sună pe cineva de pe apelare rapidă.

— Pam, zise. Pam, Sookie trăiește. Da, și Bill. Nu și Clancy. Adu repede mașina.

Deși la un moment dat mi-am pierdut din nou cunoștința, în cele din urmă Pam sosi cu o furgonetă mare. Avea o saltea în spate, iar Bill și cu mine am fost puși înăuntru de către Pam și Maxwell Lee, un om de afaceri negru care se întâmpla să fie vampir. Cel puțin, asta era impresia pe care o lăsa întotdeauna. Chiar și în acea noapte plină de violență, Maxwell arăta îngrijit și neșifonat. Deși era mai înalt decât Pam, ne urcară în furgonetă cu o blândețe și o grijă pe care le-am apreciat foarte tare. Pam chiar merse mai departe și făcu niște glume, ceea ce era o schimbare binevenită.

În timp ce conduceam înapoi spre Bon Temps, am putut auzi vampirii vorbind în șoaptă despre sfârșitul războiului zânelor.

— Ar fi păcat să plece din această lume, zise Pam. Îmi plac atât de mult! Sunt atât de greu de prins. Maxwell Lee zise:

— Nu am avut niciodată o zână.

— Miam, zise Pam, și acesta era cel mai elocvent „miam” pe care l-am auzit vreodată.

— Liniște, zise Eric, și amândoi tăcură. Degetele lui Bill se mișcară, apoi mă apucă ușor de mână.

— Clancy trăiește prin Bill, le spuse Eric celorlalți doi.

Aceștia primiră veștile într-o tăcere care mie mi se păru plină de respect.

— Așa cum tu trăiești prin Sookie, zise Pam foarte încet.

\*\*\*

Străbunicul meu a venit să mă vadă două zile mai târziu. După ce l-a lăsat să intre, Amelia s-a dus sus să mai plângă puțin. Știa adevărul, bineînțeles, deși restul comunității noastre era șocat că intrase cineva în casa lui Tray și-l torturase. Părerea tuturor era că atacatorii lui trebuie să fi crezut că Tray vindea droguri, deși nu se găsisse nimic legat de droguri, la o cercetare atentă a casei și atelierului său. Fosta soție a lui Tray și fiul lor pregăteau înmormântarea, iar Tray avea să fie îngropat la biserica catolică a Imaculatei concepții. Voiam să încerc să merg ca să o sprijin pe Amelia. Mai aveam o zi în care să mă fac bine, dar astăzi eram fericită să zac în pat, îmbrăcată în cămașă normală de noapte. Eric nu-mi putea da mai mult sânge ca să mă vindec. În primul rând, în ultimele câteva zile îmi dăduse deja sânge de două ori, ca să nu-l mai punem la socoteală pe cel pe care-l schimbasem atunci când făceam dragoste, iar el spuse că eram periculos de aproape de o limită nedefinită. În al doilea rând, Eric avea nevoie de tot sângele ca să se vindece și mai luase și de la Pam. Așa că aveam mâncărimi și mă vindecam, și văzusem că sângele de vampir vindecase zonele de pe picioarele mele de unde carnea fusese mușcată. Asta făcea ca explicațiile pe care le dădusem legate de rănilile mele (un accident de mașină: fusese lovită de un necunoscut care fugise) să fie acceptabile dacă nu-mi examinau prea mulți oameni rănilile. Bineînțeles, Sam știuse imediat că nu asta e adevărul. În cele din urmă, i-am povestit ce se întâmplase. L-am pus la curent cu totul, prima dată când a venit să mă vadă. Clienții de la Merlotte's erau foarte plini de compătimire, îmi povesti când veni a doua oară. Îmi adusese margarete și o porție de pui de la Dairy Queen. Când a crezut că nu-l văd, mi-a aruncat o privire tristă.

După ce Niall își trase un scaun lângă pat, mă luă de mână. Poate că evenimentele din ultimele zile făcuseră ca ridurile sale fine să devină puțin mai adânci. Poate părea trist. Dar străbunicul meu de rang regal era încă minunat, încă regal, încă ciudat, și acum, când știam de ce erau în stare semenii

lui... părea înspăimântător.

— Știai că Neave și Lochlan mi-au ucis părinții? am întrebat.

Niall încuviință după o pauză.

— Bănuiam, zise. Când mi-ai spus că părinții tăi s-au înecat, a trebuit să iau în calcul asta. Cu toții aveau o afinitate pentru apă, oamenii lui Breandan adică.

— Mă bucur că sunt morți, am zis.

— Da, și eu, spuse el simplu. Și majoritatea celor ce-l urmau pe Breandan sunt morți. Am iertat două femei, pentru că avem atât de multă nevoie de ele, și, deși una era mama copilului lui Breandan, am lăsat-o să trăiască.

Păru că vrea să-l laud pentru asta.

— Și copilul? am întrebat.

Niall clătină din cap, iar părul său alb se mișcă ușor. Mă iubea, dar venea dintr-o lume chiar și mai sălbatică decât a mea.

Ca și cum mi-ar fi auzit gândurile, Niall zise:

— O să blochez trecerea către lumea noastră.

— Dar de la asta a pornit războiul, am spus uimită. Asta voia Breandan.

— Am ajuns să cred că avea dreptate, deși din motive greșite. Nu lumea creaturilor magice trebuie apărată de oameni, ci lumea oamenilor trebuie apărată de noi.

— Ce ar însemna asta? Care sunt consecințele?

— Cei dintre noi care doresc să trăiască în lumea oamenilor vor trebui să aleagă.

— Cum e Claude.

— Da. Va trebui să taie legăturile cu ținutul nostru secret, dacă vrea să trăiască aici.

— Și restul? Cei care trăiesc deja aici?

— Nu vom mai apărea între oameni. Fața îi era marcată de durere.

— Nu te voi mai vedea?

— Nu, inima mea. E mai bine așa.

Am încercat să mă gândesc cum să protestez, să-i spun că nu era mai bine, din moment ce aveam atât de puține rude, că nu voi mai vorbi cu el. Dar nu puteam face cuvintele să-mi iasă din gură. În schimb, am întrebat:

— Și Dermot?

— Nu putem da de el, zise Niall. Dacă a murit, s-a transformat în cenușă undeva unde n-am dat de el. Dacă e aici, e foarte deștept și foarte tăcut. O să tot încercăm până se închide portalul.

În acel moment, intră Jason. Străbunicul meu, străbunicul nostru, sări în picioare. Dar, după un moment, se relaxa:

— Tu trebuie să fii Jason, zise.

Fratele meu se uită la el neînțelegând. Jason nu mai fusese el însuși de la moartea lui Mei. Aceași ediție a ziarului local în care se pomenea despre îngrozitoarea descoperire a corpului lui Tray Dawson, conținea și un articol despre dispariția lui Mei Hart. Exista și posibilitatea ca aceste două evenimente să fie oarecum legate.

Nu știam cum curățaseră vârcolacii-panteră scena din spatele casei lui Jason și nici nu voiam să aflu. Nu știam nici unde era corpul lui Mei. Poate-l mâncaseră. Poate era pe rundul iazului lui Jason. Poate zăcea undeva în pădure.

Măcar fusese așa cum bănuisem. Jason și Calvin au spus poliției că Mei mergea singur la vânătoare, iar camioneta lui Mei a fost descoperită pe un teren de vânătoare unde acesta avea permis. Existau niște pete de sânge în spate, care îi făceau pe polițiști să suspecteze că Mei ar fi putut ști ceva despre moartea îngrozitoare a lui Crystal Stackhouse, iar acum Andy Bellefleur fusese auzit spunând că nu ar fi surprins ca Mei să se fi sinucis în pădure.

— Da, sunt Jason, spuse apăsător fratele meu. Tu trebuie să fii... străbunicul meu?

Niall dădu din cap.

— Eu sunt. Am venit să-mi iau la revedere de la sora ta.

— Dar nu și de la mine? Eu nu sunt suficient de bun.

— Semeni prea mult cu Dermot.

— Ei, rahat!

Jason se trânti pe pat, la picioarele mele.

— Dermot nu mi s-a părut prea rău, străbunicule. Măcar a venit să mă avertizeze despre Mel, să mă anunțe că Mel mi-a ucis soția.

— Da, zise Niall. Dermot poate că te-a simpatizat oarecum datorită asemănării fizice dintre voi. Bănuiesc că știi că a ajutat la uciderea părinților voștri?

Amândoi ne-am holbat la Niall.

— Da, creaturile magice ale apei, care erau de partea lui Breandan, au tras camioneta în viitură, așa cum am auzit, dar numai Dermot putea să atingă ușa și să-i tragă afară pe părinții tăi. Apoi, nimfele apei i-au ținut sub apă.

M-am cutremurat.

— Dacă mă întrebi pe mine, sunt fericit că-ți iei la revedere, zise Jason. Mă bucur că pleci. Sper să nu te mai întorci, nici vreun altul ca tine.

Chipul lui Niall era plin de durere.

— Nu îți pot influența sentimentele, zise. Am vrut doar să-mi cunosc strănepoata. Dar nu i-am adus lui Sookie decât durere.

Am deschis gura să protestez și mi-am dat seama că spunea adevărul. Nu întregul adevăr.

— Mi-ai dat încrederea că am rude care mă iubesc, am spus, și Jason a scos un sunet ca și cum s-ar fi înecat. Ai trimis-o pe Claudine să-mi salveze viața, și a făcut-o de mai multe ori. O să-mi fie dor de tine, Niall.

— Vampirul nu e rău și te iubește, zise Niall. Se ridică.

— La revedere.

Se aplecă și mă sărută pe obraz. Atingerea sa avea o putere ciudată și, brusc, m-am simțit mai bine. Înainte ca Jason să se poată aduna ca să obiecteze, Niall îl sărută pe frunte; mușchii lui Jason, încordați, se relaxară.

Apoi, străbunicul meu a dispărut înainte ca eu să apuc să-l întreb la care vampir se referea.